

Усукатишъ

ЕМА ЧЕЙС

КНИГИ ЗА ЛЮБОВ.
БЕЗ ПРЕДРАЗСЪДЦИ.

Уо

ЕГМОНТ

ЕМА ЧЕЙС УСУКАНИ

Превод: Гергана Дечева

chitanka.info

Всяка история има две гледни точки, включително и тази.

На този свят има два типа хора. Тези, които първо скачат, а след това гледат къде са скочили, и тези, които първо гледат, преценяват, обмислят и след това, ако си заслужава, скачат. Кейт винаги е клоняла към първия тип. Докато не среща Дрю Евънс. Но не всяка история си има щастлив край. Ако сте си мислели, че тази на Дрю и Кейт ще завърши със зареян в залеза влюбен поглед, сте в голяма грешка. И сега тя е изправена пред най-големия избор в живота си, избор, който Дрю вече е направил (дори се е престарал и е взел решение за двама им). Така че Кейт стяга куфарите и заминава за Грийнвил сама. Е, почти сама...

*Лесно е да се влюбиш, трудно е да останеш влюбен.
Посвещава се на всички, които са успели да останат
влюбени.*

ПРОЛОГ

Жените трябва да умеят да балансират.

Да бъдат по малко от всичко.

Целомъдрени.

Разюздани.

Кучки.

Изтривалки за кални обувки.

За да си създаде лице за пред света, жената трябва наистина да може да върви по високо опънато въже, без да пада.

А това е ужасно уморително.

Но понякога на жената ѝ се дава възможност да поеме глътка въздух, шанс да каже какво наистина мисли. Съдбата дава на жената възможност да използва оправдание за прошката, която дава, дори когато знае, че не бива да прощава. Същото това оправдание я тласка към успешна реализация и на най-съкровениите ѝ малки фантазии, към освобождаване от всички задръжки без риск някой да я напляска по дупето.

И това оправдание е алкохолът.

Ако имам смелостта да говоря мръснишки или да се прибера у дома с бармана?

Алкохолът ще е моето алиби. Моята официална версия.

Не, това не бях аз, това беше капитан Морган или Грей Гууз.

Тялото и съзнанието ми е било мистериозно обладано именно от тях.

За зла беда, аз се напивам много трудно.

Кое то автоматично означава, че да си на мое място? Да, гадно е.

През всичките години, когато с Били бяхме заедно, той така и не успя да ме събори под масата. Нито веднъж.

Може би, защото започнах да пия доста млада.

Може би просто съм родена с това проклятие.

Независимо каква е причината за високата ми резистентност към алкохола, винаги са нужни големи количества и безкрайно дълго

време, за да ми се замае главата, а за напиване изобщо не може и да става дума.

Ето защо навремето предпочитам трева.

Много по-ефикасно е.

Да, правилно ме чу. Кейт Брукс — марихуанната екстраваганза.

Аз и *Grateful Dead*^[1]? Можехме да си бъдем най-добри приятелчета.

Смелостта, която ти идва с тревата! Даде ми криле да си направя татуировка — няма да казвам повече.

Но, уви, тези времена си отидоха. Започнах да уча в бизнес училището и тогава разбрах, че последствията и цената, която трябва да платиш, ако те хванат с някое от тези нелегални вещества, е прекалено висока, за да рискувам.

Затова сега се придържам само към легални наркотици. Вино.

С Дрю пием вечер. За да разпуснем. И един път седмично имаме ден за готвене. Искам да кажа, че готвим заедно.

Пием и говорим. И пак пием.

Тази вечер май пийнахме повече. И макар че не съм пияна, започвам да усещам краката и ръцете си като гумени. Прекалено отпуснати, разкачени. Нямам контрол над тялото си, но по-важното е, че нямам контрол и над мислите и желанията си.

Сега внимаващ вече, убедена съм. Отлично!

Отворете прозореца, защото ще стане доста горещо.

В леглото сме. Лежа по гръб. Дрю е между краката ми.

— Обичам пичето ти.

Простенвам и той веднага предприема действия в подкрепа на становището си.

Дрю е много добър, когато става дума за предприемане на действия. Действия на обожание.

— Мога да живея тук.

Той започва да движи език по-бързо и преди да успееш да кажеш „Напляскай ме с камшик“, аз вече скубя косата му и пицця името му.

След няма и минута, Дрю надига глава, усмихва се гордо и пролазва нагоре по тялото ми.

Краката и ръцете ми се движат мързеливо. От виното и от оргазма, разбира се. Чувствам се като в лека, приятна мъгла, като в красив сън.

После се целуваме. Топлина залива тялото ми и ме удря като оголена електрическа жица и ме изважда от мъглата. Усещам всичко толкова реално и истинско. Откъзвам устни от неговите и казвам (алкохолът ме прави много смела):

— Дрю... Дрю... искам да пробвам нещо. Думите ми моментално заковават вниманието му.

— Какво искаш да пробваш? — Езикът му се плъзга по зърното ми и леко го захваща.

— Нещо ново.

Той надига глава. Клепачите му са натежали. Божествен е.

— Обичам да пробвам нови неща — казва.

Смея се и го избутвам от себе си. Ставам, тръгвам към дрешника и почти събарям нощната лампа.

— О, извинете.

Отварям най-горното шкафче и изваждам два чифта белезници. Взех ги от Делорес. Подариха им ги за... ергенското парти, но тя вече имаше един чифт.

Не питай.

Завъртам единия чифт около пръста си и тръгвам със суперсекси крачка към леглото, като се клатушкам на непоносимо високите токове, после се препъвам и пак се смея.

Дрю се вдига на колене. Изглежда гладен. Като освирепял от глад лъв, който гледа сочна пържола, която не може да достигне. Пресяга се да вземе белезниците от ръката ми, но аз го бутам назад.

— Лягай по гръб, голямо момче.

Знам какво си мисли. Погледни само. И ако се заслушаш, можеш дори да чуеш мисълта му. „Аха... Кейт иска да води това шоу. Интересно.“

Той ляга по гръб и вдига ръцете си към облегалката на леглото. Слагам двата полумесеца около китките му и защраквам.

Щрак.

Щрак.

После опъва леко сякаш да ги пробва, а аз стоя до него и обхождам с очи голото съвършенство, наречено Дрю Еванс.

Красота.

— Ще правиш ли нещо, или ще ме гледаш цяла вечер?

Поглеждам в очите му. Нетърпелив е, предизвиква ме да действам, да му покажа.

О, ще му покажа, не се съмнявай.

Вдигам гордо брадичка и слагам длани между краката му. Бавно масажирям тестисите с едната ръка, а другата прокарвам по вече твърдия му пенис. Стискам здраво, както обича. И после започвам да помпам.

Дрю диша тежко, гърдите му се повдигат. Наистина се получава доста интересно.

И преди да попиташ, не, невинаги съм била такава. Невинаги съм била... по сексуалните приключения. Невинаги съм била смела и без задръжки.

Сексуалната ми връзка с Били през всичките онези години може да се определи с няколко думи: срамежлива и скучна, колеблива и еднообразна. И така си и остана. Едва след като се запознах с Дрю, осъзнах колко въздържание сме влагали с Били в сексуалните си отношения.

Във всяко друго отношение ние си останахме Кейт и Били. Незрели. Независими. Завинаги тийнейджъри. Като в онзи филм за фонтана на младостта.

И после в живота ми се появи Дрю Еванс и откритата, винаги искаща и винаги готова да откликне жена, която очевидно бе съзрявала в мен през цялото това време на въздържание, бе пусната на свобода.

В леглото.

В неговото легло.

Счупвам кръстче, вирвам дупе високо във въздуха и го поемам в устата си. Той трепери. Алкохолът очевидно е притъпил и усещането за гадене и задушаване, когато пенисът му опре в сливиците ми, защото сега мога да го вкарам чак до гърлото.

Така и правя.

Четири, пет, шест пъти. И после вдигам очи и го поглеждам. Мъжете умират да ги гледаш в очите по време на орален секс. Не ме питай защо — нямам никаква идея.

— Харесва ли ти как го засмуквам, Дрю?

И обича да му говориш мръсно. Всъщност нещата в секса, които Дрю *не обича са...* май не се сещам за такива. А сега почти е пребелил очи.

— Мамка му, да.

Залавям се за работа, пускам езика си в пълно действие. Гласът му е задъхан, накъсан:

— За бога, бебо, правиш най-добрите свирки на света. Трябва да започнеш да водиш курс или група.

Ха! Това е наистина смешно. Курс „Оближи пениса 101 за начинаещи.“

След почти две години съжителство, съм станала експерт по разчитане на езика на тялото на Дрю. Затова когато тазът му започва да се движи нагоре по-бързо и ръцете му се свиват в юмруци, знам, че оргазмът му приближава. Стене с одобрение, така сладно, че за секунда се колебая дали да не зарежа първоначалния план.

Но не, решавам да се придържам към него.

И в последната секунда, точно преди да свърши, се отдръпвам и сядам. Очите на Дрю са здраво стиснати в очакване на експлозията, която така и не идва.

И тогава отваря очи и ме гледа с недоумение.

Аз се усмихвам, защото имам власт. И сила.

И съм толкова лошо момиче.

Прозявам се артистично.

— Знаеш ли, това вино направо ме замая. Уморена съм.

— *Ка... какво?* — едва диша от възбуда и шок.

— Искам да си почина. Нали нямаш нищо против?

— Кейт! — ръмжи той.

Завъртам крак над него и уж случайно масивният му пенис попада между бедрата ми, но не му позволявам да се плъзне в мен.

— И съм жадна. Отивам да пийна малко вода. Да ти донеса ли?

— Не е никак смешно, Кейт!

Охо! Ядосан е.

Чак ме е страх!

Прокарвам пръст по гърдите му и казвам:

— Че кой се смее?

Той започва да опъва белезниците, този път по-силно. Но не се разкопчават и аз тихичко се кискам. Кой да предположи, че да мушкаш

с пръчка лъва в ребрата може да е толкова забавно!

— Спокойно Дрю, лежи си и не мърдай. Ще се върна... След време.

Целувам носа му, скачам от леглото и бързо излизам от стаята, а той не спира да вика името ми.

Не, не ме гледай така, само се шегувам с него. Знаеш, че го заслужава. И какво лошо има?

* * *

Подскачам като щастливо палаво дете към кухнята и съм крайно доволна от себе си.

Стъпвам на студения под на кухнята и ме полазват тръпки. И наистина съм жадна.

Вадя чаша от шкафа и я пълня със студена вода. Отпивам голяма освежителна глътка, и водата потушава пожара в гърлото ми. Няколко капки се стичат по брадичката ми и надолу по гърдите.

И тогава, без изобщо да усетя, едно здраво мускулесто тяло се залепя до гърба ми. Едва не припадам от шок. Изпищявам, чашата се изплъзва от ръцете ми и пада в мивката с оглушителен шум. Не знам как се е освободил и как е стигнал дотук, без да го усетя, но белезниците висят от китките му. Две груби ръце ме хващат здраво, като в капан. Потръпвам от сладкия възбуждащ дъх в ухото ми.

— Това не беше хубаво, Кейт. И аз мога да ги правя тези номера.

Гласът му е нисък, плътен, не е ядосан, но е доста решителен. С една ръка хваща косата ми зад врата и извива главата ми назад. Слабините ми са опрени в студения ръб на мивката.

Обръща лицето ми настрани и мълниеносно вкарва език в устата ми. И аз бързам да отговоря на темпото на целувката му. С тази целувка ми казва, че ме притежава.

Че доминира.

Че може да ме победи на моята собствена игра.

Секунда след това влиза в мен и започва да тласка в пулсиращ ритъм. Бедрата му се удрят в задника ми със стабилно темпо.

И е толкова хубаво! И възбуждащо. Чувам стоновете си, но не ми пука. Ръбът на плота се впира в корема ми, но няма значение.

Единственото, което усещам, е Дрю.

Как ме контролира.

Как ме притежава.

Как ме тласка напред и нагоре.

Свободната му ръка хваща моята и притиска двата ми пръста към клитора.

Мъжете си падат по мастурбацията. Разбрах, че това е едно от нещата, които много ги възбужда. Направо гръмват. Като варел с бензин, в който хвърляш запалена клечка кибрит.

Той пуска ръката ми, но пръстите ми продължават да се движат както той иска. Сякаш съм кукла на конци, а той е кукловодът. И след това се обляга назад, а гърдите му се отлепят от гърба ми. Топлината на тялото му ми липсва. После бавно намалява темпото. И усещам как ръката му се плъзва по гърба ми.

Право към дупето ми.

Дланта му започва да го гали, да стиска, да масажира, докато... един пръст се плъзва между двете полукълба плът и започва да се движи по свръхчувствителната точка между тях. Застивам.

Това е нова територия за нас. Е, поне за мен е напълно непозната. Знам със сигурност, че Дрю е влизал във всяко едно женско отворстие, всяка една дупка, в която може да се влезе.

Но за мен е съвсем ново. Пръстите му правят няколко бавни и успокоителни движения, докато напълно се отпускам. Напрежението пада от раменете ми и докато съзнанието и тялото ми са напълно заблудени от интензивното движение на таза му, той плъзва един пръст.

Няма болка, няма дискомфорт. Двойната пенетрация е като скачане с парашут. За да можеш да я оцениш, трябва да опитаеш, да я изживееш.

Трудно е да се опише с думи, а и не бива, защото думите не са достатъчни.

Но да опитам: вкусно и съблазнително.

По някакъв забранен, палав начин.

Дрю бавно движи пръста си навън и навътре и постепенно движението на пръста и пениса му са в един и същ ритъм.

А аз стена и викам. Без никакви задръжки. Моите собствени пръсти се движат още по-бързо по клитора ми. После той ме

разширява още повече и плъзва втори пръст.

Не бърза, измъчва ме, дразни ме. А аз искам да отворя уста и да му се моля за още.

По-бързо, още, моля те!

Дрю бавно ме навежда напред, косата ми пада в мивката. И изведнъж излиза от мен.

Изпитвам нечовешка болка от липсата му.

Тогава усещам влажния връх на пениса му на отвора, който двата му пръста са разширили.

— Дрю...

Стонът ми е нетърпелив, умоляващ. В него има удоволствие и болка.

— Кажи да, Кейт. Мамка му, кажи да. Моля те.

Гласът му е суров, пресипнал.

Натежал от потребност.

Нужда, която само аз мога да задоволя.

И изведнъж усещам как цялата сила е в *мен*.

Да, малко странно, като се има предвид кой е надупеният в момента. Но все пак *аз* съм тази, която държи цялата ситуация под контрол. След малко ще падне и ще ме моли на колене. И ще чака и ще се надява да му разреши.

Не мисля, не преценявам опциите, не претеглям последиците. Усещам само как се потапям в море от страст и похот.

И му се доверявам.

— Да.

Дрю започва да влиза в мен. Много бавно и внимателно. Има един момент на болка — обтягане и парене. Поемам рязко въздух, през зъбите. Той спира на секундата. И когато се отпускам пак, бавно и нежно продължава напред докато най-интимната част от плътта му ме изпълва.

После застива. Дава ми време да привикна с усещането за пълнота. Усещам как ръката му се плъзга по корема ми и бавно покрива моята. Пръстите ни се движат заедно по клитора ми в кръгообразни движения. И малко след това вкарва пръст във влагалището ми. И го движи.

Винаги съм мислила, че аналният секс е крайна проява на притежание, че е нещо, което жената прави насила, за да угоди на

мъжа, че е дори унижително.

Но не е така.

Първично е... ново е... и е някак красиво и... съкровено.

Сякаш съм му дала девствеността си. И на практика е така.

Започвам да се движа първа, притискам се назад към него. Давам му разрешение, искам да изживея тази нова сензация, искам да прекрача тази линия. С него.

И е много повече от еротика. И е много повече от интимен акт.

Устните му се притискат към кожата на гърба ми. Целуват, шептят името ми.

И после и той започва да се движи.

Поема отново контрола, води шоуто. Води и мен.

И е неземно. Приказно.

Ръката ми притиска неговата към клитора ми. Краката ми треперят. И съм близо. Знам, че съм много близо. Като да катериш планина. Правиш крачка след крачка и най-неочаквано върхът е пред теб.

— Да... да... да...

Мъжкият оргазъм е деветдесет процента физиологически. За мъжете е лесно да свършат, независимо за какво мислят в момента. За жените е далеч по-трудно. Женският оргазъм зависи от душевното и умственото състояние на жената.

Така че, момчета, ако искате да докарате една жена до оргазъм, трябва да направите така, че да не мисли за прането и гладенето, или за купищата работа на бюрото ѝ.

Което обяснява защо *не* ръцете и penisът на Дрю ме докарват до ръба. А гласът му.

Опрял чело в рамото ми, той не спира да повтаря:

— О, Господи... о, Господи... о, Господи...

А това не е съвсем в негов стил.

Звучи... отворен.

Оголен.

Уязвим.

Този мъж, който винаги може да те вбеси, който винаги държи всичко под контрол, който винаги казва кое и как трябва да се случи... който не прави и крачка преди обстоен анализ на всички предимства и недостатъци на ситуацията? Този мъж?

Този мъж се разпада на милион парчета зад гърба ми.
И докато нашепва молитви и цинизми, аз излитам над ръба.
И падам в океан от екстаз.

Усещам как измятам глава назад и затварям очи. Под клепачите ми светят звезди. Тялото ми се сковáva и пищя секунда преди да ме залее цунамито на удоволствието и да поразии тялото и съзнанието ми.

Движенията му стават неравни, по-силни, сякаш губи контрол.

Секунди след това притиска ханша ми назад към себе си, не ми позволява да мърдам и тогава и от устните му се излива последният гърлен и много продължителен звук. Като стенание.

Минута след това, все още дишаме задъхано и все още е в мен и двамата треперим от последните конвулсии. Ръцете му плавно се плъзгат по раменете ми и бавно излиза от мен.

Обръща ме към себе си. Дланите му галят бузите ми. И след това ме целува.

И е толкова сладко. Нежно и с любов. В пълен контраст на това, което правихме преди малко.

Очите ми се пълнят със сълзи, не знам защо. Погледът му е тревожен.

— Добре ли си? Да не би... да не би да те нараних?

Усмихвам се през сълзи, защото това са сълзи на щастие. Защото по някакъв странен и съвсем необясним начин никога не съм се чувствала по-близо до него.

— Не, чувствам се прекрасно. Имаш позволениято ми да прибягваш до такива наказателни мерки по всяко време.

Той се усмихва с облекчение и задоволство. — Няма да го забравя, бъди сигурна.

Дрю ме вдига на ръце и ме носи към банята. Стоим под топлата вода и се гледаме. И се обожаваме и обичаме с очи, с ръце и се къпем един друг. После ме увива в затоплената кърпа и ме носи в леглото. Издърпва завивката над двама ни и ме притиска до себе си.

И се чувствам специална, скъпоценна, обожавана.

Той ме кара да се чувствам така. *Винаги.*

Обожавана.

На пиедестала.

* * *

Дали ме е боляло на другия ден? Малко. Но не беше чак толкова зле.

Прекалено много информация казваш?

Съжалявам, просто исках да помогна.

Болката на другия ден си заслужаваше.

Ще попиташ защо ти казвам всичко това? Защо споделям такива неща с теб?

Защото добрият секс? Не, не се нуждае от алкохол. Не става дума само за съвместимост или практика, и може да се получи дори и когато не си влюбен.

При истински добрия секс е важно само едно — доверието. Да се оставиш в ръцете на другия и да му позволиш да те отведе на места, които не си виждал, да изживееш неща, които не си изживявал.

А аз имах доверие на Дрю.

С цялото си съзнание, с тялото си, със сърцето си.

Вярвах му и му имах доверие с всяка клетка в тялото си.

Поне *тогава* беше така.

---

[1] Американска рок група. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

В гимназията любимият ми предмет беше биология. Удивяваха ме животни, които започват живота си като едно, и после се превръщат в нещо съвсем различно. Неразпознаваемо. Като пеперудата. Или поповите лъжички.

Хората гледат пеперудите и им се дивят — *О, колко са красиви!* Но никой никога не се замисля какво е трябвало да преживее тази пеперуда и през какви трансформации се е наложило да премине, за да стане такава. Защото, когато гъсеницата прави пашкула си, тя не знае какво я очаква. Не разбира, че се променя. Мисли, че умира.

Че целият ѝ малък пълзящ свят загива.

Метаморфозата е болезнена. Ужасяваща, защото е нещо ново и непознато.

Едва накрая гъсеницата разбира, че страданието си е заслужавало.

Защото сега не пълзи, а лети.

Точно така се чувствам в момента.

Сега съм много повече отколкото бях преди.

По-силна.

Нима си мислил, че винаги съм била силна личност?

Е, успяла съм да те заблудя. Всичко беше фасада. Маска.

За пред хората.

Животът с Дрю Еванс е като да си на плажа, да се плацикаш край брега, но морето е много бурно, има големи вълни. Обръща те в различни посоки и едва поемаш дъх. И през цялото време трябва яко да махаш с крака, за да се задържиш на повърхността. Ако не, той просто те помита и те оставя на брега с лице, заровено в пясъка.

Ето защо трябваше да се правя, че имам железни гащи и дори топки в тях.

Но сега няма нужда да се преструвам.

Сега съм гранит. Непробиваема, непоклатима, нечуплива. Не само отвън.

Поговори с някой, преживял катастрофално земетресение в полунощ или пожар в дома си. Пожар, който е изпепелил всичко, което е имало значение за него. Всеки ще ти каже, че неочакваните бури и разрушенията в живота те променят.

И сега тъгувам и оплаквам предишната Кейт. Предишния си живот. Онзи живот, който планирах да прекарам с Дрю. Завинаги.

Изглеждаш объркан! Съжалявам.

Да започнем отначало.

Виждаш ли жената ей там? Онази на люлката? Да, на празната детска площадка.

Това съм аз — Кейт Брукс.

Е, не съм все същата Кейт, която помниш. Както вече казах, сега съм различна.

Сигурна съм, че се чудиш какво правя в Грийнвил, Охайо, съм все сама.

На практика не съм съм все сама, но ще стигнем и до там.

Причината да се върна в Грийнвил е съм все проста. Не можех да остана и секунда повече в Ню Йорк. Не и след всичко, което се случи.

Дрю ли?

Той е все още там. С махмурлук. Или все още пие. Кой знае. Каквото и да прави, няма какво да го мислим. Има си някоя красива стриптийзърка да се грижи за него.

Да, точно така — стриптийзърка. Е, поне се надявам да е *само* стриптийзърка. Можеше да е проститутка.

Нима наистина си мислил, че с Дрю ще летим, хванати за ръце, към залеза. Винаги и завинаги? Е, добре дошъл в клуба, защото и аз така мислех. Очевидно *винаги и завинаги* е понятие, което важи за период от две години. Толкова.

Няма нужда да проверяваш заглавието. Не си объркал. Шоуто е същото. На Кейт и Дрю.

Само че напълно изкривено, усукано и много объркано.

Добре дошъл в Оз, Тото. Да, тук е шибано.

Какво казваш? Че звучи като Дрю? Да, и Делорес твърди същото — че ме е заразил с профанизма си. Нарича го *Езика на Дрю*. Предполагам, след година-две започваш да прихващаш.

Така, виждам, че се чудиш какво се е случило. *Ама вие толкова се обичахте. Ама си бяхте лика-прилика. Ама бяхте един за друг. Аз*

ли не го знам?

Може би стриптийзърката не знае. Кажи на нея.

Както и да е. Да не се отплесвам. Колкото и невероятно да звучи, проблемът не е друга жена. Поне в началото не беше. Дрю не излъга, когато каза, че винаги ще иска само мен. Така беше. В началото. И все още е така.

Той просто не иска... *нас*.

Не разбираш? Това е, защото не го разказвам добре. Трябваше да започна от началото. Значи, миналата седмица разбрах, че...

Не, чакай. И така няма да стане. Ще се наложи да се върна малко по-назад, за да разбереш.

Краят започна преди месец. Ето от там ще започна.

* * *

Пет седмици по-рано

— Е, мисля, че имаме сделка.

Мъжът с каубойската шапка, който подписва купищата документи срещу мен в залата за конференции? Това е Джаксън Хауърд-Старши. По-младата версия с черната шапка до него? Това е синът му, Джак-Младши. Имат огромно ранчо в Южна Америка и се занимават с говедовъдство. Току-що са се добили с най-новия GPS софтуер в страната. Може и да ти е чудно защо двама бизнесмени със солиден капитал зад гърба си са прекосили цяла Америка, за да разширят империята си. Защо ли? Защото искат най-доброто.

А най-доброто, това съм аз.

Или... да речем *ние*.

Дрю взема от ръката му последния документ и казва:

— Така е, Джак. На твое място щях да започна да се оглеждам за някоя голяма яхта за бизнес пътувания. Когато печалбата започне да се трупа, данъчният ти консултант ще иска да впише някой солиден разход за бизнес цели.

Кейт и Дрю.

Екипът мечта за *Еванс, Рейнхарт и Фишър*.

Джон Еванс, бащата на Дрю, определено е знаел какво прави, когато ни принуди да работим заедно — факт, който винаги ни

напомня с особена гордост.

Просто му харесва да си го повтаря — че от самото начало е знаел, че от нас ще излезе непобедим екип (освен ако не се изпотрепем). Очевидно рискът е бил голям, но той го е поел без никакво колебание.

Разбира се, тогава не е знаел, че впоследствие ще сме повече от професионален екип, но... той си приписва заслугата и за това.

Сега разбираш откъде Дрю е наследил тези качества?

Ерин влиза с палтата на клиентите. Поглежда Дрю, деликатно си потупва часовника, а той дискретно кимва с глава.

— Предлагам да отидем и да отпразнуваме. Да обърнем този град с краката нагоре. После да видим дали ще продължат да ме харесват тук — казва Джаксън Хауърд.

Макар че наближава седемдесетте, този човек има енергията на двадесетгодишно момче. И подозирам, че има доста интересни истории за разказване и определено няма да имат нищо общо с обядването на бикове. Отварям уста да приема, но Дрю ме отрязва.

— С най-голямо удоволствие, Джак, но за огромно съжаление с Кейт имаме отдавна насрочена неотложна среща. Пред сградата ви чака кола. Ще ви закара до всяко място в града, което си струва да се посети. Разбираш какво искам да кажа. Забавлявайте се. За нас ще бъде удоволствие да поемем разходите.

Те стават и Джак вдига леко шапката си.

— Много добре, синко. Дяволски добър жест.

— За нас е удоволствие.

Тръгваме към вратата, Джак се спира и ми подава визитката си.

— Беше истинско удоволствие да работим с вас, госпожице Брукс. Ако наминавате към нас, непременно ми се обадете да ви разведа из имението. За мен ще е голяма чест. Имам чувството, че Тексас ще ви хареса. Може дори да решите да останете за повечко и да се задомите из нашия край.

Да, сваля ме. Вероятно ще си помислиш, че преувеличавам, че имам прекалено високо мнение за себе си. Преди две години и аз бих си помислила същото. Но, както Дрю ме предупреди, това се случва през цялото време. Бизнесмените са нагли, нахални перковци. И може би трябва да са такива, за да стигнат до... където са стигнали.

Това е причината за високия ръст на изневерите в този бизнес. Бизнесмените се нареждат на трето място след тираджиите и полицаите. Дълго работно време, чести пътувания и в един момент закачките и флиртовете стават почти неизбежни.

Това не е мое откритие, а известен факт още от зората на този бизнес.

Та нали Дрю и аз започнахме така. Помниш ли?

Но Джак-Младши не е като другите задници, които са ми предлагали. Изглежда откровен и честен. Сладък. Усмивам се и протягам ръка да взема визитката. Не за друго — просто не искам да бъда нелюбезна. Но ръката на Дрю е по-бърза от моята.

— С най-голямо удоволствие. Не пътуваме често на юг, но ако ни се отвори път, непременно ще се отбием.

Опитва се да звучи професионално, лицето му не издава никаква емоция, но зъбите му са стиснати. О, разбира се, че се усмивва, но... гледал ли си *Властелинът на пръстените*? Амгъл и той се усмиваше. Точно преди да захапе ръката, която държеше неговия скъпоценен пръстен.

Дрю пази територията си и къса месо, ако някой навлезе в нея.

Просто е такъв.

Веднъж Матю ми разказа следната случка: за първия ден на Дрю в детската градина майка му приготвила обяд и го сложила в кутийка с образа на Йода. Дрю не пуснал кутийката цял ден, стискал я. Страхувал се да не му я счупят. Или откраднат. Цяла седмица Матю го убеждавал, че никой няма да я открадне и ако това се случи, те двамата щели да наричат задника на лошото дете.

В такива мигове разбирам какво е да си кутийката с обяда на Дрю. И знам как се е чувствала.

Усмивам се мило на Джак, той докосва с уважение шапката си и излизат.

И мига, в който тази врата се затваря зад тях, Дрю къса визитката на две.

— Чеп смотан!

— Стига, момчето просто се държа мило.

Погледът му ме заковава на секундата.

— Ти мислиш, че онова дете, родено от кръвосмешение между Люк и Дейзи Дюк^[1] също е мило, нали? — прави крачка към мен.

— Всъщност, да.

И тогава започва да говори с протяжен южняшки акцент.

— Ще си купя чифт каубойски панталони и една каубойска шапка.

Но тук се отказва от акцента.

— Или по-добре да купя на теб. Мога да съм твой породист кон, а ти да си краварката, която ме язди.

И знаеш ли кое е най-странното? Той не се шегува. Поклащам глава и се усмихвам.

— И каква е мистериозната среща, за която не знам? Нямам нищо в програмата.

На лицето му цъфва огромна усмивка.

— Имаме среща на летището.

Вади два самолетни билета от джоба на самото си. Първа класа. До Кабо Сан Лукас.

— Кабо? — възкликвам.

Очите му греят.

— Изненада!

През последните две години пътувах повече отколкото бях пътувала през целия си живот — цъфналите черешови дървета на Япония, кристалните води на Португалия... Все места, които Дрю вече бе виждал. Места, които искаше да ми покаже и да види отново.

С мен.

Поглеждам билетите и ми става лошо.

— Дрю, полетът е след три часа! Изключено е да си опаковам багажа за толкова кратко време.

Той отваря гардероба и вади два куфара.

— Е, в такъв случай добре, че аз свърших тая работа.

Слагам ръце около врата му и го стискам, стискам с цялата си сила.

— Ти си най-великото гадже на света.

Той се хили по онзи арогантен начин, който ме кара да го целувам и в същото време да искам да го набия.

— Да, знам.

* * *

Хотелът е приказен. Гледката... такава съм виждала само на пощенски картички.

Ние сме на последния етаж. Пентхаус. Дрю силно и непоклатимо вярва в „само най-доброто“. Точно като Ричард Гиър в *Хубава жена*.

Късно е, но успяхме да поспим в самолета, така че сега сме заредени с енергия.

И гладни.

Напоследък всички аеролинии затягат коланите. Дори в първа класа са свели порциите до минимум. Това че сандвичите са безплатни, не означава, че стават за ядене.

Докато Дрю е под душа, аз започвам да разопаковам багажа. Защо не си вземаме душ заедно? Не е нужно да отговарям на този въпрос, нали?

Слагам куфарите на леглото и ги отварям. За повечето мъже един празен куфар е като сложно физическо уравнение. Могат да седят и да го гледат с часове и така и никога да не схванат какво се очаква да направят с уравнението.

Но не и Дрю.

Той е господин Помислил Съм За Всичко.

Сложил е всичко необходимо, до последния детайл, неща, за които повечето мъже никога няма да се сетят. Всичко, което ми е нужно за една забавна и удобна почивка.

Освен бельо. Ровя из целия куфар. Няма нито един чифт.

И това не е недоглеждане.

Моят приятел има сериозен проблем с бельото (ми). Ако зависеше от него, и двамата щяхме да се разхождаме наоколо като Адам и Ева. Без смокиновите листа, разбира се.

Но всичко останало е тук. Дезодорант, крем за бръснене, самобръсначка, гримове, хапчета против забременяване, овлажнител за кожа, няколкото останали хапчета от антибиотика ми след отита, който изкарах миналата седмица, крем за почистване на грим и така нататък...

И тук се налага да спра за кратко обръщение в името на добруването и благоденствието на хората.

Имам няколко клиенти във фармацевтичната сфера. Тези компании имат по няколко огромни отдела, в които хората се занимават с едно-единствено нещо — *пишат*. Ще попиташ какво пишат? Нали

знаеш онези листчета в кутийките с лекарствата? Онези, на които пише какви са страничните ефекти, какво да правиш, ако някой от тези ефекти се проявят особено силно, как лекарството може да предизвика замайване, как не трябва да се взема от хора, които боравят с техника, как трябва да се свържем с лекуващия лекар в случай на... дрън-дрън... Да, същото листче, което веднага изхвърляме, без да прочетем.

Повечето от нас никога не четат... а трябва! Няма да те отегчавам с цяла лекция... само казвам: *четете* указанията, за да не съжбялявате.

Сега да се върнем в Мексико.

Дрю излиза от банята по кърпа около кръста и аз забравям за куфара. Нали знаеш как някои мъже си падат по цици, други по задници? Е, така е и при жените. Аз например харесвам мускулите на ръцете на мъжете. Има нещо... нещо горещо в тях. Много мъжко. По най-мъжествения възможен начин.

А ръцете на Дрю са най-изящните, които някога съм виждала. Нито тънки, нито прекалено мускулести като на щангист, нито плешиви, нито космати като на горила — точното количество косми.

Той маха кърпата и започва да бърше раменете си.

Сигурна съм, че ми текат лиги.

Може пък да съм се объркала? Може би все пак си падам по мъжки задници.

— Знаеш, че не е прилично да гледаш хората така.

С мъка вдигам поглед към очите му. Усмива се. Правя крачка към него. Като лъвица, преди да нападне плячката си.

— Така ли стана вече? — питам.

Дрю облизва устни.

— Разбира се.

Една капка се стича между гърдите му. Някой друг да е жаден? Или съм само аз?

— Е, не искам да бъда груба...

— *Ти ли?* Не дай си боже да видим и такъв прецедент.

Точно когато се навеждам да оближа капката, стомахът ми започва да къркори. Яко. Шумно.

Гррррр.

Дрю се смее.

— Може би първо трябва да те нахраня. Ще ти трябва доста енергия за това, което съм планирал.

Хапя устни в очакване.

— Планирал си?

— За теб винаги.

Той ме обръща с лице към банята и ме пляска по дупето.

— Сега си занеси вкусния задник под душа, да отиваме да ядем и после да се чукаме до изгрев-слънце.

Всъщност не е толкова прям и нетактичен, колкото звучи.

Хм, да, прав си, вероятно е точно такъв.

* * *

Час по-късно отиваме на вечеря. Дрю ме изненада с нова рокля — бяла, с рязана бродерия и голи рамене и сутиен без презрамки. Пада съвсем малко над коляното. Косата ми е пусната, леко начупена, точно както той я харесва.

А той... е... не мога да откъсна очи от него. Бежово-кафяви летни панталони, безупречна бяла риза, оставил е горните две копчета разкопчани и е навил ръкавите до под лактите.

Прелест!

Пристигаме в ресторанта.

Винаги съм считала, че латино културата е много интересна. Музиката, хората — така жизнени, енергични, чувствителни, страстни.

С тези епитети мога да опиша и мястото, където е избрал да вечеряме. Светлината е приглушена. Идва само от свещите на масите и малките блещукащи светлилки на тавана. В ъгъла на заведението свири оркестър в многокамерен състав. Музиката е ритмична и ободряваща.

Дрю иска маса за двама. На испански.

Да, говори испански. И френски. И сега учи японски.

Мислиш ли, че гласът му е секси? Повярвай ми, докато не чуеш Дрю да ти шепти на чужд език някакви неща, от които можеш да се изчервиш, не знаеш какво е истинското значение на думата „еротика“.

Тръгваме след едрата чернокоса жена към масата в дъното.

Сега, да спрем само за секунда. Огледай се и виж реакцията на жените. Забелязваш ли как няма жена, която да не се обърне да го огледа. Виждаш ли как го гледат с око на ценители, които веднага забелязват редкия експонат? А поканата в очите им?

Аз забелязвам. Винаги забелязвам.

Но знаеш ли кое е по-странното: Дрю не забелязва. Защото не ги гледа.

Дори не ги вижда. Нито една от тях.

Към мъжете, които четат в момента: ако си мислите, че няма нищо лошо да гледаш и да плакнеш окото, нека ви кажа, че дълбоко грешите. Защото ние жените си мислим, че освен че се наслаждавате на гледката, в същото време правите сравнения и понякога може би разбирате, че нещо ни липсва, примерно не сме достатъчно хубави. А това боли. Както когато острият ръб на листа хартия реже зеницата на окото.

Много добре знам, че Дрю може да има всяка жена, която пожелае — от супермодел в Бевърли Хилс до фризьорката на Парк Авеню.

Но той избра мен. Той се *бори* за мен. Затова, когато излизаме навън и виждам погледите в очите на жените? За мен това е още един повод да се похваля на света и да си напомпам самочувствието.

Защото аз съм *единствената* жена, която вижда.

Сядаме и започваме да разглеждаме менюто.

— Обясни ми, моля те, как си изкарала колежа, без да опиташ чиста текила? Спомням си онези времена и започвам да се смея.

— В гимназията излизахме извън града и си правехме лагерни огньове.

Спал ли си някога върху празна двулитрова бутилка от газирана вода вместо възглавница?

Не е приятно.

— Една вечер Били и момчетата пиеха текила и Били глътна червея и започна да халюцинира. По това време учихме анатомия на земноводните и Били реши, че е жаба и никой не можеше да го убеди, че Делорес няма никакви намерения да му прави дисекция. После заподскача на четири крака към гората и трябваше да го търсим три часа. Намерихме го с език, заровен в пръстта. От тогава изпитвам силно недоверие към тази напитка.

Дрю клати глава.

— Което още веднъж доказва известния на всички ни факт, че Били Уорън е бил и все още е пълен идиот.

Свикнала съм на реакциите му, когато стане дума за Били. А в този конкретен случай? Е, не мога да кажа, че греша.

— Ако не ме караш да лапам червея, ще опитам — съгласявам се.

Очите му грейват като на малко момче в магазин за велосипеди.

— Нали знаеш какво означава това?

— Какво?

Той мърда палаво вежди и казва:

— Ще ти покажа как се пие текила от пъпа на жената, със солта по корема ѝ и лимончето в устата ѝ.

* * *

Макар и да не вярвам, че трябва да си пил, за да правиш страхотен секс, малко алкохол в кръвта никак не вреди.

С Дрю сме в асансьора. Прибираме се в стаята си. И двамата сме малко повече от подпийнали. Направо сме се напили с тая текила. Усещам я върху езика му — горчива с лек привкус на цитрус. Заковава ме на стената, вдига роклята ми и я събира около бедрата. Притиска ме и трием тела един в друг. Радвам се, че в асансьора няма никой, макар че на този етап? Отдавна съм преминала границата на приличието.

Препъваме се в стаята. Все още се целуваме и опипваме.

Дрю затръшва вратата и ме обръща към себе си. С едно бързо движение маха роклята и ме оставя напълно гола. По обувки. Разбира се!

Облягам се на лакти върху бюрото. Чувам как разкопчава ципа си. И веднага след това го усещам. Плъзва пениса си в мен — леко, колкото да... пробва водите и да се увери, че съм готова.

А аз съм винаги готова за него.

— Не ме дразни! По-бързо! — скимтя.

Между текилата и асансьора съм успяла да се възбудя повече от очакваното. Нов рекорд по бързо възбуждане.

Изпитвам нужда! Той тласка леко и ме изпълва.

Въздъхвам.

Хората казват, колкото по-голям, толкова по-добре.

А Дрю е голям, много голям. Не че имам много богата база за сравнение, но е... два пъти по-голям от Били.

Момчета, нали не ви карам да се чувствате неудобно? Ето ви една новина — точно така мисли една жена. Поне когато не сте наоколо. Но никоя жена няма да ви го каже в очите.

Но има и още едно „но!“ — не само размерът прави един мъж добър в леглото. Има и други неща. Има темпо... ритъм. Мъжът трябва да знае как и кога да докосне най-еротичните точки и колко силно да ги притиска. Затова следващия път, когато видите някоя реклама за увеличаване на пениса или за Чудотворен Пенис, спестете си парите.

Купете си Кама Сутра.

Дрю хваща косата ми, дърпа главата ми назад и започва да се движи по-бързо, по-силно. С другата ръка се държи за бюрото, за да пази равновесие. Целува рамото ми и прошепва в ухото ми.

— Харесва ли ти, бебо?

— Да... да... много... толкова много... — простенвам.

Бюрото започва да се тресе.

И пак се питам и пак не мога да си отговоря как го прави всеки път! Защото изведнъж съм като излязла от релсите локомотив.

Летя в пълна безтегловност.

И е божествено.

Дрю забавя движенията на таза си, опитва се да удължи удоволствието. Придърпва ме към гърдите си, пръстите му се плъзгат като кьнки за лед по корема и към гърдите ми, обхваща ги и леко ги масажира. Вдигам ръце и ги заключвам зад врата му. Обръщам глава и устните ни се срещат.

Обичам устата му, езика му. За Дрю целувката е изкуство. А Дрю Еванс е Микеланджело.

Той излиза от мен и ме обръща с лице към него. Започвам да го бутам назад към леглото. Дрю сяда на ръба, а аз го обкрачвам, краката ми са заключени около кръста му.

О, Господи, да!

Ето така обичам най-много. Гърдите ми до неговите, устата ми в неговата, нито сантиметър между нас. Прокарвам ръка по пениса му, нагласям го под себе си и се плъзгам по него. Стените на влагалището

ми се разпъват. Дрю стене. Вдигам се бавно и рязко се спускам надолу. Сякаш да пробвам дали леглото има здрави пружини.

Скръц.

Скръц.

Движа се по-бързо. Вкарвам го по-дълбоко. Телата ни са влажни и хлъзгави от мексиканската влага и жегата.

И после Дрю слага ръце на лицето ми, палците му гаят кожата ми. И изведнъж е толкова нежен. Всяко движение е изпълнено с обожание. Челата ни са опрени едно в друго и в слабата светлина виждам как погледът му пада надолу и гледа там, където влиза и излиза от мен.

И аз гледам.

Еротично е. И толкова възбуждащо.

Хващам косата му и дърпам главата му назад, за да ме погледне в очите. Гласът ми е умоляващ:

— Кажи ми, че ме обичаш.

Не го казва често. Предпочита да ми го показва. Но никога няма да ми омръзне да го чувам, защото винаги когато каже тези думи... ме изпълва същото чудо като първия път, когато ги каза.

— Обичам те, Кейт.

Ръцете му все още са около лицето ми. И двамата дишаме учестено, движим се по-бързо, заедно се доближаваме към края. Усещам го като духовна връзка.

Като духовно сливане.

Гласът му е приглушен. Без дъх.

— Обещай ми, че никога няма да ме напуснеш.

Очите му са нежни, течно сребро. Молещи.

При цялата му самоувереност и самочувствие, мисля, че все още не е забравил онази седмица, когато реши, че съм избрала Били пред него. Споменът го преследва като дух.

Ето защо прави толкова много, дава толкова много, за да ми докаже, че ме иска в живота си.

Да ми покаже, че съм направила мъдрия избор.

Усмиввам се нежно и го гледам в очите.

— Никога. Никога няма да те напусна, Дрю.

Думите ми звучат като клетва.

Ръцете му хващат здраво ханша ми, повдига ме, помага ми да се движа.

— Господи, Кейт...

Очите му бавно се затварят.

Устните ни се разтварят, поемем дъх от неговия. Усещам го по-голям, пулсиращ в мен, а аз се свивам, стягам около него.

Свършваме заедно. В свършен унисон.

Блаженство. Красота.

Ръцете му ме притискат по-силно. Докосвам лицето му и го целувам нежно. Той пада назад на леглото и ме слага върху себе си. Оставаме така, докато сърцата ни се успокоят и започнем да дишаме нормално.

После Дрю ме обръща под себе си.

И го правим отново.

---

[1] Персонажи от американско телевизионно шоу от началото на осемдесетте. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Клуб в Ню Йорк.

Музиката е толкова силна, че разговорите са възможни само ако можеш да четеш мислите на хората. Или да разчиташ думите по устните им. Потни зализани младежи в копринени ризи и не чак толкова секси излъчване, които си мислят, че дишането е демонстрация на сексуален интерес. Ужасно дълги опашки пред бара и безумни цени на разредените с вода напитки.

Не мога да кажа, че мястото ми харесва.

Никак даже.

Може би, защото не си падам по барове.

Бутилирана бира, маси за билиард, джубокс — това са моите места. Мога да бъда истинска акула на билиардната маса, ако се налага. Не че не съм се разцепвала от кеф на някое и друго рейв парти.

Моля? Сериозно ли мислиш, че тревата е единственото нелегално вещество, с което съм се поглезвала. Екстази, ейсид, гъби... Всичко съм опитвала.

Изглеждаш ми леко шокиран. А не бива.

Цялата тая индустрия с дрогата е започнала от интелектуалци, от образовани хора. Не се опитвай да ме убедиш, че Бил Гейтс е копал в градината, когато му е хрумнала цялата тая идея за Уиндоус, за тази плетеница от свързани пъстри пътечки. Със сигурност е бил под сериозното въздействие на някое такова вещество.

Както и да е. Независимо от предпочитанията ми, четири седмици след Кабо, с Дрю сме в най-популярния за тази седмица клуб в Ню Йорк. С най-добрите ни приятели Матю и Делорес. Празнуваме годишнината от сватбата им.

О, да, ожениха се. Беше страхотно. Вегас. Няма нужда да казвам нищо повече, нали?

Делорес си пада по клубове. Обича всякакви видове стимулации за сетивата. Когато бяхме на десет, майка й Амелия й купи лазерна лампа с проекция за спалнята й. Делорес седеше и я гледаше с часове,

сякаш беше кристална топка или картина на Джаксън Полак^[1]. Сега като се замисля, това обяснява много неща, които се случиха по-късно в живота ѝ.

Както ѝ да е. Виждаш ли ни? Делорес и Матю точно се връщат от дансинга на масата, на която седя сама. Фотьойлите са червени и много меки. Дрю отиде да вземе напитки. А тази вечер съм прекалено уморена да танцувам. Делорес буквално се строполява в стола до мен.

Прозявам се.

— Петуния, изглеждаш като лайно.

Добрата приятелка трябва да може да ти каже всичко, което мисли за теб. Ако приятелят ти чука някоя друга, ако роклята ти подчертава тлъстинките над талията ти и изглеждат набръчкани като кожата на шарпей. А ако не може да ти каже истината? Е, тогава не ти е истинска приятелка.

— Благодаря, Ди Ди. И аз те обичам.

Тя отмята дългата си руса коса назад. Цялата е напръскана с глитер спрей за коса по повод днешното голямо празненство.

— Просто казвам, че според мен имаш нужда от ден за спа терапия.

И не греша. Цяла седмица се чувствам ужасно изтощена. Имам чувството, че тялото ми сякаш се огъва от тежест в коленете, глезените, около ребрата.

Вчера направо си заспах на бюрото.

Може би ме хваща тоя грип. Има епидемия из града.

Делорес си прави вятър с ръката и се оглежда.

— Къде, по дяволите, е Дрю с тези напитки? Умирам от жажда.

Да, доста се позабави, но не е нещо необичайно за такова място. Въпреки това очите ми обхождат клуба.

И го намират. До бара.

Държи напитките и говори с жена.

Красива руса жена. Краката ѝ са по-дълги от цялото ми тяло.

Сребристи ужасно високи обувки, лъщяща мини пола. Изглежда... да, като онези момичета, с които всеки мъж обича да се забавлява, защото се оригват и гледат спортните канали.

Момичето се усмихва.

Обаче, по-важното е, че Дрю също ѝ се усмихва.

Виждаш ли как накланя тялото си към него? Как свежда глава към него? Как леко потрива бедра едно в друго?

Чукали са се. Няма две мнения по въпроса.

Кучият му син!

Не за първи път виждам Дрю да говори с някоя от случайните му бивши момичета. Всъщност, това се случва почти всеки ден — сервитьорката в *Нобу*, барманката в *Маккартни Бар и Грил*, няколко момичета в *Старбъкс*. Обикновено Дрю е вежлив, но почти не говори или ако говори, е крайно лаконичен. Не им обръща повече внимание, отколкото би обърнал на някоя съученичка, чието име не помни.

Така че, по принцип не ми пука особено.

Но, както вече казах, тази седмица всичко е ненормално. Умората ме прави доста рязка, прекалено чувствителна. И сега съм побесняла.

И продължава да говори с нея!

Тя слага ръка на рамото му и дивачката в мен пощурява. Искам да започна да се удрям в гърдите като Кинг Конг.

Пред мен има празна чаша. Сещаш ли се Марсия Брейди в онзи епизод, когато ѝ разбиха носа с топката? Мислиш ли, че ако засиля чашата, ще мога да ѝ строша носа?

Забелязал ли си, че повечето серийни убийци са мъже? Това е, защото мъжете обичат да разпръскват болката и агонията си наоколо, да я изкарват от себе си. Жените обаче обръщаме болката навътре, оставяме я да гние там и да си чака реда. Мълчим и не казваме нищо. За известно време.

Да, учила съм психология в колежа.

Идеята ми е, че вместо да отида и да оскубя русите ѝ изкуствени кичури, както аз си знам, аз ставам.

— Тръгвам си.

Делорес мига и не вярва.

— Какво, защо?

И тогава вижда лицето ми.

— Какво е направил тоя тъпанар сега?

Ето един съвет от мен: когато си ядосан на любимия си човек, никога не споделяй с приятелите си, защото... Защото после му прощаваш.

Но те не забравят.

Вместо да се оплакваш на приятелите си, оплачи се на семейството му. Те вече са виждали всичките му недостатъци, егоизма му, незрелите му постъпки, знаят всичко. Така че не им съобщаваш нищо ново.

Поклащам глава.

— Нищо... Просто съм... изморена.

Тя ме гледа все така изумено. И погледът ѝ проследява моя, защото аз все още гледам към бара. Госпожица Дълги Крака отмята глава назад и се смее. Перфектни бели зъби. Очевидно булимията не е унищожила емайла. Все още.

Делорес се обръща към съпруга си.

— Матю, заминавай да прибереш приятеля си, защото след малко ще ти трябва кофа и парцал да го събираш.

Вдигам брадичка и упорствам като дете.

— Не, Матю, не ходи никъде. Очевидно е щастлив там, където си е. Защо да го водим тук насила.

Незряло? Да. Може би.

Пука ли ми? Не.

Матю гледа ту мен, ту нея. И после хуква към Дрю.

Ди Ди така го е дресирала, че може да засрами и най-добрия специалист по дресировка на кучета.

Прегръщам я.

— Ще ти се обадя утре.

И тръгвам към вратата, без да се обръщам.

* * *

Никога не съм живяла сама.

Когато станах на осемнайсет, от къщата на родителите си се преместих директно в общежитието. Живях с Делорес. Година след това Били се премести при нас в Пенсилвания и тогава взехме огромна къща под наем с още четирима души. Покривът течеше и радиаторите не топлеха, но наемът беше нисък. После Делорес се премести в Ню Йорк и с Били си наехме наше собствено жилище, а след това се преместихме в Ню Йорк и останалото вече е известно.

Защо казвам всичко това?

Защото не съм чак толкова независима, нищо че се тупам по гърдите и се правя на смела. Аз съм една от *онези* жени. Знаеш... онези, които палят всяка лампа в апартамента, когато са сами. Които спят при приятелките си, когато гаджетата им не са в града. Никога не съм била сама. Просто никога не съм била без гадже.

И това е една от причините да се задържа толкова дълго с Били. Защото предпочитам изветряла връзка пред никаква.

Връщам се в апартамента и тръгвам директно към спалнята и се преобличам — черешово червено долнище на пижама и тениска. Точно съм почистила лицето си от грима, когато чувам как входната врата се отваря и затваря.

— Кейт?

Не отговарям.

Чувам стъпките му към хола и после Дрю изпълва рамката на банята.

— Защо си тръгна? Върнах се с напитките и Делорес започна да ме замерва с кубчета лед и да ме нарича „купчина лайно“.

Не го поглеждам. И гласът ми е суров, сякаш тонът ми трябва да му каже да се разкара.

— Бях изморена.

Защо не му казвам какво ме притеснява ли? Защото това е играта, която играе всяка жена. Искаме да го измъчваме, да проточим изтезанието, колкото може по-дълго, да се насладим на инквизицията, на която го подлагаме. Искаме да видим, че той наистина се интересува от проблема. Това си е тест — да разберем, че наистина му пука.

Дрю тръгва след мен към спалнята.

— Защо не ме изчака? Щях да си тръгна с теб.

Поглеждам го. Лицето ми е обтегнато, тялото стегнато и готово за война.

— Беше зает с друго.

Той поглежда надолу, присвива очи и се опитва да се сети, да разбере за какво говоря. Накрая се предава.

— За какво говориш?

— Блондинката, Дрю. На бара? — казвам почти на срички.

Той ме гледа с любопитство.

— Какво за нея?

— Ти ми кажи. Чука ли я?

Дрю се мръщи с погнуса.

— Разбира се не съм я чукал. Тръгнах си две минути след теб. А и двамата знаем, че са ми нужни доста повече от две минути. Или си забравила? Искаш ли да ти припомня?

Не, не говори грубо, не е рязък. Напротив, той всъщност е... брилянтен... Опитва се да бъде сладък, секси. Да ме разсее и да ме накара да мисля за друго.

Така прави. Винаги. И *винаги* работи.

Но не тази вечер.

— Чукал ли си я *преди*?

Той се чеше по врата.

— Наистина ли искаш да чуеш отговора на този въпрос?

А този отговор, в случай че не се сещаш, означава голямо, гръмко „да“.

Вдигам ръце нагоре и крещя:

— Разбира се! Разбира се, че си я чукал. Защото не дай си боже да мине един ден, без да видим някоя, с която пенисът ти не е лично запознат. Не че си спомняш физиономииите или имената им.

Той присвива объркано очи.

— И кое от двете те дразни? Когато им помня имената или когато не им ги помня? Подскажи ми, Кейт, така че да мога да участвам в скандала, който търсиш, но искаш ли, аз да започна пръв.

Вземам лосиона си за тяло и започвам да го втривам бясно в ръцете си.

— Не искам скандал. Просто искам да знам защо помниш *точно* тази.

Той свива рамене и казва съвсем неутрално:

— Тя е модел. Има огромен билборд с лика на тази жена в средата на Таймс Скуеър.

Малко е трудно да забравиш лице, ако се налага да го виждаш всеки ден.

И това трябва да ме накара да се чувствам *толкова по-добре*.

— Много мило. Защо си тук тогава? Защо не се върнеш и не намериш малкото си завоевание, щом означава толкова много за теб?

Един много слаб глас в съзнанието ми казва, че говоря неразумно, че това са безсмислици, но съм като стъпила върху

хлъзгава кал и се спускам по свлачището. И почне ли се, няма спирка.

Дрю ме гледа, сякаш съм полудяла. Вдига ръка.

— Не означава нищо за мен. И ти го знаеш много добре. Откъде ти хрумна подобно нещо?

И после се сеща нещо, прави крачка назад и внимателно пита:

— Цикълът ти наближава? Не побеснявай, просто питам, защото от начина, по който реагираш напоследък, мисля, че Александра трябва да отстъпи титлата си на теб.

Може би има право. В училище имаше един коридор, който винаги беше претъпкан в междучасията. Знаех, че цикълът ми наближава, когато усетех онзи порив да забия молива си във врата на човека, който върви пред мен.

Но, за информация на мъжете: дори и да сте хиляда процента сигурни, че предменструалният й синдром е факт, никога, при никакви обстоятелства не й го споменавайте. Това ще свърши много, много зле.

Вдигам обувката си и я мятam. Удрям го право между красивите ярки очи. Ръцете му политат към челото.

— Какво става, мамка му. Казах ти да не откачаш.

Във всяка връзка има един, който вика, мята неща по другия и чупи каквото намери под ръка. В нашия случай това очевидно съм аз.

Но не съм виновна. Не можеш да виниш ракетата, че е излетяла, след като някой й е натиснал всички копчета.

Вземам другата обувка и мятам и нея. Дрю взема една възглавница и я използва като щит. Правя крачка назад към дрешника, за да взема още амуниции, но той грабва ръката ми, преди да се докопам.

— Ще спреш ли вече, мамка му? Защо си такава?

Искам да го убия с поглед.

— Защото не ти пука! Аз съм в нервен срив, а на теб и грам не ти пука!

Очите му ме гледат с изумление близко до шок.

— Разбира се, че ми пука! Нали към *моята* глава летят тези обувки „Джими Чу“! Като китайски звезди.

— Ако ти пука, защо не се извиниш тогава?!

— Защото не съм направил нищо! Няма проблем да лазя на колене и да моля, когато съм сгафил, но при положение че не съм

направил нищо и ако си мислиш, че ще те моля само защото хормоните ти са обезумели, значи съвсем си откачила, мила.

Изскубвам се от него, удрям го в гърдите с две ръце.

— Добре. Няма проблем, Дрю. Не ми пука вече. Прави каквото знаеш.

Гребвам едно одеяло и една възглавница и му ги бутам в ръцете.

— Но едно е сто процента сигурно! Няма да спиш при мен, след като си решил да си правиш каквото си искаш. Махай се, излизай.

Той поглежда одеялото и възглавницата и тогава чертите му се изглаждат. Изглежда спокоен. Истински спокоен. Страшно спокоен. Като преди буря.

— Никъде няма да ходя.

Той се хвърля на леглото и разперва ръце и крака като дете, легнало на снега и прави ангелче.

— По една огромна случайност, аз обичам това легло. Удобно е. Уютно. Имам страхотни спомени тук. И това е единственото място, на което ще спя.

Когато Дрю стане такъв — инат като дете, няма никакъв смисъл да се спори с него. Понякога мисля, че е готов абсолютно на всичко, за да стане на неговото. Издърпвам възглавницата изпод главата му. Той ме гледа и пита:

— Какво правиш?

— Казах, че няма да спя при теб. Ако не искаш канапето, аз ще спя там.

Той сяда.

— Това е пълна лудост, Кейт. Кажи ми, моля те, че осъзнаваш, че това е пълна лудост! Че се караме за едно голямо нищо.

— Аха — крещя аз. — Значи сега чувствата ми са едно голямо нищо.

— Не съм казал такова нещо. По дяволите!

— Каза, че се караме за нищо — казвам и соча с пръст. — А всъщност се караме за това как ме накара да се чувствам, което означава, че според теб чувствата ми са нищо?

Устата му се отваря и затваря. Като риба на суша.

— Сега вече нищо не разбирам. Нямам никаква идея какво става. Какво говориш?

Затварям очи. И изведнъж гневът ми се пука като балон.

И на негово място се надува нов балон — пълен с болка.

— Забрави, Дрю.

Тръгвам по коридора, но гласът му ме следва.

— Какво стана току-що? Какво? Не разбирам.

Прекалено съм уморена, за да обяснявам повече.

Когато се караме, винаги заспивам трудно, ако изобщо успея да заспя. Прекалено съм заредена с адреналин.

Но тази вечер това не е проблем. Лягам и заспивам като под упойка в секундата, в която главата ми докосва възглавницата.

* * *

По някое време през нощта, може би след три минути или след три часа, една топла едра гръд се притиска към гърба ми и ме буди. Усещам ръката му върху корема си. Заравя лице в косата ми и вдишва.

— Съжалявам.

Ето, момчета, това се иска от вас. Това е всичко, което трябва да направите. Тези думи са наистина магически. Чрез тях се преминава през всяка пречка и преграда.

Дори и през ПМС.

Обръщам се в ръцете му и поглеждам в очите му.

— За какво съжаляваш?

Лицето на Дрю е объркано, очите му — празни, явно търси *правилния* отговор. После се засмива и казва:

— Съжалявам за всичко, за което искаш да съжалявам.

Засмивам се, но думите му са искрени.

— Не, аз съжалявам. Прав беше. Наистина се държах като кучка. Не си направил нищо лошо. И аз определено съм пред цикъл.

Той целува челото ми.

— Не си виновна ти. С цялото си сърце хвърлям вината и обвинявам единствено и само Ева.

Целувам нежно меките му устни. И после шията, гърдите. Желанието ми да му доставя удоволствие съвсем ме е разбудило. Поглеждам го.

— Искаш ли да ти се реванширам?

Пръстите му минават под очите ми, където със сигурност имам черни кръгове.

— Изтощена си. Искаш ли да ми се реваншираш сутринта?

Притискам се до него и слагам буза на гърдите му, затварям очи и почти заспивам.

Докато...

— Освен... ако... наистина искаш да ми се реваншираш сега. Защото ако го направиш сега, без да звуча настоятелно...

Засмивам се и прекъсвам думите му, като мушкам глава под завивката. И му се реванширам. По най-любимия му начин.

---

[1] Американски художник, абстрактен експресионист. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Два дни по-късно закусваме в кухнята. Дрю предпочита да тренира вечер след работа, за да се освободи от стреса. Аз обаче съм от онези ужасни хора, които излизат да бягат в пет сутринта. Обикновено закусваме заедно и после той отива на работа, а аз си вземам душ.

— Знаеш ли защо обичам този корнфлейкс „Куки Крисп“? — пита и гледа в лъжицата си.

Никога не съм виждала човек, който да яде такива промишлени количества корнфлейкс. Дори и при огромния му ръст, така и не мога да разбера как този организъм успява да ги смели. Кълна се, ако не готвех, щеше да яде само това.

Лапам една лъжица кисело мляко „Данон Лайт“. Рекламите не лъжат, наистина е вкусно. Най-хубавото е с ягода и банан.

— Защо?

— Парченцата са с форма на курабийки и като изключим факта, че има божествен вкус, винаги си мисля, че така отмъщавам на родителите си за индустриалното количество овесена каша, с която ме тъпчеха половин живот.

Поет и философ, Дрю наистина е трябвало да се роди по времето на Ренесанса.

Отварям уста да го подкача, но веднага я затварям, понеже усещам ужасен пристъп на гадене, който ме разтърсва като гръмотевичен удар. Преглъщам и слагам ръка на устата си.

— Кейт? Добре ли си?

Опитвам се да отговоря, но стомахът ми прави такова салто, за каквото би завидяла дори Надя Команечи^[1]. Ще повърна.

Мразя да повръщам.

Когато повръщам, имам чувството, че се задушavam от клаустрофобия.

До ден-дневен, когато имам стомашен вирус, седя на телефона и с часове говоря с мама и тя ме разсейва, за да преодолее пристъпите на гадене.

Но сега няма да успея да стигна до банята, затова бягам към мивката в кухнята, където изсипвам закуската си. Дрю държи изпопадалите от опашката ми косми. Искам да му кажа да се махне, но следва втори тур.

Някои жени не изпитват никакво неудобство да ходят в тоалетната, да пърдят, да повръщат пред мъжете или приятелите си.

Аз не съм от тях.

Може и да звучи тъпо, но ако внезапно умра, не искам последният спомен на Дрю да е как седя на тоалетната чиния.

Или в случая, как драйфам в мивката.

Гласът му е мек, успокояващ.

— Добре... спокойно... всичко е наред.

Когато най-лошото преминава, Дрю ми дава мокра кърпичка. После поглежда към мивката.

— Доста е шаренко.

— Аха. — Гърлото ми е раздрано от напъните. — Знаех си, че съм хванала този грип.

— Май така изглежда.

Клатя глава.

— Нямам време да боледувам. Днес ми е срещата с Робинсън.

Ани Робинсън е клиентката, която ухажвам от месеци. Стари пари. Наблягам на думата „стари“, защото тя е на около деветдесет и пет. Ако не подпише днес, утре може изобщо и да не успее да подпише. В буквалния смисъл на думата.

— Болна си, бебчо. И не мисля, че ще направиш особено добро впечатление, ако оповръщаш антикварната ѝ брошка. Но, имаш късмет, защото приятелят ти е брилянтен гений в трудни ситуации. Дай ми папката, аз ще отида на срещата. Ани ти е в кърпа вързана.

И ме притиска в прегръдката си.

— Дрю, не...

Той ме прекъсва на секундата.

— Не! Без кучкенски изпълнения. Не искам дори да слушам. Лягаш в леглото.

Събирам сили да се усмихна.

Дрю ме завива и оставя една бутилка „Джинджър Ейл“ на нощната масичка. Мисля, че целува челото ми, но не съм много сигурна, защото сънят веднага ме унася.

Три часа по-късно излизам от асансьора на четирийсетия етаж в сградата на компанията. Стомахът ми е празен, но след кратката дрямка се събудих свежа, готова да покоря света, в това число и Ани Робинсън.

Влизам в малката конферентна зала и надничам през стъклото.

Можеш ли да видиш Дрю? Седи до дребна жена с посивяла коса в инвалиден стол. Докато говори с консултантите ѝ, ръката на Ани изчезва под масата. Секунда след това Дрю смръщва лице и още секунда след това изглежда сякаш го е ударил ток.

Старите жени си падат по него.

И е ужасно смешно.

Той я поглежда укорително, но тя само мърда закачливо вежди. Дрю върти очи, извъръща поглед и точно тогава ме забелязва.

Дрю моли да бъде извинен и излиза в коридора. Лицето му грее от облекчение. Като фар.

— Пресвета Дево, благодаря ти! И на теб Боже, че те прати.

Усмиввам се.

— Не знам, не съм сигурна, че трябва да се намесвам. Госпожа Робинсън изглежда много щастлива в твоята компания.

— Да. Ако продължи да е все така щастлива в компанията ми, ще ѝ закова ръцете за масата. С телбод! — След това ме оглежда от главата до петите. — Не искам да си мислиш, че не се радвам да те видя тук, защото всеки път, когато те видя, няма по-щастлив човек от мен. Но... какво, по дяволите, правиш тук? Трябва да лежиш в леглото!

— Този вирус трае около три часа. Вече съм добре.

Дрю опипва челото, бузите и дланите ми. Знам, че ме проверява за температура.

— Сигурна ли си?

— Да. Като нова съм.

Той кима, но очите му ме гледат изпитателно и недоверчиво. Не е убеден.

— Добре. О, преди да съм забравил — довечера сме на вечеря в родителите ми. Мислиш ли, че можем да отидем? Ако не се чувстваш добре, мога да се обадя и да кажа, че няма да ходим.

Вечеря в семейство Еванс? Винаги е толкова интересно.

— Добре съм, ще отидем.

Той ми подава папката и казва:

— Добре. Стратегиите ти за инвестиции направо ги разтрепериха. Чакат те подмокрани, с разтворени крака. От теб се иска само да влезеш и да им го ковнеш.

Представих си гледката. Не ми хареса.

— Дрю, това е отвратително.

— Ти казваш син домат, аз казвам патладжан. — Целува ме нежно. — Убий ги, смажи ги.

Той тръгва, а аз влизам да довърша сделката.

* * *

Предполагам, че картинката вече ти се изяснява, нали? Виждаш ли проблема? Знам, че отнех прекалено много от времето ти, но почти стигаме до финала.

Радвай се на хубавите неща, докато можеш, защото нищо не е вечно.

Причината да влизам в толкова много подробности е, за да разбереш защо бях толкова шокирана. Колко непредвидено и случайно се случи всичко.

Предполагам такъв е животът.

Мислиш си, че всичко е под контрол. Пътеката ти е така перфектно предначертана. И един ден както си караш — бам! Някой се набива в колата ти. Отзад. На магистралата на живота ти.

А ти изобщо не си видял кога е приближил.

Не си усетил какво се случва.

И хората са така. Непредсказуеми.

Няма значение колко добре си мислиш, че познаваш някого, няма значение колко уверен си бил в чувствата му, в начина, по който реагира във всяка една ситуация — хората винаги те изненадват.

По най-унищожителния възможен начин.

---

[1] Световноизвестна румънска гимнастичка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Събиранията в дома на родителите на Дрю никога не са скучни. Тъй като моето семейство се състои само от... майка ми, в началото тези семейни събирания ми идваха малко в повечко. Но сега свикнах.

С Дрю пристигаме последни.

Франк Фишър — бащата на Матю, и Джон Еванс са до бара и разменят информация за цените на стоковата борса. Делорес е седнала на облегалката на фотьойла, в който седи Матю, и гледат футбол. Сестрата на Дрю, Александра, още известна като „Кучката“ и съпругът ѝ Стивън са на дивана, а Маккензи, племенницата на Дрю, седи на пода. Променила се е от последния път, когато я видях. Сега е на шест. Косата ѝ е по-дълга, лицето ѝ е по-слабо, по-момичешко. Не прилича на бебе вече, но е все така прекрасна. Край нея има пръснати дузина кукли и един детски лекарски кабинет.

Естел, майката на Дрю, вероятно е в кухнята с майката на Матю — Ани. А ако се чудиш къде е бащата на Стивън, вдовец от много години, ще го видим доста по-късно.

Влизаме в стаята и Стивън става да ни посрещне с по едно питие. Сядаме и гледаме мача. Маккензи натиска едно копче на корема на една от куклите и роботизиран женски глас изпълва стаята.

— Не, не, не! Не, не, не!

Маккензи оглежда куклата с дразнещ глас, накланя глава и казва:

— Мисля, че не си прав, тате. Тая Нанси, която може да казва само *не-не-не* не звучи съвсем като мама.

Александра изглежда истински заинтригувана от коментара.

— Какво искаш да кажеш, Маккензи?

Стивън се е скрил зад главата на жена си и клати ожесточено глава, но за негово голямо нещастие, дъщеря му не разбира какво се опитва да ѝ каже баща ѝ и започва да обяснява:

— Онзи ден, когато беше навън, тати каза, че Нанси звучи точно като теб, но вместо да казваш *не-не-не*, ти казваш само *мрън-мрън-мрън*.

Всички глави се обръщат към Александра и всички очи са впити в нея. Така както се гледа бомба, в която таймерът бясно отброява надолу към нулата.

Стивън се опитва да я размекне. Усмива се и я подкача:

— Скъпа, трябва да признаеш, че има известна прилика.

Александра го удря в ръката, но той стяга мускула си, преди да му е строшила костта. Удря го пак, но този път по-леко.

— Не можеш да пробиеш стомана, бейби. Внимавай да не си нараниш ръката, като удриш по пистолета.

И сега вече, по-бърза от куршум, Александра забива юмрук в меката плът зад трицепса му и го поваля на колене. Дрю го гледа със съчувствие и потърква собствената си ръка.

— Това боли и ще остави трайна следа.

Гласът на Александра е твърд и категоричен:

— Не досаждам и не мрънкам. Аз съм мила, грижовна и разбираща съпруга и ако правеше това, което се очаква от теб, това, което *трябва* да направиш, никога не бих казала нищо.

— Да, скъпа — мрънка Стивън.

Тя пуска ръката му и става.

— Ще помогна на майка ми в кухнята.

Александра излиза, а Маккензи поглежда замислено към куклата, после към баща си и казва:

— Татко, знаеш ли, че си прав. Мама звучи точно като Нанси.

Стивън слага пръст на устните си.

— Шшшшш.

Малко по-късно Дрю, Матю, Делорес и аз сме в „бърлогата“ за урока по китара на Маккензи. Уча я да свири. Бях на пет, когато татко ме научи. Казваше ми, че музиката е като таен код, като магически език, който винаги ще бъде в мен и на който винаги ще мога да разчитам. Да ме успокои, когато съм тъжна, да ми помага да празнувам, когато съм щастлива.

И се оказа прав.

През целия си живот съм пазила думите му като рядка скъпоценност. Една частичка от него, за която можех да се държа, когато вече го нямаше.

Наистина се радвам, че мога да дам на Маккензи това знание.

В момента свири коледната песничка. Добра е, нали? Фокусирана, решена да успее на всяка цена. Не се учудвам — все пак това е племенницата на Дрю.

Когато песента свършва, всички ръкопляскаме. После се обръщам към Делорес.

— Били ми се обади снощи. Имал няколко седмици почивка и щял да дойде за малко до тук. Иска да се видим за вечеря.

От думите на Дрю тече сарказъм. Като течен шоколад върху ягода:

— Магарешкият задник идва в града? О, колко сладко! Ще е като Коледа!

Делорес го изглежда ядно.

— Хей, само аз имам право да го наричам така. Измисли си друго.

Дрю кима с разбиране.

— Права си. Пръдльо е далеч по-звънко.

Може би се чудиш какво стана с Бурканчето за лоши думи? Тези от вас, които не знаят, това бурканче беше идея на Александра — да налага финансови глоби на всички (обикновено „всички“ се свежда до Дрю), които употребяват лоши думи пред дъщеря ѝ. В началото една лоша дума струваше един долар, но по времето, когато с Дрю бяхме разделени и всеки се опитваше да разреши проблемите си с другия, аз предложих на Маккензи да вдигне цената на десет.

Не че съм отмъстителна...

Както и да е, бурканчето вече излезе от употреба. Сега Маккензи има чекова книжка и понеже вече може да пише, просто е завела счетоводна книга, в която вписва кой какво ѝ дължи. Виждаш ли синьото тефтерче, в което драска сега? Преди да тръгнем, всички ще трябва да платим дълга си, а ако нямаме пари в брой в нас, можем да платим с отложена дата при десет процента лихва.

Предусещам, че един ден това дете ще бъде велик банкер.

Тя оставя тефтера и започва да дрънка на китарата, но изведнъж спира и поглежда Дрю.

— Вуйчо Дрю?

— Да, слънце?

— Откъде се появяват бебетата?

Дрю отговаря без грам колебание.

— От Господ.

Аз лично научих основните постулати за истината за бебета, когато бях на единайсет. Подходът на майка ми беше нещо като „остани си моето малко момиченце за вечни времена и никога не прави секс“. От друга страна, Амелия Уорън беше повече от отзивчива да запълни празнините в това обяснение. Тя искаше дъщеря й Делорес и аз да сме напълно подготвени за бъдещето. Към тринайсетгодишната си възраст можехме да нахлузим презерватив върху банан по-бързо отколкото проститутка нахлузва презерватив върху пенис.

Ако имате деца, каквото и да правите, за бога, не намесвайте божие творение в темата за бебетата. Не използвайте „Видеото“. Да разбереш какво правят през свободното си време пчеличките и птичките, е кажи-речи някой да ти каже, че няма Дядо Коледа. Децата рано или късно ще разберат, но ще им е далеч по-лесно, ако новината дойде от вас.

Маккензи кима и пак започва да дрънка, докато...

— Вуйчо Дрю?

— Да, Маккензи?

— Бебето расте в корема на майката, нали?

— Нещо такова.

— Как става това... по-точно?

Дрю прокарва пръст по устната си и мисли. А аз чакам с огромно нетърпение.

— Нали знаеш, като рисуваш и смесваш синьо и червено и се получава...

— Виолетово!

— Браво, точно така. Получаваш виолетово. Бебетата са нещо такова. Малко синя боя от тати, малко червена боя от мама, бъркаш ги, разклащаш ги и хоп! Цяло ново човече. Но не виолетово. Макар че ако леля ти Делорес има пръст в тая работа, всичко е възможно.

Делорес му показва среден, той ѝ връща жеста. Маккензи кима и пак се захваща с китарата.

Минава цяла минута.

— Вуйчо Дрю?

— Да?

— Как синята боя на таткото се смесва с червената боя на майката?

Веждите на Дрю се качват на темето му.

— Тоест... как влиза в тялото на майката ли?

Маккензи маха с ръка:

— Е да, именно. Инжекция ли й бият, или гълта боята?

Матю се киска.

— Само ако таткото е извадил голям късмет.

Делорес го удря по главата, но облите любопитни очи на Маккензи са заковани в Дрю и чака отговора си.

Той отваря уста.

И после я затваря.

Отваря пак и иска да каже нещо.

И пак спира.

Нали знаеш какво е усещането да се гмурнеш в басейна в първия ден на пролетта. Е, точно такова гмуркане прави Дрю със следващото си изречение.

— Е... майката и таткото правят секс.

Сега вече няма съмнение. Александра ще го убие. Ще остана вдовица, преди да съм станала съпруга.

Маккензи гледа объркано:

— Какво е секс?

— Сексът е това нещо, чрез което се правят бебета.

Тя се замисля, кима и казва:

— О, добре тогава.

Майко мила!

А аз си мислех, че матурите в гимназията са били трудни?

Обаче Дрю се справи страхотно, не мислиш ли? Много се разбира с деца. Което е напълно разбираемо, защото... в много отношения той все още е едно голямо бебе.

Александра влиза в стаята. Изглежда щастлива, след като успя да покаже на Стивън, че стоманата може да се пробие. И е някак сияйна.

— Какво правите всички тук?

Дрю се усмихва невинно.

— Говорим си за водни боички.

Александра се усмихва и гали косата на дъщеря си.

Секунда по-късно:

— И за секс — добавя Маккензи.

Ръцете на Александра застиват в косата на дъщеря й.

— Чакай... *Какво?*

Дрю се навежда и прошепва в ухото ми.

— Май най-добре да излизаме от стаята.

Вратата се затваря зад гърба ни и чуваме:

— Дрю!

Александра вече не звучи никак щастлива.

Вечерята е сервирана.

По време на самото хранене не се случва нищо особено, но точно сме започнали с десерта, когато Александра почуква с лъжица по чашата си.

— Може ли минутка внимание? — Усмива се на Стивън и продължава: — Маккензи иска да направи съобщение.

Маккензи става от стола си и заявява:

— Мама и татко правиха секс!

Над цялата маса наставя мъртва тишина.

И тогава Матю вдига чаша:

— Поздравления Стивън! Ти си бил като Хелеевата комета — показваш активност на всеки седемдесет и пет години?

Делорес се смее.

Джон се покашля.

— Това е... това е... това е много хубаво, мъничката ми.

После и Франк се намесва.

— Сексът е хубаво нещо. Поддържа тонуса. Секс поне три пъти седмично. Не че Естел си пада кой знае колко по тези нови методи, но от четирийсет години не е имала и ден главоболие.

Естел се усмива гордо до мъжа си.

Матю покрива лице с ръце.

Останалите гледаме. С широко отворени очи, със зейнали усти. И така няколко минути, докато Дрю мята глава назад и избухва в смях.

— Велико!

Смее се със сълзи и избърсва очите си.

Александра поклаща глава.

— Изчакайте, има още. Продължавай, Маккензи.

Маккензи върти очи и казва с по-малко драматичен тон.

— Е, това означава, че ще имат бебе, разбира се. И аз ще ставам
кака.

Всички скокват да поднасят поздравления. Ани отронва сълза.

— Толкова съм щастлива за теб, скъпа.

Дрю става и прегръща с любов сестра си.

— Поздравления, Лекс! — После потупва Стивън по гърба. —
Стаята за гости е готова и те чака. По всяко време си добре дошъл.

— Стая за гости? — питам объркано.

— Когато Александра беше бременна с Маккензи, изгони Стивън
не веднъж, не два, а цели четири пъти.

Матю решава да допълни статистиката:

— И да не броим колко пъти му е позволявала да спи у дома,
след като му е изхвърляла възглавницата и чаршафите през прозореца.

Дрю се смее.

— Сякаш някой от камионите на „Барнис“^[1] редовно се
разсипваше на Пето Авеню. Бездомните никога не са били така добре
облечени и завити.

Александра върти очи и ме поглежда.

— От хормоните е. По време на бременност могат да
предизвикат някои много кофти промени в настроението. А когато съм
бременна, ставам... малко... като зло куче.

— За разлика от останалото време, когато не си бременна, но за
сметка на това си толкова мил и приятен човек? — смее се Дрю.

Нали знаеш как някои кучета, колкото и да ги дресиращ, колкото
и да ги удряш с вестник, продължават да ядат обувките ти? Просто не
могат да устоят на изкушението.

Дрю е едно от тези кучета.

Александра се обръща към брат си и съска като котка към змия.

— Знаеш ли Дрю, бременната жена има едно предимство. Това е
като да те пуснат от затвора за девет месеца и каквото и престъпление
да направиш, няма жури, което да ме осъди.

Той отстъпва бавно назад.

Поклащам глава и питам Александра:

— Как се чувстваш?

Тя свива рамене.

— Уморена. И повръщането не прави положението по-розово.
Повечето жени повръщат сутрин, но при мен гаденето започва вечер,
което е доста неприятно.

А?

Повръщане.

Умора.

Смяна на настроенията.

Защо ли това ми се струва познато?

— Какво? Защо ме гледаш така?

Не, не. Всеки нормален човек знае, че най-сигурният признак на бременността е, когато цикълът ти се забави и после изобщо не дойде. А моят цикъл е след... след... един... два... три... четири...

Пет...

ПРЕДИ пет дни!

О!

Мили.

Боже.

---

[1] Луксозна верига магазини със седалище Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Отрицанието е умение, което усъвършенствах в много крехка детска възраст.

Не мисли за това.

Не говори за това.

Преглъщай и забравяй.

Не плаках в нощта, когато татко почина.

Не плаках, когато шериф Мичъл дойде у нас да ни закара до болницата.

Не плаках, когато ни казаха, че „сме го изгубили“.

Не отроних нито една сълза по време на погребението.

Благодаря за съболезнованията.

Да, ще давам кураж на мама.

Толкова мило от ваша страна.

Осем дни след погребението мама беше в закусвалнята и работеше, а аз се опитвах да отворя един буркан с кисели краставички. Влязох в спалнята на родителите си и извиках татко да ми помогне. И тогава разбрах. И истината ме повали.

Нямаше го.

И никога нямаше да бъде.

Паднах на пода и плаках като бебе. И това за един буркан с краставички.

Същото това умение ми помага да дочакам края на вечерята. Усмивам се. Приказвам. Прегръщам Маккензи за довиждане, с Дрю се прибираме и се любим.

И не му казвам. Защото не започваш да пициш „ПОЖАР!“ в театъра, освен ако не си видял вече пламъците. Гледал ли си *Отнесени от вихъра*? Скарлет О'Хара е моят идол.

Не мога да мисля за това сега. Утре ще му мисля.

И така, това е моят план. За момента.

„Утре“ идва доста бързо.

И очевидно бог има болно чувство за хумор, защото където и да се обърна, виждам бременни. Огледай се само:

Тоя си разхожда бременното куче, полицайката на кръстовището, жената на корицата на списание *People* на сергията за вестници, колежката в асансьора, която изглежда сякаш контрабандира медицинска топка под блузата си...

Покривам устата си и стоя настрани, като турист, който се опитва да се предпази от свински грип.

В крайна сметка стигам до офиса си. Сядам зад бюрото и отварям бележника с програмата си. Да, все още използвам бележник. От хартия, да. Дрю ми купи „БлакБери“ за Коледа, но така и си седи в кутията. Нямам доверие на никаква електроника, която е в състояние да затрие цялата ми работа само с натискане на едно копче. Обичам хартия. Тя е истинска, твърда, реална. Трябва да я изгориш, за да я унищожиш.

Обикновено съм ужасно досадна с тая моя мания към подробностите, знам. Записвам *всичко*. Абсолютно *всичко*. Аз съм банкер — ние живеем и умираме по план-график. Но напоследък съм доста разсеяна и заета с това да... се чувствам уморена и като цопнала в лайна. Ето как съм пропуснала да забележа, че съм започнала нов блистер с противозачатъчни, но така и не съм разбрала, че след предишния блистер цикълът ми изобщо не дойде!

И като стана дума за противозачатъчни — какво лошо има ли?

Ефективност деветдесет и девет процента ли? Друг път!

Същото е и с точността на онези пишкай-върху-тази-лентичка тестове. Така че не припарвам и до тях. Вместо това вдигам телефона и се обаждам в кабинета на доктор Роберта Чанг. Спомняш ли си, когато ти разказвах как с Били и Делорес живяхме с още четирима студенти в Пенсилвания? Боби беше едната от тях. Съпругът ѝ Даниел беше другият.

Боби е страхотен човек. Родителите ѝ имигрирали от Корея, когато била бебе. Толкова е дребничка, че може да си купува дрехи от детския щанд на Гар, но има характера на амазонка.

Освен това е един от най-добрите акушер-гинеколози в града.

Пояснение към мъжете — акушер-гинекологът е лекар, който се грижи за майката ѝ бебето преди раждането.

Боб и съпругът ѝ се преместиха в Ню Йорк преди няколко месеца. Не съм я виждала от години, но ни свързва едно от онези приятелства... знаеш, когато човекът ти е приятел и без да се налага да се виждате или говорите по телефона с години. А когато се видиш отново с този човек, сякаш никога не сте се разделяли.

Уреждам си час и го вписвам в планера.

Боб — 19:00.

Затварям тефтера си и го слагам до телефона на бюрото ми. После поглеждам часовника и осъзнавам, че закъснявам за среща.

Мамка му!

Грабвам папката и излизам от вратата.

Все още отбягвам да мисля за ситуацията. Казвам го само в случай че се чудиш.

Когато се връщам в офиса си, Дрю седи на бюрото ми и нервно потупва с молив по дървения плот. Обикновено обядваме заедно — поръчваме си обяд и ядем в офиса.

— Здравсти.

— Здравсти. — Поглеждам го.

— Поръча ли вече, или ме чакаш?

Той ме гледа и не разбира.

— А?

Сядам на бюрото.

— Обяд, Дрю? Нали затова си тук?

Той клати глава.

— Всъщност, дойдох да те питам дали искаш да излезем за вечеря. Отварят нов ресторант в Малката Италия и наистина ми се хапваше нещо италианско. Мислех да направя резервации за нас за тази вечер. В седем?

Застивам.

Не умея да лъжа, нямам голям опит. Не съм лъгала от гимназията. И дори и тогава не умеех да го правя като хората. По-скоро... прикривах някои дейности, които биха докарали майка ми до трайна лудост. Когато трябваше да се лъже, моето вечно алиби или оправдание беше Делорес. И очевидно това не се е променило.

— Не мога тази вечер. Делорес иска да излезем по женски. Не сме излизали само двете от доста време.

Нека спрем за секунда. Това е важно. Виждаш ли лицето му? Погледни внимателно, защото иначе няма да го видиш, така както не го видях и аз.

В началото е изненадан. Леко ядосан... може би наранен. Но после се овладява, чертите му се изглаждат и изглежда почти... нормално. Запомни добре тази реакция. След десет часа ще ти се изясни.

Гласът му е равен, като гласа на детектив, който се опитва да хване заподозрения в лъжа.

— Нали се видяхте снощи?

Стомахът ми ръмжи от глад.

— Е, това беше различно. Всички бяха там. Тази вечер ще сме само ние двете. Ще си вземем нещо суперкалорично за ядене и после ще се прибера.

Дрю се изправя. Движенията му са бързи, напрегнати, дори резки.

— Майната му, Кейт. Прави каквото искаш.

Опитва се да мине покрай мен, но аз го хващам за колана.

— Хей, не бъди такъв! Можем да излезем на вечеря утре вечерта. Не се ядосвай.

Той ми позволява да го придърпам към себе си, но не казва нищо. Усмивам му се.

— Хайде, Дрю. Да отидем на обяд. И после можем да се чукаме.

Прокарвам ръце по гърдите му и се опитвам да го размекна. Но той не поддава.

— Не мога. Имам да довърша нещо. Ще се чуем по-късно.

Той целува челото ми, устните му като че се задържат малко повече от обикновено, но после бързо прави крачка назад и си тръгва.

В Ню Йорк можеш да разчиташ на едно-единствено нещо.

Не, не е пощата.

Не е и на любезността на хората.

Но виж на трафика можеш да разчиташ винаги.

Точно в момента съм се насадила в такова задръстване. Кола до кола. Пиков час. Винаги можеш да разчиташ, че ще ти убие часове.

Три пъти се опитах да се обадя на Делорес, за да я предупредя за операцията, в която съм я замесила, но телефонът ѝ беше изключен. В лабораторията не им разрешават да ползват телефони.

Освен това не съм виждала Дрю от обяд, което е в общи линии много добре. Не искам да говоря с него, преди да съм сигурна за какво става дума.

Когато си сам в кола, която се движи с по няколко сантиметра в час, наистина няма какво да правиш.

Освен да мислиш.

Можеш ли да се сетиш за какво мисля аз? Че и най-добре укрепеният язовир може да срути язовирните стени.

Скарлет О'Хара отдавна я няма.

Знаеш ли историята за бащата на Делорес? Странна история наистина.

Когато бяхме малки, Амелия казваше на Делорес, че татко ѝ просто нямал възможност да живее с нас. Кратко, стегнато и просто. Дори звучеше някак мило.

Но когато пораснахме, разказа на Делорес цялата история.

Амелия израснала в Ню Йорк. Представи си я само — млада, с красив тен, перфектно тяло, печена, щастлива. Когато била на седемнайсет, в Санта Моника се запознала с този пич — тъмна коса, прелестни ръце, очи и тяло. Казвал се Джоуи Мартино. Веднага направили „спойката“ и подобно на Жулиета, Амелия се влюбила трагично, от пръв поглед.

Дошло време Джоуи да замине и я попитал дали иска да тръгне с него. Майка ѝ казала, че ако тръгне сега, да не се връща никога повече у дома.

Никога.

Амелия прегърнала малката си сестричка и скочила на „Харлея“ на Джоуи.

Около шест седмици по-късно, когато минавали през Грийнвил, Охайо, разбрала, че е бременна. Джоуи приел новината доста добре, а Амелия била на върха на щастието. Щели да бъдат истинско семейство. Но на следващата сутрин Амелия се събудила сама. На възглавницата до нея имало само една бележка.

Беше забавно.

Съжалявам.

Амелия така и не го видяла повече.

Някои деца трябва да се изгорят поне няколко пъти, преди да разберат, че не бива да си играят с кибрит.

Но Амелия не била такова дете. Никога повече не повторила грешката. Един урок ѝ бил достатъчен. От този момент нататък тя излизала само с определен тип мъже — обикновени, скромни, а не лъскави и арогантни. Мъже, които по нищо не приличали на Джоуи. Мъже, които били съвсем различни от Дрю. Ето защо Амелия не го харесва.

Не, това не е съвсем вярно. Харесва го, но му няма доверие.

Когато с мама дойдоха в Ню Йорк първата Коледа, тя ме дръпна настрани и ми каза да внимавам с Дрю и да си отварям очите на четири. Защото била точно такава наивна и добра като мен.

Както и да е, стига толкова приказки. Пристигнахме.

Офисът на Боб е много хубав — прилича на уютна къща. Може би заради кафявия камък на фасадата. И има истински паркинг. Казвам го, в случай че не знаеш, че офиси с паркинг се намират много трудно в града. Паркингът е общ за нейния офис и за съседната сграда. Коли влизат и излизат през цялото време, обикалят за свободно място.

Гася двигателя и силно стискам волана.

Поемам дълбоко въздух.

Мога да го направя.

В смисъл става дума само за осемнайсет години, нали. Само следващите осемнайсет години.

Излизам от колата и се заглеждам в малката табелка над вратата на сградата.

РОБЕРТА ЧАНГ АКУШЕР И ГИНЕКОЛОГ

Опитвам се да сложа крак пред крак, за да направя крачка напред, когато две големи ръце покриват очите ми. Мъжки глас:

— Познай кой е тук.

Веднага разпознавам гласа и се обръщам. Буквално ще се пръсна от щастие. Когато живееш с някого, особено през студентските си години, създаваш трайни връзки, неувяхващи като приключенията и спомените от това време.

— Даниел!

Даниел Уокър е мъж с размер на мамут. Понякога съм се чудила дали с Арнолд Шварценегер не са братя. Но не позволявай на външността му да те заблуди. Той е като онези карамелени бонбони — твърди отвън, а вътре меки и сладки. Даниел е състрадателен. Той е от хората, които могат да дават от себе си, да се привързват и обичат истински.

През първата година в къщата ни се появи мишка. Всички искахме да я убием. Всички, освен Даниел. И той направи капан от една пружинка, картонена кутия и една пръчица. *Малките разбойници*^[1] биха се гордели с него. И наистина успя да хване малкия негодник. И го задържахме. Гледахме го в клетка, като талисман. Кръстихме го Бъд, на нашата любима бира.

Даниел ме задушава в мечешката си прегръдка, вдига ме на ръце и ме върти като дете.

После леко ме пуска да стъпя и ме целува по бузата.

— Толкова се радвам да те видя, Кейт! Изглеждаш страхотно!

Усмивката ми е огромна, чак лицето ме заболява.

— Благодаря, Даниел. Ти също. Никак не си се променил. Как са нещата?

— Не се оплаквам. Всичко е наред. Имаме работа, доста работа, а аз все още обикалям за интервюта из болниците.

Даниел е анестезиолог. Когато може и има време, помага на Боб. Както ние с Дрю.

— Но Боби има доста работа, бизнесът ѝ процъфтява, така че за момента съм нещо като момче за всичко — казва и вдига торба с китайско.

Миризмата поразява директно ноздрите ми и веднага след това стомаха, който се свива и усуква с крайно недоволство. Преглъщам. Даниел мята тежката си ръка през рамото ми и бъбрим няколко минути за тяхното преместване, за Делорес и за Били. Казвам му за Дрю и как искам четиримата да се съберем за вечеря някоя вечер.

И тогава се чува бясно свистене на гуми. Мирише на нагорещен асфалт. Обръщаме се и виждаме как една кола се отдалечава от паркинга с бясна скорост. Даниел клати неодобрително глава.

— А аз си мислех, че шофьорите във Филаделфия карат като откачени.

Смея се.

— О, не, нюйоркчани държат монопола за кофти шофиране. И за най-много луди бейзболни фенове на глава от населението. Не си носи екипа от бейзболния отбор във Филаделфия тук, че може да се стигне до кръвопролития.

Даниел се смее и влиза в сградата.

Е, това е. Няма лъжа, няма измама.

Животът, такъв какъвто го познавах до днес, свърши.

Бременна съм. Напомпана.

Гевречето е във фурната и се пече.

Не, не бях изненадана, не съвсем. Просто се надявах да е грешка.

Според Боби е станало заради антибиотиците. Те отслабвали действието и ефективността на противозачатъчните. Сега разбираш ли защо ти казвах за упътванията, защо те предупреждавах да ги четеш. Чети ги! Научи ги! Нека станат част от живота ти.

Прекалено е рано за ултразвук, затова трябва да дойда пак след две седмици и всеки ден трябва да вземам витамини за бременността. Таблетките са толкова големи, че могат да задавят слон.

Какъв късмет!

Паркирам колата в гаража, но не тръгвам към апартамента.

Едно от най-големите предимства да живееш в града е, че винаги можеш да излезеш навън и да се слееш с непознатите лица.

Тръгвам към улицата и вървя пеша няколко пресечки. Опитвам се да мисля ясно и трезво. Да реша какво, по дяволите, ще правя сега?

В случай че се чудиш защо не изглеждам щастлива, това е защото просто *не* съм щастлива. Трябва да разбереш, че никога не съм била обикновено момиче — никога не съм играла с кукли, а с касовия апарат на родителите си. Когато другите деца мрънкаха да ги заведат в магазина за играчки, аз мрънках да отида в „Стейпълс“^[2]. Много преди да започна да копнея за финансова независимост, мечтите ми се въртяха около офис сгради и бюра, не около детски креватчета и колички.

Не че не искам бебе.

Просто не искам бебе *точно сега*.

Не беше част от плана... *не и сега*.

И после... какво ще каже Дрю?

Обича ме, знам. Но бременността променя всичко. Бременността означава стрии по тялото, увиснали цици, безсънни нощи.

Край на спонтанните пътувания и кратки ваканции.

Край на сексмаратоните.

Дрю ще изперка! Определено ще откачи.

Сядам на една пейка и гледам преминаващите коли. Тогава чувам глас.

— Кой е на мама сладкото момче? Добро момче. Мамино злато.

Жената е на моите години. Меки руси къдрици. Тъмни очи. Държи едно същество със странна глава и много лиги.

Вярваш ли в знаците на съдбата? Защото аз не вярвам. Баба ми обаче вярваше. Беше невероятна жена — уважаван археолог с много задълбочени проучвания върху живота на местните американски племена. Обожавах я. Веднъж ми каза, че знаците на съдбата са навсякъде около нас. Като стрелки, които да ни насочат в правилната посока, да ни отведат към нашата съдба, към предназначения ни път. Казваше, че хората трябва да отворят очите и сърцата си и само така могат да намерят пътя си.

И така, гледам младата жена и детето ѝ, когато отнякъде се появява един мъж. Бърза към тях.

— Здравсти. Извинявай, че закъснях. Проклетото събрание продължи цяла вечност.

Предполагам това е съпругът ѝ. Целува я. После взема пакета месо и го вдига над главата си.

— Ето го и моето момче. Здравсти, малко приятелче.

Усмивката му е толкова мека, красива. Дъхът ми спира. Бебето е между тях и ги привлича един към друг като мощен магнит.

Чувствам се като воайор, но моментът е толкова красив, че не мога да откъсна очи.

И това е мигът, в който разбирам — аз съм не само бременна. Аз ще *имам* бебе. С Дрю сме създали бебе. Едно съвсем ново човече.

И тогава си представям тази картина — толкова ясна и съвършена. Тъмнокосо малко момче с нахаканата умна усмивка на Дрю и с моя изумителен, брилянтен нрав. По малко от всеки, най-доброто от нас двамата.

Сецам се как Стивън гледаше Александра предишната нощ, когато обявиха новината. Представям си как Дрю тайничко ще ме гледа с възхищение. Спомних си как се гушкаше с Маккензи, когато заспа до него на дивана. И колко беше хубаво да я уча да свири на китара.

И колко удивително, прекрасно ще бъде да научиш едно бебе на... всичко. За Дрю ще бъде такава неземна радост да има едно малко човече, което може да го научи на всичко — как да играе шах и баскетбол. И как да псува на четири различни езика.

Дрю не е Джоуи Мартино. Семейството означава всичко за него. И като казвам всичко, значи наистина *всичко*.

И аз нося неговото бебе. *О, Господи!* Хормоните ми трябва да са се развихрили, защото очите ми се пълнят със сълзи и се спускат по бузите ми.

Щастливи сълзи.

Защото всичко ще е наред.

Може би кожата ми ще увисне, но това е Ню Йорк за бога, световната столица на пластичната хирургия. Разбира се, че има неща, които искам да постигна в професионално отношение. И ще ги постигна.

Защото Дрю ще ми помага. Ще ме поддържа и дава кураж. Като всеки ден от мига, в който го срещнах.

Ще е толкова развълнуван — като дете, което получава неочакван коледен подарък. Може би в началото ще е леко шокиран, но после? Виждаш ли го? Колко е щастлив, как лети от радост.

— Извинете госпожице, наред ли е всичко? — Вероятно съм започнала да рева с глас, защото таткото на бебето ме гледа с тревога.

Бърша сълзите си с неудобство.

— Да... Добре съм. Просто... — поглеждам детето им. — Той е толкова красив. Вие сте толкова красиви.

Избухвам в почти истеричен плач. Майката прави крачка назад.

Супер, сега съм лудата жена на пейката.

Майката ме гледа загрижено и предпазливо пита:

— Искате ли да се обадим на някого?

Поемам въздух и се усмихвам.

— Не, всичко е наред, наистина. Просто... чакам бебе.

Ето.

Казах го.

Е, казах го на двама напълно непознати, което не е съвсем нормално, но все пак... казах го.

Дали ме е страх?

Разбира се. Но никога не съм бягала от предизвикателство.
Никога през целия си живот.

Защо да започвам сега?

— Поздравления, госпожице. И късмет.

— Благодаря.

Семейството се отдалечава по улицата. Гледам ги и погледът ми случайно попада на надпис над магазин със спортни стоки на „Янкийс“. На витрината виждам една много мъничка тениска с надпис БЪДЕЩ ПИТЧЕР. Вълнението ми разцъфтява като цвете в дъждовна гора.

Защото вече знам как ще кажа на Дрю.

---

[1] Американска комедия 1994 г. — Б.пр. ↑

[2] Верига магазини за офис материали. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Какво знаеш за предчувствията и съвпаденията? Когато усещаш, че нещо ще се случи малко преди да се случи. Всички ги имаме, всички сме ги изживявали — това са тези деветдесет процента от мозъка ни, които не ползваме.

Примерно, когато си седиш в колата и си мислиш за някоя песен, която не си чувал с години, и минутка след това я пускат по радиото. Или някоя сутрин ставаш и случайно се сещаш за някой приятел, с когото не си се чувал от месеци, и си мислиш колко би било добре да се видите за вечеря, когато телефонът звъни и въпросният приятел ти се обажда.

Никога не съм вярвала в такива неща, но в момента, в който продавачката ми подава малката тениска, някъде дълбоко в червата ми застава огромна тежка топка. Предчувствие за нещо лошо.

И не е просто обикновено притеснение като онова преди изпит. По-настойтелно и по-тревожно е. Отчаяна тревога... нещо като, когато се сещаш, че си забравил да платиш неотложна сметка.

Трябва да стигна до Дрю. Трябваше да говоря с него, да му кажа. Сега, веднага.

Тръгвам бързо по улицата. Е... толкова бързо, колкото мога да си позволя на тези убийствено високи токове.

С всяка крачка, която ме доближава до него, тревогата ми става толкова голяма, че не мога да я побера в себе си. Отдавам го на шока от новината за бременността ми и че именно това ме докарва почти до истерична криза.

Но сега, когато поглеждам назад, мисля, че е било нещо друго.

Лошо предчувствие.

Стигам до вратата на апартамента, коленете ми треперят и ръцете ми се потят.

Слагам ръка на топката на вратата.

Ако имаш слаби нерви и разхлабен стомах, по-добре да не гледаш и да не четеш следващите страници.

Гледката е грозна.

Влизам в апартамента. Осветлението е изключено.

Слагам ключовете на масата и свалям палтото си.

Намирам ключа за осветлението, натискам го и светлината залива стаята.

И точно тогава виждам.

Тях.

Дрю стои в средата на хола ни, официалната му риза е разкопчана, виждам гърдите, по които пръстите ми са се плъзгали стотици пъти. Топлата бронзова кожа, която обичам да докосвам. В ръката му има бутилка „Джак Даниелс“. Наполовина празна. Другата ръка е скрита.

Заровена.

В грива вълниста червеникава коса.

Тя е всичко, което аз не съм.

Гъста червена коса, гърди като дини, изкуствени, но напърчени. Висока е. Почти колкото Дрю дори и без обувките. Устните ѝ са червени, големи — Анджелина Джоли би ѝ завидяла.

И тези сочни устни се движат по устните на Дрю.

Хората, които умеят да целуват добре не го правят само с устни. Те използват цялото си тяло — език, ръце, бедра. Тоест Дрю умее да целува добре. Но никога досега не съм го наблюдавала отстрани. Никога не съм го виждала да целува друга. Защото винаги съм участвала, винаги аз съм била тази, която целува.

Но сега не е така. Сега случаят е съвсем различен.

Стоя като парализирана.

Гледам. И макар че са минали едва няколко секунди, имам чувството, че минава век.

В ада.

Тогава Дрю се отдръпва от нея, сякаш през цялото време е знаел, че съм там, очите му веднага намират моите. Погледът му е жесток, реже като нож. Гласът му е студен като стоманената дръжка на вратата на кооперацията в студена снежна нощ.

— Я виж кой си е у дома.

Много жени си представят как хващат приятелите или мъжете си в изневяра. Представят си какво ще кажат. Колко силни ще бъдат. Как ще запазят достойнството си, как ще го размажат.

Но когато това се случи? Тогава нищо не е като по сценарий.

Нито една от споменатите по-горе емоции не са налице.

И съм тотално парализирана. Отвътре.

Мъртва.

И гласът ми е като шепот. Заеквам.

— Какво... какво... правиш?

Дрю свива безразлично рамене.

— Просто се забавлявам. Помислих си, че е егоистично само *ти* да се забавляваш.

Чувам думите, но не ги разбирам. Очите ми се свиват, главата ми сама се накланя, гледам като куче, което не разбира какво искат от него.

Дрю прави крачка назад от червенокосата и отпива от бутилката. Преглъща и мръщи лице.

— Изглеждаш объркана, Кейт. Ще обясня. Когато лъжеш, правило номер едно: винаги си осигурявай надеждно алиби. В момента Матю и Делорес са в самолета за Вегас. Матю планира пътуването от седмици — изненада, втори меден месец. Така че този следобед знаех, че бълваш лъжа след лъжа. Просто исках да се уверя, че наистина ще го направиш. И те проследих. Не може да не се признае, че тези GPS устройства вършат страхотна работа.

Миналата година една жена, казваше се Кейси Дънкин изчезна. Била с приятели на купон в града. Съобщавах по новините през петнайсет минути. От полицията успяха да проследят мобилния ѝ до някакъв склад в Бруклин, и макар че е била наръгана с нож много пъти, оживя. На следващия ден аз и Дрю вече имяхме тази програма за проследяване, инсталирана в телефоните си.

— Проследил си ме?

Проследил ме е до офиса на Боб? Знае къде съм била? Това означава ли, че знае...

— Да, знам къде беше. Всичко знам. Видях те, по дяволите.

Знае... Дрю знае, че съм бременна?

И очевидно не е никак доволен.

Гласът ми се покачва с една октава.

— Знаеш? — Посочвам жената, която ни гледа, сякаш ѝ изнасяме индивидуално представление на сапунена опера. — И *така* ли реагираш?

Дрю изглежда объркан.

— Ти изобщо познаваш ли ме, мама му стара? Баси, как си мислеше, че ще реагирам?

Виждала съм Дрю раздразнен.

Безразсъден.

Побеснял.

Но сега е различно.

Това е... жестокост.

— И няма дори да се опиташ да го отречеш? — пита. — Няма ли да ми кажеш, че имам халюцинации, че съм се объркал, че не е вярно? — За секунда цялото му лице се свлича. Виждам само ужасна болка. Като човек, когото са хванали в плен и измъчвали с дни и вече е готов да каже каквото искат от него, само и само да прекратят мъчението. — Няма ли да ми кажеш, че греша?

Той премигва бавно и болката изчезва от очите му. Не съм сигурна, че дори е била там.

Да, само съм си въобразила.

Само съм си пожелала.

Скръствам ръце пред гърдите си.

— Няма да дискутирам въпроса пред публика.

Челюстта му се заключва като на заинатило се дете.

— Ще сложиш ли край на това нещо?

Краката ми сами правят няколко крачки назад. Далеч от него.

Ръцете ми се спускат към корема, сякаш да не му позволя да го пипне.

— *Какво?*

Той повтаря доста нетърпеливо и изобщо не разбира шока ми.

— Ще сложиш ли край на това нещо? Ще го прекратиш ли?

Политическите убеждения на Дрю са за правото на избор. Независимо от католическото си възпитание и образование той обича жените в семейството си прекалено силно, за да позволи на някой старец от Капитолий^[1] да решава какво може да прави една жена с тялото си. Но от емоционална и морална гледна точка винаги съм мислила, че е за живота.

Ето защо ми се струва абсолютно... неразбираемо и нелогично да стои пред мен и да ми казва да направя аборт, да махна *нашето* бебе.

— Не... съм... не съм имала време да помисля за това.

Той се изсмива горчиво.

— Е, няма да е зле да започнеш да мислиш, защото докато малката ти недискретна постъпка не бъде заличена от живота ти, не искам да те *погледна*, камо ли да обсъждам нещо с теб.

Думите му ме удрят като силен леден вятър в студен зимен ден, когато халата блъска в лицето ти и не можеш да дишаш.

Дрю не е Джоуи Мартино.

Той е много по-зъл от него.

Защото иска да избирам. Ултиматум? Както направи с Били?

И за каква „малка недискретна постъпка“ говори? Сякаш сама съм си направила бебето.

И тогава бавно започвам да разбирам гнева и отмъстителността му. Започва да ми се изяснява.

— Мислиш, че съм го *планирала* ли? Че съм го направила *нарочно*?

Той се смее, но дори и глух човек може да чуе сарказма му.

— Не, разбира се не. Такива неща се случват ей така, съвсем случайно, нали? Просто даже не ти минало през ума и хоп! — случва се.

Отварям уста да споря, да обясня, но смехът на стриптийзьорката ме спира. Искам да я убия с поглед.

— Махай се от къщата ми, преди да те изхвърля с боклука!

В такива ситуации една жена може да удари сатъра на друга жена по-бързо от професионален секач на коледни дървета. Защото е много по-лесно да си го изкараш на жена без име, отколкото да признаеш, че вината не е нейна, а на мъжа, от когото си очаквала, че те обича и че няма да ти изневери.

А той не е нито едно от тези неща.

Тя ме поглежда и казва:

— Извинявай, захарче, но ти не плащаш това шоу. Правя каквото ми каже човекът с кинтите.

Дрю слага ръка около кръста ѝ и се усмихва гордо.

— Никъде няма да ходи. Още не сме започнали.

Събирам сили и се опитвам да отвърна на удара с удар.

— Плащаш? Дотам ли стигна. Патетично.

— Не се заблуждавай, злато мое — изкисква се той. — Плащам цели две години. Само че ти се оказа малко по-скъпа от една средностатистическа курва.

Трябваше да се сетя, че да спориш с Дрю, е като да водиш преговори с терорист. Няма граници, не познава лимити. Ще направи всичко възможно, ще падне ниско, ще се гмурне в непознати за човечеството дълбочини, за да спечели всяка битка. И тогава се замисля.

— Но трябва да призная, че независимо от развоя на нещата, си заслужи похарчените пари. Особено онази нощ, когато те бях надупил над кухненската мивка. — Намига ми. — Струваше си всеки цент.

Умирам. Всяка дума реже като бръснач и кълца парчета месо от тялото ми. Виждаш ли кръвта? Как капе с всяка сричка. Как натъртва на всяка дума, проточва агонията, прави го по-болезнено отколкото дори самият той може да си представи.

Изглеждаш изненадан? Не бива.

Дрю Еванс не гори мостове.

Той ги гърми. С динамит. Мостът става на парчета, планините никога повече няма да се свържат. Всяко живо същество, което се е оказало на радиус сто километра, загива. Дрю никога не прави нищо наполовина. Тогава защо да прави половинчати работи с мен? Ако иска да ме унищожи, ще го направи по традиционния начин.

Тръгвам по коридора, но той се изправя пред мен като египетска пирамида. Хваща ръката ми.

— Къде отиваш, Кейт? Поостани малко да погледаш. Може и да научиш някой нов трик.

Нали знаеш как в повечето случаи личността и поведението на човека могат да го направят по-привлекателен в очите ти? Като например онова момче в гимназията, което няма кой знае какви мускули и има акне, но е сред най-популярните момчета в училище, защото разказва най-смешните вицове и разправя най-интересните истории? Искан ми се да кажа, че това правило работи и в обратната посока. Искан ми се да мога да кажа, че думите на Дрю автоматично го превръщат в чудовището, което виждам зад тези думи.

Но не мога.

Погледни го.

Предполагам, че Луцифер е изглеждал точно така, когато Господ го е изритал от рая.

Огорчен и съкрушен.

Но болезнено красив.

Издърпвам ръката си. Гласът ми е писклив, почти истеричен.

— Не ме докосвай. Никога не ме докосвай с шибаните си ръце! Никога повече!

Той се усмихва бавно. Самото превъплъщение на спокойствието. После внимателно избърсва ръце в панталоните си, сякаш е пипал нещо мръсно, гнусно.

— Това едва ли ще е проблем за мен.

Искам да повърна. Ще повърна върху черните му обувки „Бруно Мали“.

И това вече няма да е от бременността.

Тръгвам по коридора. Насилвам краката си да се движат, но е трудно. Защото отказвам да му доставя удоволствието да ме види как бягам от него.

Едва успявам да стигна навреме до банята. Падам на колене и се хващам за тоалетната чиния, сякаш животът ми зависи от нея. Чупя нокът, кокалчетата ми побеляват. Стомахът ми се свива болезнено. Кръвта бучи в ушите ми, пулсира. Киселина гори и разяжда гърлото ми.

Кашлям и хълцам, но очите ми са сухи. Нямам нито една сълза. Все още не. Тази част следва по-нататм.

Как може да ми причини това? Той ми каза, че никога не би ме наранил... и аз му повярвах. Когато каза, че ме обича, той ми обеща, че никога няма да ми причини болка.

И аз пак му повярвах.

Да, никога не сме говорили дали ще имаме деца. Но и никога не сме се разбирали да нямаме. Но ако знаех, че ще го приеме така, щях да внимавам. Щях да... *Господи!*

Чуй ме само! Приятелят ми е в другата стая, в скута му е седнала жена, а аз клеча тук и си мисля какво аз е трябвало да направя, за да предотвратя това, което се случва? И като си помислиш, че нарекох *него* жалък.

Когато в стомаха ми не остава дори стомашен сок, успявам да се вдигна на крака и да се погледна в огледалото. Бузите ми са на червени

петна. Две зачервени очи ме гледат от огледалото, не познавам лицето си. Това не съм аз.

Наплисквам се със студена вода. После пак и пак. Дрю ме разкъса на парчета, размаза ме, поломи ме. Превърна ме в трепереща маса срам и самоунижение, но по-скоро ще завали сняг в ада, отколкото да му позволя да ме види такава.

Препъвам се към спалнята, измъквам някакъв сак и започвам да блъскам в него всяка дреха и вещ, която ми попадне пред очите. Дори не знам какво вземам. Трябва да се махна. От него. От всичко, което ми напомня за него.

Знам какво си мислиш. *Захвърляш всичко по дяволите? Кариера и всичко, за което си работила толкова много?*

Така е — точно това правя. Но вече нищо няма значение.

Това е като... като... нали знаеш онези отчаяни хора, които се хвърлиха от високите етажи на двете кули на единайсети септември? Те са знаели, че това няма да ги спаси от участи им, но пожарът е бил толкова силен! Трябвало е да направят нещо. Каквото и да е. Само и само да се махнат от болката, от изгарянето, от изпепеляването.

Закопчавам ципа на чантата и я мятам през рамо. Слагам ръка на дръжката на вратата и събирам сили. Дишам. Вдишвам един път. Втори. Трети. Мога да го направя. Просто трябва да стигна до вратата. Само около десетина крачки.

Тръгвам по коридора. Дрю седи на дивана. Разперил е крака и гледа бавно поклащащата се жена. Може би му танцува? Бутилката с „Джак“ е до него. Поглеждам лицето му. И само за момент, само за един-единствен миг си позволявам да си спомня.

Да скърбя.

Виждам усмивката му онази първата вечер в бара. Толкова хлапашка, толкова... пленителна. Усещам устните му, допира му, първата нощ, когато бяхме заедно. Тук, в този апартамент. Пламнали, нуждаещи се един от друг. Преживявам всяка нежна дума, всеки миг любов след това.

И заключвам всичко.

В метална кутия. Запращам я в най-отдалеченото и тъмно място на съзнанието си.

За да я отворя по-късно. Когато ще мога да си позволя да се разпада.

Влизам в стаята и спирам на метър от дивана. Червенокосата продължава да танцува, но не я поглеждам. Очите ми са заковани върху лицето му. Гласът ми е суров, надран като стара плоча. Но удивително убедителен и стабилен.

— Готова съм. Свърших. С теб. С всичко това. Не се опитвай да ме търсиш след една седмица и да ми обясняваш, че съжаляваш. Не ми се обаждай да ми кажеш, че си променил решението си. *Ние. Сме. Минало.* Не искам да те виждам. Никога повече.

Колко тийнейджъри са чували от родителите си, че са наказани да не излизат от дома завинаги? Милиони. Колко тийнейджъри са отговаряли на такава закана подobaващо — че не искат да говорят с родителите си никога. Край. Никога. За нищо на света.

Толкова големи думи.

Толкова крайни.

И толкова празни.

Но истината е, че когато казваме такива думи, обикновено не го мислим наистина. Това са просто неща, които казваш, когато търсиш начин да отреагираш, да се защитиш. Когато молиш другия да ти отговори. Истината е, че ако Дрю дойде при мен утре, следващия месец, след шест месеца, и ако ми каже, че е направил грешка? Ако ми каже, че ме иска? Ще се върна при него. И няма да ми отнеме повече от секунда.

Сега разбираш ли какво се опитвах да кажа по-рано? Аз не съм силна жена. Просто много ме бива да играя ролята.

Гласът на Дрю е притъпен.

— Става — казва и вдига бутилката като за тост в чест на това, което му казах. — Желая ти гаден, кофти, шибан живот, Кейт. И затвори вратата след себе си. Не искам да ме прекъсват повече.

Иска ми се да ти кажа, че в гласа му има колебание. Че усещам съжаление за случилото се. Че виждам сянка от тъга в очите му.

Иска ми се да кажа, но ще е лъжа.

Лицето му е празно.

Безжизнено като на кукла Кен. Само че куклата не е руса, а е с черна коса.

И искам да пицця.

Искам да го хвана за раменете, да го разтърся. Да го ударя, да счупя нещо. Искам, но не го правя. Защото какво се случва, когато се

опитваш да разбиеш тухлена стена? Просто ще си счупиш ръката и никога няма да разбиеш стената.

Така че, вдигам брадичка. И излизам.

---

[1] Сградата на американската законодателна и съдебна власт в САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Основната характеристика на личности от тип А е, че тези хора имат цели и стратегии за постигането на тези цели. А аз съм точно такава личност. Планирането е моята религия. Списъкът със задачите и стъпките за постигането на целта е моята Библия.

Но когато стигам до лобито на сградата, която беше мой дом през последните две години, замръзвам. Застивам. Защото за първи път в живота си нямам никаква идея какво да правя от тук нататък. Нямам посока.

А това е истински кошмар. Предполагам това означава да се чувстваш в безтегловност. Като космонавт, изпаднал от космическия кораб — отдалечава се бавно и изчезва самотно към изолираната си смърт.

Обречена. Сама.

Целият ми живот досега се въртеше около Дрю. И никога не ми бе минавало през ума, че ще ми трябва план за евакуация в случай на инцидент или злополука. Пръстите ми започват да треперят. После треперят целите ми ръце. Коленете. Пулсът ми е ускорен и съм сигурна, че имам сърцебиене, хипервентилация вследствие на силна паника. Задухът се засилва.

От адреналина е. Способите на човешкия организъм да се справи с акутния стрес е удивителен феномен. Това е действие без мисъл. Движение без участие или разрешение на мозъка.

А моят мозък работи на пълни обороти. Всеки мускул в крайниците ми пищи да вървя, да се движа. Да си *отида*. Тялото ми не се интересува къде, само и само да не оставам тук.

Бягай, бягай, колкото сила имаш — бягай. Никой не може да те хване. Ти си Бисквитката Джинджърбред.

Но тя беше щастлива бисквитка. Нея поне я гонеха.

— Госпожице Брукс?

Не го чувам веднага. Звукът на моята собствена паника заглушава всичко останало. Сякаш в ушите ми са се напъхали хиляди

прилепи и махат бясно с криле като в пещера без изход. Тогава той докосва ръката ми, сваля ме на земята.

— Госпожице Брукс?

Джентълменът с посивяла коса и черна шапка ли?

Това е Лу, портиерът ни. Добър човек. Женен е от двайсет и три години. Две дъщери в колеж. Забелязал ли си, че портиерите винаги се казват Лу? Или Сам? Или Хари? Сякаш името им е предназначено за съдбата им — да бъдат портиери в някоя луксозна сграда.

— Мога ли да направя нещо за вас?

Дали може да направи нещо за мен?

Да ми осигури лоботомия. Това ще ми е полезно. Нищо специално — само един чук и една трошачка за лед, от онези ръчните. И ще стана един щастлив член на клуба на хората с безупречно чисти и празни мозъци.

— Добре ли сте, госпожице Брукс?

Нали знаеш как хората казват: „По-добре да си обичал и загубил, отколкото да не си обичал никога в живота си“? Е, това е лъжа. Пълна измислица. Който го е казал, не е знаел абсолютно нищо за любовта. Невежеството е блаженство. От него не боли.

Но да си опознал съвършенството, да си го докосвал, да си го вкусвал, да си го вдишвал всеки ден и после да ти го отмъкнат изпод носа?

Загубата е агония. И всеки инч от кожата ми умира.

— Трябва да... трябва да тръгвам.

Да, това е моят глас. Една объркана и неразбираема версия на истинския ми глас. Като на оцелял след жестока катастрофа човек, който повтаря на всеки, който има нерви да го слуша, че светофарът светел зелено.

Не трябваше да свърши така. Не трябваше да свършва. Изобщо. Никога. Та той ми го написа на небето, помниш ли?

Завинаги.

Лу поглежда сака през рамото ми и попита:

— Към летището? Искате да кажете, че закъснявате за полета си?

Думите му отекват в бездънната пропаст, в каквато се е превърнало съзнанието ми.

Летище... летище... летище... полет... полет... полет...

Когато хората с Алцхаймер започнат да губят паметта си, най-пресните спомени си заминават първи. Старите — адресите на къщите, в които са отраснали, имената на учителите им от втори клас — тези остават. Защото са като татуирани в мозъка. Стават такава част от същността на човека, че информацията е почти като инстинкт. Като... рефлекс да преглътнеш.

Инстинктите ми побеждават. И започвам да планирам.

— Да... да, трябва да стигна до летището.

Някой знае ли нещо за вълците? Те се движат на групи. Като семейства. С изключение на случаите, когато някой от тях пострада. Ако някой от тях е болен или ранен, той се измъква тихо през нощта, за да не привлича други хищници и да не навреди на стадото. И се връща в последната пещера, в която са спали вълците. Защото там му е познато. Защото там ще се чувства в безопасност. И остава там, докато се възстанови.

Или умре.

— Лу? — Той спира и се обръща към мен. — Имам нужда от лист и химикал. Трябва да напиша писмо. Може ли да го изпратиш после?

Портиерите в Ню Йорк не само отварят вратите. Те са момчета за доставка, пощальони, охранители, момчета за всичко.

— Разбира се, госпожице Брукс.

Той ми подава нов лист хартия за писма и хубав химикал. После излиза да ми хване такси. Сядам на кушетката в лобито и пиша бързо. Всяко дете на девет години ще ти каже, че това е най-безболезненият начин да махнеш лейкопласт — бързо. За секунда.

Имам усещането, че пиша предсмъртното си писмо. И в известен смисъл е точно така. Предсмъртното писмо на кариерата ми.

Господин Джон Еванс,

Поради непредвидени лични причини, няма да бъда в състояние да продължа да изпълнявам задълженията си към компанията „Еванс, Рейнхарт и Фишер“.

С настоящото писмо Ви уведомявам за моята оставка без предварително предупреждение.

С огромно съжаление:

Звучи студено и грозно, знам. Но професионализмът е единствената ми останала барикада.

Нали знаеш как момичетата винаги изпитват тази странна и наистина специална нужда да получат одобрението на татковците си. Може би е някаква подобрена в еволюционно отношение версия на покорство, останала от времената, когато момичетата са били просто собственост, с която бащите са разполагали за бартер, за продажба на този, който даде най-много пари, за удобни бракове. Каквато и да е причината — одобрението на бащата е важно. Има тежест.

Когато бях на десет, *Грийнвил Паркс* имаха лига за момичета. И понеже баща ми нямаше син, чрез който да осъществи нереализираните си бейзболни мечти, реши да ме научи на някои от тънкостите на играта. И без друго бях мъжко момиче, та не беше никак трудно. И тогава баща ми реши, че съм прекалено добра да играя с момичетата. Според него лигата на момчетата щяла да бъде по-голямо предизвикателство.

И му повярвах. Защото *той* самият вярваше.

Той вярваше *в мен*.

Били ми се смееше, казваше, че ще ми счупят носа. Делорес идваше да гледа и докато седеше на скамейките, използваше времето да си лакира ноктите, за да не умре от скука.

Но аз успях да вдигна нивото на отбора.

И когато сезонът свърши, аз бях състезателят с най-висок резултат в цялата лига. Татко беше толкова горд! Сложи трофея ми до касата в закусвалнята и не спираше да се хвали на всеки, който минеше да плати нещо. На всеки, който можеше да го изтърпи да повтаря историята отново и отново. Някои слушаха, а тези, които не искаха да слушат, бяха *принуждавани* да слушат.

След три години татко го нямаше.

И това ме осакати. Бях като човек, който е имал перфектно зрение, но изведнъж е ослепял. Но знаех точно какво ми липсва.

Никога повече не стъпих на игрището.

Години след това се запознах с Джон Еванс. Той ме избра, той ми се довери. От хиляди кандидатури избра моята. Той се грижеше за мен

и за кариерата ми като за малко бебе. Гордееше се с всеки мой успех, с всяка сключена сделка. И тогава, уви за толкова кратко, си спомних какво е да имаш татко. И Джон ме отведе до Дрю. И житейските ни пътечки се преплетоха, усукаха. Както бръшлян се усуква около дърво. Знаеш как е — неговото семейство се превърна в мое семейство. Получих всичко, което идва с едно семейство като тяхното. Нежните укори и загриженост на майка му, прекалено силните защитни рефлексии на Александра, шегите на Стивън, чувството за хумор на Матю... сладката Маккензи.

А сега загубих и тях.

Защото, колкото и да не ми се вярва, че биха се съгласили и одобрили постъпката на Дрю, макар че биха укорили начина, по който се отнесе с мен, сещаш се за поговорката: „Кръвта вода не става“.

Така че, в крайна сметка, каквото и да му кажат, както и да го корят, няма да застанат на моя страна, а на негова.

— Госпожице Брукс? Готова ли сте? Колата ви е пред сградата.

Преди да сгъна писмото, написвам една дума под подписа си. Една болезнена и напълно неадекватна дума.

Съжалявам.

После се опитвам да насиля краката си да поемат тялото ми и да ме изправят.

Подавам писмото на Лу.

Тръгвам към вратата.

Чувам асансьора зад себе си. Спирам и се обръщам и гледам големите двойни златни врати.

Чакам.

Надявам се.

Защото така става във филмите, нали? В *Красива в розово* и във всеки един от филмите на Джон Хюз, с които израснах. Точно преди момичето да си отиде, преди да влезе в колата, момчето бяга след нея по улицата. Гони я. Вика името ѝ. Казва ѝ, че съжалява. Че нито едно от ужасните неща, които ѝ е казал не е вярно.

И после се целуват. И има музика.

И се появяват надписите и филмът свършва.

Точно това искам сега. Щастливият край, в който вярват всички.

Стоя и чакам и не дишам. И вратите се отварят.

Искаш ли да отгатнеш кой е там, в асансьора? Добре, опитай. Аз ще изчакам.

Никой.

Няма никой.

И усещам как гърдите ми се огъват навътре, отваря се бездънна пещера. Дишам забързано през болката, гледам замъглено през агонията — така както дишаш, когато си изкълчил крак.

И вратите на асансьора се затварят. Ужасно бавно.

Това бавно затваряне изглежда толкова символично.

Може би сега е време да затворя моите собствени врати, а?

Бърша очи. И подсмърчам. И нагласям чантата на рамото си.

— Да, Лу. Сега съм готова.

ГЛАВА 8

Задник.

Казват, че тъгата е процес. Имала си етапи.

Копеле.

И разделите били като... смърт. Смъртта на човека, който си бил. На живота, който си планирал и искал да имаш.

Духач.

Първият етап е шок. Състояние на пълна вкамененост и безчувственост. Като онези дървета в гората след пожар. Огънят е минал през тях, изгорил е живота в тях, оставил ги е празни и безжизнени. Но някак все още стоят прави. Сякаш някой е забравил да им каже, че когато умираш, от теб се очаква да легнеш, а не да стоиш прав.

Педал.

Искаш ли да пробваш да отгатнеш коя е втората фаза на тъгата?

О, да, точно така. Гняв.

Какво си направил за мен напоследък? Нищо! И без теб ми е добре. Даже много добре. И без това никога не съм те харесвала. Ето такъв гняв.

Ебач на уши. Не, това е тъпо.

Лайноядец. Така е по-добре.

В колежа с Делорес имахме една игра — да измисляме обидни епитети и имена с всяка дума от азбуката за задръстените професори. Така си го изкарвахме за гадостите и мъките, които ни причиняваха през цялото време.

Можеш да се включиш в играта, заповядай. Действа много пречистващо. И не знам защо, но когато си в колежа, тая игра е много по-лесна.

Ебано лице.

Както и да е. Какво ти разправях? А, да, за гнева.

Възпален потен анал.

Гневът е хубаво нещо. Той е гориво и двигател. Сила и мощ. И яростта не ти позволява да паднеш, когато единственото, което ти се иска, е да се свиеш на пода като изплашен броненосец.

Дебело черво с херния.

Време е за малко факти: женените мъже живеят седем до десет години по-дълго от ергените. Омъжените жени обаче, умират около осем години по-рано от неомъжените.

Шокиран ли си? Аха, и аз не съм.

Инфектиран сиренясал пенис.

Защото мъжете са паразити. Като онези паразити от Дъждовните гори, които се загнездват в гениталиите ти и снасят гнусните си яйца в бъбреците ти и бавно изсмукват живота ти.

А Дрю Еванс е техният лидер.

Чикиджия.

Стюардесата ме пита дали искам нещо за пиене.

Ако не съм споменала, да, в самолета съм.

Не искам нищо за пиене, опитвам се да избегна ходенето до тоалетната на самолета.

Прекалено много спомени от там. Забавни, сладки спомени.

Миризлива слива.

Женчо.

Работата е там, че Дрю не обича да лети. Никога не си го е признавал, никога не го е спирало. Но знам, че не обича. Просто му личи. Когато летиш, трябва да сложиш живота си в ръцете на някой друг. Да му дадеш юздите, да му връчиш целия контрол. Да кажеш сбогом за няколко часа на илюзията си, че можеш да контролираш всичко. А както всички знаем, Дрю има проблем с упражняването на контрол. И проблемът му е толкова голям, че може да запълни целия Голям Каньон.

Точно преди излитане започва да се цупи, става мрачен. Напрегнат. И веднага след като излетим и можем да разкопчаем коланите, той предлага кратка разходка до банята, за да освободи поне малка част от напрежението. Никога нямах сили да му откажа, не исках.

Секс в самолета? Няколко хиляди мили над земята? Да, знам, че си наясно, че има такъв клуб. Но сега ще ти кажа нещо, което не знаеш — че съм почетен член на клуба.

Дрисливо лайно.

Количката на стюардесата бавно преминава край мен. Свалям седалката и започвам да мисля за това, за което мечтае всяка отхвърлена жена.

Отмъщение.

Страдание.

Наказание.

Зоофил.

Чукач на лами.

Не, няма да стигам до подходите на Лорета Бобит^[1]. Най-силното оръжие на една жена е насаждането на чувството за вина — това е далеч по-смъртоносно оръжие от мачете.

Така че, моите сценарии за отмъщение се въртят около... смъртта.

Моята смърт.

Понякога е рак, понякога е смъртоносно раждане. Но при всички случаи Дрю ще дотърчи и ще почука на смъртното ми ложе, ще моли да влезе, ще ми казва какъв кръгъл идиот е бил. Колко съжалява.

Но ще бъде късно. Аз вече ще съм склопила очи. И това ще го унищожи. Ще го превърна в пълна развалина. Сломен и съсипан за вечни времена. Вината ще го яде бавно. Ще бъде като зъб в чаша с кока-кола.

Скубач на ташащи.

И ще прекара остатъка от живота си съвсем сам, облечен в черно като осемдесет и три годишна италианска баба.

Ебач на косатки.

Усмиввам се. Каква затопляща мисъл.

Надупен, захапал от кеф възглавницата педал.

Това ми харесва! Делорес би се гордяла с мен.

Пърдяща вагина.

О, да! Чудно!

Лизач на сфинктери.

И знаеш ли, така наистина е по-добре. Без глупости и заблуди. Ако погледнем реално на ситуацията, така ще съм далеч по-добре. Дрю направо ми направи услуга.

Лизач на застояло сирене под главичката на пениса.

Защото колкото и да обича да си играе на големи батковци в костюми, в емоционално отношение Дрю е един пубер. Лигаво дете.

Лизач на ташаци.

От онези деца, с които никой не иска да си играе вече. Защото когато играта не е по неговите правила? Какво прави той? Разваля играта и чупи дъската на „Не се сърди човече“.

Пикочна инфекция.

И кой иска такова нещо в живота си? О, не и аз. Не, господине. Аз заслужавам много повече.

Пичка.

Ще го преживея. Ще оживея. Аз съм Кейт Брукс, която знае как да рита шибани задници.

Ще успея.

Ще оцелея.

Ще се запазя.

Мъжка курва.

Дори и само напук на него. Другото ми име е Инат!

Подгизнала дамска превръзка.

Бях добре преди Дрю. Ще бъда добре и след него. Искам да кажа... това, че никога досега не съм била сама, не означава, че не мога да бъда.

Аз. Нямам. Нужда. От. Него.

Наистина.

Лайнян пръст.

Успях ли да те убедя?

Гноясала вагина.

Да, знам. Не успях да убедя и себе си.

Знам какво си мислиш. *Защо?* Това е големият въпрос, нали?

Това е въпросът, който направи Нанси Кериган^[2] толкова известна. Знаеш как минути след нападението тя стискаше коляното си и не спирала да повтаря *Защо, защо, защо?* Това е въпросът, който си задаваме всички, когато трагедията ни връхлети.

Защо, защо, защо?

Хората искат непременно да им се даде обяснение. Копнеем някой да ни поднесе причината. Жадуваме да намерим човек, когото да обвиним за нещастията си.

Шофьорът беше пиан.

Язовирните стени бяха прекалено ниски и не можаха да спрат водата.

Полата ѝ беше прекалено къса — списъкът е безкраен.

От Акрон до Грийнвил с кола е около три часа. Дълго време за мислене. И аз прекарвам цялото това време да търся отговора на въпроса. ЗАЩО? Ако имах възможност да върна времето назад, бих го попитала защо. Искане ми се да кажа, че всичко това е някаква огромна грешка, недоразумение. Като в Ромео и Жулиета или Уестсайдска история.

Но честно... какви са шансовете да е било недоразумение? Ако трябва да дам моето собствено предположение, бих казала, че Дрю просто не е готов да порасне, да поеме нова отговорност на съвсем различно ниво. Да се обвърже.

Погледни ми ръката. Да виждаш пръстен?

Това не е случайност.

Той е прекрасен вуйчо за Маккензи. Той е отдаден, загрижен, защитава я и я обича с цялото си сърце. Той е от онези мъже, които биха пребили друг татко или вуйчо, или мама до смърт два дена преди Коледа в схватка за последната играчка „Погъделичкай Елмо“ или някоя друга нашумяла кукла с голяма глава и криво лице.

Би направил всичко за нея.

Но едно е да си вуйчоо, друго е да си татко. Да си татко означава цялата отговорност да падне на раменете ти. Означава, че светът спира да се върти около теб. Завинаги. И точно с това не може да се справи Дрю. Може би.

Аз лично обвинявам Ани и Александра. Не ме разбирай грешно... те са добри жени, но... нека обясня с пример. Миналото лято за рождения ден на Маккензи Александра ни покани във вилата на родителите си в провинцията. С Дрю пристигнахме последни, защото се отбихме да правим секс на един черен път.

Между другото — сексът в кола? Жестоко! Ако някога ти се прииска да се почувстваш млад и свободен — секс в колата на задната седалка! Това е начинът! Но май се отклоних.

Та, отиваме и се мотаем около басейна и аз ставам да си взема парче пица. Но Дрю става ли от стола си? Разбира се, не! Защото майка му вече е стоплила едно хрупкаво парченце в кухнята, а Александра му го носи с бирата чак до шезлонга. Краката му ли са счупени? Да не би

да страда от някоя ранна фаза на Паркинсон, че да не може да си стопли пицата сам? Или ще му стане нещо, ако не дай си боже я яде студена? Не. Просто *те* се държат с него така. Винаги е било и винаги ще бъде. Разглезен до безобразие. Като огромно бебе в люлка.

И сега не мога да се отърва от мисълта, че ако Александра и майка му бяха разрешавали от време на време да си вземе парчето пица *сам*, ей така, колкото да се упражни как става, може би щеше да приеме новината по-добре. Да бъде по-подготвен.

Но в крайна сметка това няма никакво значение. И сега, когато си мисля, че съм намерила отговора на въпроса „Защо?“, разбирам, че това няма да промени нещата. Така че, когато минах покрай знака „ДОБРЕ ДОШЛИ В ГРИЙНВИЛ“, си обещах никога да не си задавам въпроса защо. Никога повече. Не бива да се губи толкова много енергия.

Но знаеш ли какво? Господ има болно чувство за хумор.

Защото ще си задавам този въпрос отново и отново през следващите няколко дни.

И този път причините ще са съвсем различни и обстоятелствата — още по-драматични.

Съжалявам, че трябва да ти кажа това предварително, но да, става по-зле. Много по-зле.

Ще видиш!

Случвало ли ти се е да отидеш в училището си години след като си завършил?

Бюрата, стените, прозорците — всичко си е наред, като преди, но съвсем различно. Всичко изглежда някак по-малко, по-дребно.

Точно така ми изглежда градът, докато карам по главната улица.

Помня всичко, всяка сграда и дърво, но в същото време се оказва, че съм забравила. Червената тента над магазина за инструменти на господин Рейнолдс сега е зелена. Аптеката „Фалконе“ я няма и на нейно място има „Райт Ейд“^[3]. Но розовата палма все още се поклаща на витрината на козметичния салон на Пени, където с Делорес ходехме да си правим ноктите преди бала. Старата зелена пейка, на която си заключвах колелото след училище е все още пред закусвалнята на родителите ми.

Паркирам и излизам от колата. Мятам сака на рамо.

Минава дванайсет по обед. Горещо е. Мирише на нажежен асфалт и прашен сух въздух.

Пресичам улицата и отварям входната врата. Тихите разговори спират. Стоя на входа, докато десетки дружелюбни познати лица ме оглеждат от главата до петите.

Повечето от хората тук ме познават от мига, в който съм се родила. За тях аз съм дъщерята на Нейт и Карол — дребничкото провинциално момиченце с тъмна, вързана на плитки коса, която успя в живота. Която напук на всички и всичко накара тези хора да се гордеят с нея. Аз съм момичето, което дават за пример всички учители в училището ми, разказват истории за мен пред сегашните ученици, за да ги вдъхновят да последват моя пример, да ги накарат да мечтаят за нещо по-голямо, да гледат по-далеч от завода за автомобилни части в града.

Насилвам се да се усмихна, кимам вежливо, тръгвам между масите, помахвам леко на всички и вървя към задната врата. Виждаш ли знака?

ВХОД ЗАБРАНЕН ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА.

Въздъхвам дълбоко. И целият гняв, който ми помогна да мина този дълъг път, излиза с тази въздишка. Изтощението почти ме събаря. Краката и ръцете ми са като без кости. Сякаш току-що съм пресякла финала на маратон по нагорнището на планина. Десет мили бяг.

Бутам вратата и първото нещо, което виждам, е майка ми. Навела се е над масата и разглежда списъка с доставките.

Красива е, нали?

Знам, че повечето дъщери мислят, че майките им са най-красивите, но моята наистина е красива. Тъмнокестенявата ѝ коса е прибрана на опашка. Като моята. Кожата ѝ е светла и чиста, с нежни бръчици около устните и очите. Ако бръчките можеха да се предават по наследство, щях да съм ударила генетичния джакпот. Но като оставим външния вид настрана, майка ми е красива *отвътре*. Знам, че е отвратително клише, но е наистина е такава. Тя никога не се променя. Тя е стабилна. И ранима. Независима и в същото време крехка.

Животът не е бил благосклонен с нея, нищо не ѝ е спестил. Но тя винаги се е изправяла и е продължавала напред. С достойнство и грация. Майка ми не е оптимист. Тя е стоик. Като статуя, която и най-силната буря не може да събори.

Вратата се затваря зад мен и тя вдига глава. Очите ѝ греиват, усмихва се с цялото си лице.

— Кейт! — Оставя списъка на масата и тръгва към мен.

И тогава вижда лицето ми. И ъгълчетата на устните ѝ, и цялата ѝ усмивка падат като перце, понесено към земята от силен вятър. Гласът ѝ е натежал от тревога.

— Кейт, какво има? Какво не е наред?

Ръцете ми пускат чантата на пода, сякаш отказват да се държат за каквото и да е.

Тя прави още една крачка.

— Кейти? Слънце? Какво се случи?

Това е добър въпрос. Трябва да отговоря, но не мога. Защото ръцете ми са покрили лицето ми. И единствените звуци, които се изтръгват от гърлото ми, са задавени хлипове и хълцане.

Ръцете ѝ ме придърпват. Силни, топли и ухаещи на свежо и чисто. И ме прегръща. Здравео и сигурно. Държи ме права и цяла. Така както само майката може да те държи.

Помниш ли онази метална кутия? Е, да, сега вече е отворена. И всичко, което се случи, започва да се излива от нея с бясна скорост.

---

[1] През 1993 г. Лорета Бобит отрязва пениса на съпруга си. Скандалите в брака ѝ стават достояние на цяла Америка. — Б.пр. ↑

[2] Американска кънкьорка, пострадала при умишлена атака с бухалка от страна на съпруга на основната ѝ конкурентка. — Б.пр. ↑

[3] Верига супермаркети за медикаменти и козметика. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Средностатистическият човешки индивид прекарва в леглото една трета от живота си. Осем хиляди, триста трийсет и три дни. Двеста хиляди часа.

Защо ти казвам това ли? За да не се чувстваш гузен, когато харчиш малко повече пари за хубаво спално бельо. Хубавата завивка може да се окаже едно от безценните неща в живота ти. Когато си дете, те пази от Торбалан или от каквото там са те плашили като дете, а когато остарееш, топли старите ти кокали.

Майка ми издърпва долната завивка до брадичката ми и ме завива грижовно в детското ми легло. Като шестгодишно момиченце по време на страшна буря с гръмотевици.

След като се разпаднах тотално в закусвалнята и претърпях пълен нервен срыв, тя ме качи в малкия, но уютен двустаен апартамент над заведението. Тук съм отраснала, майка ми все още живее тук. Домът на моето детство и младост.

Тя избърсва сълзата, която тече по бузата ми. Аз хълцам и заеквам:

— Аз... аз... аз... сссъм... толкова... гтглупава.

Завърших гимназия с пълно отличие. Завърших бизнес училището „Уортън“. Неграмотността и невежеството не са ми присъщи. Ето защо все си мисля, че трябваше някак да усетя, да предвидя този развой. Все е трябвало да има нещо, което да ми подсказже.

Та това са две години съвместен живот! Колко време е нужно един леопард да си смени петната?

О, да, забравих, че те не си ги сменят.

Майка ми прибира косата от лицето ми и я приглажда назад.

— Няма нищо, спокойно, Кейти.

Очите ми са подути, носът ми е запушен, звуча като хремаво дете.

— Ккк... акво ще ппправя сега, мамо?

Тя се усмихва спокойно, сякаш знае отговора на всички въпроси. Сякаш има сила да отнеме всяка болка, дори тази. Така както с целувка попиваше болката от ожулените ми колене и длани, когато бях дете. И наистина ми минаваше.

— Сега ще спиш. Толкова си изморена!

Тя продължава да гали косата ми. Успокоява ме, отпуска ме.

— Сега спи... спи, мое сладко, сладко дете.

Баща ми ме научи да свиря на китара, но имам гласа на мама. Затварям натежалите си очи и тя пее. Песента е на Мелиса Етеридж за ангелите, които знаят, че всичко ще е наред. Същата песен, която ми пях в нощта, когато загубихме татко и тя спа с мен в моето легло.

Защото не можеше да си легне сама в тяхното.

Накрая се предадох и заспах.

Нали знаеш, когато имаш висока температура и те тресе през нощта? Лежиш в леглото и се въртиш във всички посоки и не можеш да си намериш място. Чаршафите са около краката ти. И не спиш, но не си и буден. Има някакви моменти на пълно съзнание, когато отваряш очи и виждаш, че навън е мрак и после пак падаш в мъглата на трескавия полусън.

Това бяха следващите два дни за мен. Слънцето се сменяше с луна, сълзите и повръщането се редуваха, таблетите с храна се оставяха пред мен, и се отнасяха недокоснати. Монтирани кадри от накъсана лента.

Миговете между съня и неспокойната дрямка бяха най-трудни. Тогавя започвах да вярвам, че това е някакъв кошмар, нещо, което се случва само в съзнанието ми вследствие на факта, че съм гледала прекалено много пъти „Бевърли Хилс 90210“. В тези мигове можех да се закълна, че Дрю е зад мен, буквално го усещах опрян в гърба ми.

Най-доброто събуждане беше това на Дрю — нашата малка традиция за добро утро. Всяка сутрин се притискаше към тялото ми, нашепваше в ухото ми думи на обожание и любов. Любеше ме с ръце и с думи.

Но после отварях очи и осъзнавах, че това е само една възглавница. И беше като прясна рана, която някой отваряше отново и отново. И всеки път кървеше и болеше.

Всеки път повече и повече.

Просто няма думи на света, които да опишат колко много ми липсваше. Няма и думи, които могат да опишат дори наполовина колко страдах за него. Изпитвах физическа болка от липсата на усмивката му, на аромата му, на гласа му.

Представи си как една кола кара със сто километра в час и някакво крайпътно дърво пада върху нея, удря я, и колата спира на място. Но ако човек не носи предпазен колан? Той продължава да лети напред със сто километра в час.

Точно това е любовта.

Тя не спира просто ей така. Колкото и да си наранен, колкото и да боли, колкото и другият да е бил несправедлив към теб — тя е там, на седалката с теб и лети със сто километра в час. Хвърля те право през предното стъкло. Напред в нищото.

На втория ден вечерта отварям очи и гледам през прозореца. Навън пръска дъжд.

Съвсем в тон с черния облак над главата ми и всичко останало.

Тогава чувам как вратата на стаята ми се отваря. Обръщам се в леглото.

— Мамо, би ли...

Само че на вратата не е мама. Гласът ми е мек, леко изненадан.

— О! Здравсти, Джордж.

Помниш Джордж Рейнхарт, нали? Бащата на Стивън? Да, добре. Той и майка ми са... заедно. Харесаха се на сватбата на Делорес и Матю. Не се притеснявай — направих всичко по силите си да прекратя тази връзка, но мина вече цяла година и нещата изглеждат доста стабилни. Независимо от огромните усилия на Джордж да убеди майка ми да се премести в Ню Йорк, тя казва, че Грийнвил е нейният дом и че иска да запази независимостта си. Така че той идва доста често тук. А и майка ми пътува до Ню Йорк, когато има възможност.

Джордж е добър човек. Напомня ми на Джими Стюарт от *Животът е прекрасен* — леко завеян в най-добрия смисъл на думата, но много почтен човек. Джордж е мъжът, който всеки нормален човек би избрал за овдовялата си майка.

Очилата му са сложени накриво. Държи табла с храна.

— Майка ти има много работа долу, но се надяваше да изпиеш чаша чай.

Да управляваш сам собствения си бизнес, не е толкова лесно. Да нямаш шефове, но това също означава, че не можеш да се излъжеш, че си болен или имаш неотложен ангажимент и да не отидеш на работа. И ако някой от персонала ти не се появи, кой трябва да му свърши работата? Ти, разбира се.

Джордж се опитва да помага, наистина се старае човекът. Миналата седмица майка трябваше да закара готвача в болницата, защото си разряза ръката до кокал, докато белел картофи. И тогава Джордж се опита да го замести.

Никой не пострада, но пожарната дойде да гаси пламъците и закусвалнята затвори рано заради дима. Все пак, мисля, че трябва да му се зачете опита да помогне.

Сядам и нагласям възглавницата зад гърба си.

— Да, благодаря. С удоволствие.

Той слага таблата на нощното шкафче и ми подава чашата с топлия чай. После нервно започва да бърше ръце в панталоните си.

— Може ли да седна?

Кимам с глава и Джордж сяда на стола барбарон до леглото ми. Наглася очилата си и се мърда върху него, за да се намести по-удобно.

Почти се усмихвам.

После вдига поглед, поглежда ме в очите и мога да се закълна, че се опитва да измисли начин да започне. И май не успява. Решавам да му спестя мъките.

— Мама ти е казала, нали?

Той кима сериозно и замислено.

— Не й се сърди, Кейт. Тя се тревожи за теб. Имаше нужда от човек, с когото да поговори. Никога не бих споделил с никого информация, която знам — казва и почуква с пръст по слепоочието си. — Заклучена е в трезора.

Всъщност... успявам да се засмея. Толкова ми напомня на сина си Стивън. И после усмивката ми повяхва, именно защото ми напомня на Стивън.

— Джон ми се обади. Пита за теб. Казах му, че си тук.

Очите ми мълниеносно се стрелват към лицето му. Питащи и тревожни.

— Не, не му казах защо си тук. Не съвсем. Казах му, че си изтощена. Че са ти гръмнали бушоните. Често се случва в нашата

професия и той го знае.

Все още нямам план какво ще кажа и как ще процедирам със семейството на Дрю. Реално погледнато, това е тяхно внуче, част от семейството. И макар че синът им има съвсем различни виждания по въпроса, знам, че Ани и Джон ще искат да участват в живота на детето.

Но сега не мога да мисля за това. Все още не.

— Каза да му се обадиш, когато се почувстваш по-добре. И иска да ти предам, че не приема оставката ти. Отхвърля я. Без никакви възражения от твоя страна.

— Може ли да направи такова нещо? — питам със свъсени вежди.

— Джон може да направи всичко, което пожелае.

Боже, колко познато ми звучи!

— Каза също, че не може да си позволи да загуби двамата си най-добри банкери.

Чакай малко! *Двамата?*

— Какво значи това? Дрю не е ли ходил на работа?

Малко пламъче надежда пламва в стомаха ми. Може би Дрю е също така съкрушен и разсипан като мен? Може би е минал във фазата на хибернация като миналия път?

Но Джордж бързо гаси пламъчето надежда.

— Не, не. Идва...

По дяволите!

— ... всъщност идва само два пъти. По-пиян от моряк в отпуск. Поне така се говори из компанията. Когато Джон го пита за оставката ти, той му каза да си гледа работата. Разбира се съвсем в стила на Дрю и не така меко, така че бъдещето на Дрю в компанията е доста... неясно... в момента.

Прекъсвам потока от информация по единствения начин, по който мога. Не съм забравила кой му правеше компания по време на запоя, когато го видях последно.

— А! Вероятно наистина прекарва страхотно, за да продължи да пие от сутринта.

Джордж накланя глава настрани.

— Не бих погледнал на нещата точно по този начин, Кейт.

Стискам здраво зъби и лъжа най-безогледно:

— Няма значение. Не ме интересува.

Следва кратко мълчание, през което Джордж гледа замислено цветчетата върху чашата за чай. След това свива устни. Гласът му е тих, натежал от почитание, сякаш говори в църква.

— Не знам дали Дрю ти е казвал за моята Джейни?

Всъщност ми е разказвал доста за нея. Джейни била прекрасна жена — мила, слънчева, лъчезарна. Поставили ѝ диагноза рак на гърдата, когато Дрю бил на десет. Борила се почти четири години. Дрю ми казваше, че денят, в който починала, осъзнал, че лошите неща наистина се случват и то не само на хора, за които четеш във вестника.

— Когато тя почина, исках да умра с нея. И щях... ако не беше Стивън. Защото... това са децата, Кейт. Нов живот. Дават живот.

Знам, че иска да ми помогне, но наистина не мога да понеса този разговор. Не съм готова да слушам колко съм щастлива, затова че съм дарена с дете.

И сама.

— И все пак... беше ужасно... Дълго време беше ад. Всеки следващ миг по-ужасен от предишния. Знаеш, че Стивън има очите на майка си. Когато го гледам в очите, сякаш гледам в нейните. И имаше дни, наистина гадни дни, когато го мразех за това.

Поемам рязко въздух. Не, това не е разговорът, който очаквах. Човекът наистина се опитва да каже нещо.

— Но, въпреки това, аз продължих да крача напред. И нещата станаха... поносими. Имам снаха, прекрасна внучка. И в крайна сметка болката, която изпитвах с всеки поет дъх някак утихна и си отиде.

Сълзи пълнят очите ми. Защото знам за какво говори. Познавам тази болка.

— Но едва когато се запознах с майка ти, онази част от мен, която умря с Джейни, се върна към живот. И аз станах... цял. Отново завършен и цял.

Бърша очи и се засмивам саркастично.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Джордж? Да си намеря друг Дрю? Че може да ми отнеме около петнайсет години или нещо такова?

Горчивина? Да. Кофти сарказъм? Да, знам.

Джордж бавно клати глава.

— Не, Кейт. Никога няма да намериш друг Дрю. Така както аз никога няма да намеря друга Джейни, така както майка ти никога няма да намери друг Найт. Но... това, което искам да ти кажа... е, че

сърцето оздравява. И животът продължава... и те повлича със себе си... дори ако не искаш да тръгнеш с него.

Захапвам устна, кимам с глава и поставям чашата на таблата, с което приключвам разговора. Джордж става от барбарона и взема таблата. Тръгва към вратата, но преди да излезе, спира и се обръща към мен.

— Знам, че най-вероятно не искаш да чуваш това точно сега, но познавам Дрю откакто се е родил. Гледах как расте с Матю, Стивън и Александра. Не го защитавам... но не мога да не изпитвам болка за него. Жал ми е. Защото един ден ще прогледне и ще разбере, че е направил най-голямата грешка в живота си. И понеже го обичам като син... и болката, която ще изпита в деня, когато разбере... сърцето ме боли за него...

Прав е — наистина не съм готова да изпитвам съчувствие към Дрю точно сега. Но не мога и да не оценя усилията му.

— Наистина се радвам, че си с мама, Джордж. И съм истински благодарна, че тя... те има. Благодаря ти.

Той се усмихва топло.

— Ще съм наблизо. Ако имаш нужда от нещо, повикай ме.

И затваря вратата.

Иска ми се да кажа, че съм трогната от думите на Джордж, че е успял да ме вдъхнови, да ме мотивира да си вдигна задника, да стана от леглото. Но съм прекалено... уморена. Затова лягам, увивам се като пашкул в скъпоценната завивка и заспивам.

На третия ден се изправям от леглото.

Просто защото нямам избор.

Да лежиш и да надушваш собствената си воня, не помага особено за повдигане на духа.

О, да! И все още повръщам всяка сутрин. По часовник. В същата кофа, която мама слагаше до леглото ми, когато имах стомашен вирус като дете.

Ммм, чудно! И вкусно!

Освен това съм сигурна, че ако изстискам косата си, ще се сдобия с достатъчно количество мазнина, за да изпържа няколко порции големи картопки.

Да, бих казала, че е време да се надигна от леглото.

Повличам крака към банята. Движенията ми са сковани и бавни. Вземам дълъг горещ душ. Водата е почти вряла. Парата ме следва обратно към спалнята.

Майка ми обича да пази разни неща. Не като онези ненормалници, които го показват по телевизията, погребани живи под вещи, които не искат да изхвърлят за нищо на света. Тя умее да съхранява всички ценни спомени, които не взех със себе си, когато заминах за колежа. И не си дадох труда да прибера и след това.

Виждаш ли ги? Наредени са по безупречно почистените от прах рафтове? Трофеите ми от Малката лига, медалите от олимпиади по наука, отличия от училищни екскурзии, снимките от завършването ми с Делорес и Били, снимки от Хелоуин, от осемнайсетия рожден ден на Делорес. Сложила ги е в рамки.

Вадя шишето с лосион за тяло от чантата си, отварям го, усещам аромата и замръзвам. Ванилия и лавандула. Любимата миризма на Дрю. Никога не може да ѝ се насити. Понякога прокарва носа си по гръбнака ми и души като куче. И ме гъделичка.

Болка свива гърдите ми. Мятам шишето в кофата за боклук.

Поглеждам в сака и виждам телефона си. Бил е под лосиона, сякаш нарочно съм го скрила. Изключен е от момента, в който се качих на самолета.

Бегло обмислям идеята да се обадя на Делорес, но веднага се отказвам. Защо да ѝ развалям почивката? За да бяга обратно към Ню Йорк и да извърши някое и друго убийство?

Добре, така е, лъжа. Не съм ѝ се обадила, защото една малка част от мен все още се надява, че Дрю ще промени решението си. Че ще намери начин да оправи нещата. И че няма да се наложи да дам на най-добрата си приятелка повод да го мрази. Е, добре де, *още един* повод.

Включвам телефона. Четири съобщения.

И ето я пак.

Надеждата.

Ставам вече много жалка, нали?

Захапвам устна и поемам въздух да стабилизирам вълнението си. Вкарвам кода си и се моля на всички ангели и светии да чуя гласа на Дрю.

Но, разбира се, това не се случва.

Кейт, Александра е. Трябва да ми се обадиш веднага!

Не знам дори защо се изненадвам. Александра има шесто чувство, когато става дума за Дрю. Не ме разбирай грешно, тя е първата, която ще му скрие задника, когато сгафи. Но ако мисли, че е в беда? Полудява като Батман на крек.

Кейт? Къде си и какво, по дяволите, става с брат ми? Обади ми се.

Дрю и Александра си приличат по раздаването на команди. Чудя се дали се предава по наследство.

Закъснялата благодарност не е нещо обичайно сред децата на Еванс.

Кейт Брукс, да не си посмяла да пренебрегваш телефонните ми обаждания. Не знам какво е станало между теб и Дрю, но не можеш да си тръгнеш, да изоставиш човек просто ей така. За Бога, какво ти става? Ако това е истинската ти същност, тогава той наистина... ще бъде по-добре без теб.

Емоционалната стабилност също не е сред качествата на децата на Еванс. Мога да кажа, че думите ѝ не ме притесняват, но ще излъжа. Последното изречение наистина беше жестоко. И заболя.

И още едно съобщение.

Кейт, пак съм аз, Александра...

Този път гласът ѝ е различен. По-мек и не така настоятелен.

Почти шепти.

... Съжалявам... Не биваше да викам така... Просто се притеснявам. Дрю не иска да говори с мен. Никога преди не се е случвало. Винаги си е казвал... Не знам какво става между вас... и не ми е работа да знам... но... само... моля те, върни се? Каквото и да е станало... където и да си... знам, че вие двамата можете да се разберете. Не е нужно да ми се обаждаш. Само... моля те... моля те... върни се у дома. Той те обича, Кейт... толкова много те обича.

Гледам телефона и едва дишам. Разбира се, че няма да ѝ каже! Няма начин да я погледне в очите и да каже на бременната си сестра, че ме е наричал само защото аз съм бременна. За Дрю могат да се кажат много неща, но със сигурност не може да се каже, че е глупак.

Запращам телефона в другия край на стаята. От чувство за самосъхранение. Защото искам да ѝ се обадя.

И искам да се върна.

Но очевидно ми е останало някакво чувство за достойнство, макар и да е само едно вехто опърпано парченце. Защо да подавам маслинената клонка на мира? *Не аз* изгорих дървото. Джон знае къде съм. Ако Дрю иска да ме намери, няма да му е никак трудно.

Мушкам пръсти в бързо съхнещата ми коса и отварям гардероба. А от там ме гледа моята стара и вярна сервитьорска униформа — плисирана пола, блузка с дантелка, бяла шапка с дантела. Не съм я обличала от години. Вадя закачалката и се усмихвам.

Бяха хубави времена. Всичко беше лесно, нищо не беше така объркано.

Обличам я. Както булка, която мери сватбената си рокля година след сватбата. Просто за да види дали все още ѝ става.

Да, става ми. И докато се гледам в голямото огледало, знам точно какво ще направя.

Защото рутината е хубаво нещо. Каквато и да е рутина. Дори старата рутина.

Може да нямам план за остатъка от живота си.

Но поне имам план за остатъка от деня.

Днес усещането, че съм ходещ труп, е малко по-поносимо. Тръгвам по задните стълби към кухнята на закусвалнята. На второто стъпало чувам гласа на мама. С Джордж си говорят нещо.

Дръж се здраво, това е яко.

— Проклето да е това момче! За какъв се мисли? Когато Били и Кейт скъсаха, ми олекна.

Дори слепец можеше да види, че не са това, което бяха преди. А когато... когато тя... ме представи на Дрю... мислех, че е идеалният мъж за нея. Той е... като нея. Той е част от света, в който живее сега. И как я гледаше, Джордж... За всички беше ясно, че я боготвори. И как може сега да се отнесе така с нея?!

Гласът на Джордж е спокоен. Исква да прояви разбиране.

— Знам... аз...

Майка ми го прекъсва. Усещам, че крачи нервно напред-назад из кухнята.

— Не, не! Няма да му се размине. Ще... ще се обадя на майка му!

Джордж въздъхва.

— Не мисля, че Кейт ще е много доволна от подобно решение, Карол. Те са големи хора...

Гласът на майка ми се покачва няколко октави.

— За мен не е голям човек. Тя е моето бебче. И я боли. Той разби сърцето й... и не знам дали ще може някога да го преодолее. Сякаш съвсем се е предала.

Чувам как нечия ръка блъска по дървената маса.

— Тоя малък нещастник! Жалък никаквец с мръсна уста, мизерен многознайко! Не, няма да му се размине! — Гласът й е категоричен. И малко ме плаши. — Прав си, няма да се обаждам на Ани. Направо отивам в Ню Йорк. Ще му покажа аз на него какво се случва с тези, които се подиграват с дъщеря ми. Ще разбере той, че Амелия Уорън е Майка Тереза. Шибано лайно! Ще му откъсна топките!

Олеле, майко!

Добре, нека се разберем по един въпрос — майка ми не псува. Никога.

Ето защо фактът, че пуска такива нецензурни бомби и говори за рязане на ташащи... честно казано малко ме безпокои.

Слизам по стълбите и се правя, че не съм чула нищо.

— Добро утро.

Лицето на майка ми е меко казано шокирано. Ченето й увисва.

— Кейт? Станала си?

— Да — кимам. — Чувствам се малко по-добре.

Е, „по-добре“ е много силно казано. Като прегазена от валяк, но все още жива. Това е по-правилният израз.

Джордж ми предлага кафе.

— Кафе?

Дланта ми веднага покрива устата. Стомахът ми се надига само при мисълта за кафе.

— Не, благодаря.

Майка ми бавно излиза от шока:

— Искаш ли малко топла кока-кола?

— Да, звучи добре.

Отива и ми налива. После пригласява косата си и казва:

— Когато бях бременна с теб, гаденето продължи седем месеца. Топлата кока-кола винаги ми действаше добре. Освен това, ако

повърнеш, няма толкова гаден вкус.

Права е.

За твоя информация фъстъченото масло... няма хубав вкус, когато го върнеш след петнайсет минути.

Тогава тя забелязва униформата ми и ме гледа тревожно.

— Всички дрехи ли са ти мръсни? Искаш ли да ги изпера?

— Не, просто си помислих, че няма да е зле да помогна малко днес. Да правя нещо... За да не мисля прекалено много.

Мисленето е лошо. Мисленето е много, много лошо.

Джордж се усмихва. Майка ми потърква ръката ми.

— Щом ти се прави нещо и не се изморяваш. Днес Милдред е на смяна, така че със сигурност ще си ми от помощ.

Милдред работи в нашия ресторант откакто се помня. И е ужасна сервитьорка. Мисля, че майка ми я държи от съжаление. Според градските легенди, навремето е била Кралица на красотата. Мис Кентъки или нещо от сорта. Но после загубила красотата си, когато годеникът ѝ решил да си играе на „кой ще отбие пръв“. Но не с друга насрещна кола, а с товарен влак. И загубил. Сега живее в апартамент в комплекса малко по-надолу и пуши по две кутии цигари на ден. Но съм сигурна, че ще доживее до сто и седем годишна възраст, което вероятно няма да се случи на някоя майка с три деца, която не е запалила една цигара в живота си и въпреки това мистериозно умира от рак на белите дробове.

Както казах вече, Бог ли? Бог понякога е болен, извратен кучи син.

Сервитьорските умения са като карането на колело — никога не се забравят.

Макар че на няколко пъти ми се догади и бях на ръба, успях да устискам цялата сутрин, без да повърна в чинията с бъркани яйца на някой прегладнял клиент.

Браво на мен! Какъв стоицизъм!

Най-трудната част са въпросите. За Ню Йорк и за моя прелестен приятел, който дойде тук преди няколко месеца. Усмихвам се и отговарям кратко и неясно.

Към обед съм вече адски изморена. Физически и психически. Точно се каня да се кача в стаята си и да си легна да подремна, когато звънчето над вратата звънва и чувам глас зад гърба си.

Глас, който бих разпознала винаги, независимо от обстоятелствата.

ГЛАВА 10

— Кейти Брукс в униформа! Това истина ли е, или получавам халюцинации? Някакво дежавю?

Бях на шест, когато видях Били Уорън за първи път в живота си.

Някъде по същото време, когато Джоуи Мартино изоставил Амелия в онази хотелска стая, помниш, нали? Та някъде по това време по-малката ѝ сестра също била изритана от дома на родителите им.

Защото и тя била бременна.

Очевидно майката на Амелия е ходила на специални курсове „Детенцето на мама“, където, вместо да ѝ дават кукли, върху които да се тренират, са им давали телени закачалки от онези, които се огъват само от една риза и са ги карали да закачат тежки палта и са им казвали, че да си родител е нещо като да закачаш дрехи на такава закачалка.

Както и да е, пет години по-късно, Софи починала в някаква наркоманска дупка от свръхдоза метадон. Социалните взели Били и го държали, докато намерят някой жив негов роднина. Това се оказала Амелия Уорън.

Делорес остана да спи при нас, докато майка ѝ отиде до Калифорния да го прибере. Амелия влязла в сиропиталището и видяла това малко момче с опърпана тениска и хлътнали очи. И от онзи миг, Били станал нейното второ дете, макар че реално бил син на починалата ѝ сестра.

През първите месеци в дома на Делорес и Амелия, Били не обели нито една дума. Нито звук. Вървеше след нас, правеше всичко, което правехме и ние. Когато играехме на учителки, той беше дъската ни за писане. Когато копаехме за заровено съкровище, той беше товарното ни магаре.

Но не говореше.

И тогава един ден Амелия бягала по задачи из главната улица, когато минали покрай една заложна къща. Били се спрял и зазяпал през прозореца. Гледал една лъскава червена китара. Амелия влязла и

му я купила. По това време вече свирех доста добре и тя реши, че татко може да му даде някой и друг урок. Но ето какво се случи: преди баща ми да се заеме с първия му урок по китара, Били вече знаеше да свири.

Били беше гений. Като Моцарт. Истински музикален гений.

И понякога много дразни, като започне да се надува с дарбата си.

— Били!

Хвърлям се към него и го прегръщам през врата. Той ме стиска здраво през кръста и ме вдига от пода. Лицето ми е заровено в рамото му. Гласът ми едва се чува.

— Господи, колко съм щастлива да те видя!

Знам, мислиш си, че е задник. Но не е. Наистина не е!

Виждал си го само през очите на Дрю, затова имаш такова мнение за него.

Били се отдръпва назад и слага ръце на раменете ми. Не сме се виждали от осем месеца. Има тен, изглежда заякнал, здрав. Изглежда... добре. Пуснал си е брада, но не ми харесва. Гъста и опърпана. Прилича на дървар.

— И аз се радвам да те видя, Кейт. Изглеждаш... — Оглежда ме, сбръчква чело. Усмивката му се стопява. — По дяволите, изглеждаш като едnodневно лайно.

Аха, това е Били. Винаги уцелва най-подходящите реплики да поласкае едно момиче. Знае точно какво да каже, нали?

— Впечатлена съм. С такива комплименти, сигурно си цар в Лос Анджелис. Между другото, знаеш ли, че от лицето ти виси плъх?

Той се смее и потърква брадата си.

— Това ми е за прикритие. Не знаеше ли, че сега ми трябва и дегизировка?

Едно момче, което досега чакаше на опашката, се приближава до нас и пита с колебливо гласче:

— Може ли един автограф, господин Уорън?

Били се усмихва широко и взема химикала и листа.

— Разбира се. — Драска набързо автографа и връща листчето на момчето. — Не спирай да мечтаеш, дете. Те... мечтите наистина се сбъдват.

След като фенът на Били се отдалечава, той се обръща към мен. Очите му греят.

— Жестоко, нали?

В момента Били е най-продаваният изпълнител. Последният му албум остана на първо място цели шест седмици и се говори, че могат да го номинират за „Грами“. Гордея се с него. Той е точно там, където винаги съм вярвала, че ще стигне.

— Внимавай, не забравяй, че ти предстои още едно голямо изпитание — да излезеш през вратата с тая грамадна глава и вълна — продължавам да го дразня за брадата.

Той се смее.

— Какво правиш тук? Мислех другата седмица да дойда до Ню Йорк и да ви видя.

Преди да успея да отговоря, пред прозореца на заведението се появява някакво лице... като от нищото. Честно, едва не се напишквам от страх. Не успявам да се въздържа и дори извиквам от ужас:

— Аaaa!

Жена с руса коса и огромни немигащи кафяви очи. Много прилича на извънземното ИТИ, когато му сложиха русата перука, помниш ли? Били проследява погледа ми.

— О... това е Ивей.

— Иви?

— Не, И-вей. Като и-бей. Тя е... с мен.

После отваря вратата и... ИТИ влиза. Ръцете ѝ са свити в лактите, които е притиснала към кръста си. Носи черен клин и тениска с Боб Марли. Думата кльошав е на светлинни години от реалното телосложение на това същество. Напомня ми на един от онези оцветени скелети в кабинета по биология. Да речем месото ѝ е колкото една боя върху костите. Може да се каже, че е хубава... ако си падаш по момичета, оцелели от концентрационен лагер.

— Ивей, това е Кейт. Кейт, това е Ивей.

В света на бизнеса здрависването е много важно. Понякога за клиента това е индикатор как правиш бизнес. Едно неправилно здрависване може да провали цяла сделка. Винаги се здрависвам уверено и здраво. Само защото съм жена... дребна жена, не означава, че могат да ме мачкат.

— Радвам се да се запознаем Ивей — казвам и подавам ръка за здрависване.

Тя обаче я гледа и не мърда. Сякаш ръката ми е паяк, използвал от канала на банята.

— Никога не осъществявам директен контакт с друга жена. Това убива клетките на красотата.

Аха, ясно.

Мятам поглед към Били, но изглежда това му се струва съвсем нормално. Закачам палец на престилката си и питам:

— Искате ли да хапнете? Имаме свободни сепарета.

Когато Ивей отговаря, тонът ѝ е отнесен, като мъгла, като на човек, който току-що е претърпял силен удар в главата. Сякаш изпълнява роля във филм. Знаеш... когато диванът трябва да изиграе ролята на пън.

— Аз си нося обяда — казва и отваря шепа, в която се мъдри цял асортимент капсули, на фона на които противозачатъчните ми изглеждат като дражета за много малки бебета. — Но имам нужда от вода. Имате ли чиста вода от снежен планински извор?

Тук нямам вече какво да кажа. Може би... уау?

Някой да се обади на Уил Смит. Извънземните най-сетне кацнаха сред нас.

— Ами... тук няма много сняг по това време на годината. Но водата от чешмата е хубава и чиста.

Тя клати глава. И не мига. Не е мигнала нито веднъж откакто се появи.

— Пия само вода от снежен планински извор.

Били вдига ръка и казва:

— Аз искам лучени кръгчета.

Усмивам се и записвам поръчката му.

— Разбира се.

Ивей души въздуха като катерица преди буря. И веднага след това на лицето ѝ се появява нечовешки ужас.

— Това *мазнина* ли е? Готвите с мазнина? Истинска мазнина?

Правя крачка назад. Тая може да е от онези откачените вегани, които се борят за етично отношение към животните и се чувстват обидени дори от животински субпродукти и ходят и слагат червен кръст върху всяко място и човек, който си ползвал. А точно в момента това би ми дошло малко повече от поносимото.

— Ами... да.

Тя покрива носа си с кокалестите си пръсти.

— Не мога да дишам този въздух. Ще повърна! — Обръща се и тръгва към вратата.

И чака, не пипа дръжката.

Предполагам жените не са единственото нещо, с което не осъществява контакт.

Били ѝ отваря вратата и тя бързо се изнася навън. Поглеждам го меко казано шокирана.

— Добрееее... Какво, по дяволите, беше *това*?

— Това беше калифорнийско момиче. Всички са такива. Мисля, че изперкват от слънцето и... тревата. Пред тях Ди Ди изглежда целомъдрена и почти човечна дама. Освен това Ивей е модел, така че е още по-откачена. Не може да понася миризмата на мазно, но пафка за световно.

Ето защо съм щастлива, че живея в Ню Йорк.

Където са нормалните хора.

Е... живеях.

Минавам зад бара, за да вземам кутия за лучените кръгчета на Били. Той обляга лакти на бара и пита:

— Е, къде е господин Манхатън?

Има предвид Дрю. Знаеш ли онзи арогантен, безсърдечен физик от комиксите? На него го е кръстил.

— Не е тук.

Били е изненадан... Приятно изненадан.

— Сериозно? Никога не ми е минавало през ума, че ще те изпусне от поглед за секунда, да не говорим да те пусне да се размотаваш из други щати сама. Какво става?

— Дълга история.

— Звучи доста обещаващо. Хей, искаш ли да излезем после. Да си побъбрим. Трябва да оставя Ивей в хотела за следобедната ѝ дрямка. После ще се върна да те взема.

— Следобедна дрямка? — питам и не разбирам.

Той вдига брадичка и започва да обяснява и да се оправдава:

— Да. Много хора спят по дванайсет часа през деня.

— Да, Били, знам. Наричат се вампири — казвам и му подавам кутията. Той се смее.

И тогава майка ми излиза от кухнята.

— Били! Амелия каза, че ще идваш на гости.

Прегръща го и го целува по бузата.

— Здравей, Карол.

Тя оглежда брадата му с неодобрение.

— О, момчето ми, какво красиво лице имаш! Не го покривай с...
това.

Майка ми е такава мама, нали?

Били решава да защити окосмяването по лицето си:

— Защо всички мразят брадата ми. Аз си я харесвам. — После подава банкнота от сто долара. — За лучените кръгчета.

Тя клати глава и бута ръката му.

— Парите ти не се приемат тук. Знаеш това много добре.

Зад вратата на кухнята се чува ужасен шум от натрошено стъкло.
И гласът на Джордж Рейнхарт:

— Карол!

Майка ми цъка с език.

— О, боже Джордж пак се опитва да пусне машината за миене на съдове.

Тя хуква към кухнята. Били и аз гледаме след нея и се смеем.
После ми подава банкнотата и ми казва:

— Сложи това в касата, когато майка ти не гледа. Става ли?

Този момент, когато си достигнал до някакъв етап в живота си, когато можеш да помогнеш на родителите си, е толкова труден. Защото те са прекалено горди да приемат помощта ти.

— Разбира се.

Той потупва с ръка на бара.

— Добре, ще те взема в четири. Да си готова. И не искам да се киприш в някой луксозен тоалет. Качвам в колата си само дами в джинси и тениска. Такава е мисията.

Не че бях планирала да обличам нещо различно, но все пак питам:

— Защо? Какво ще правим?

Той клати глава.

— Прекалено дълго не си се прибирала у дома, Кейти. Какво според теб можем да правим? Ще ходим да се подрусаме.

Да! Колко съм глупава! Разбира се, че ще ходим да се подрусаме.

Били се навежда през бара и ме целува по бузата.

— До после.

Взема кутията с храната си и излиза.

Ходил ли си някога на разходка с кола (искам да кажа луда разходка с кола) след последен изпит или в петък в началото на уикенда след ужасно тежка учебна или работна седмица? И шосетата са като разтворени прозорци пред теб. И си сложил тъмните си очила. И любимата ти песен издува тонколониите в колата?

Добре, значи знаеш точно за какво говоря. Друсане.

Как да го обясня... не знам. Сигурна съм, че във всеки град си имат име за такава разходка, но ние му казваме друсане. Това е като планинско катерене... но... с кола. Или камион. Или какъвто и да е друг автомобил 4х4.

Целта е да се изкачиш на върха на хълма — колкото по-стръмен, толкова по-добре, и да се пуснеш, колкото е възможно по-близо до вертикалата и колкото е възможно по-бързо без да обръщаш колата.

Забавно е. По някакъв суперглупав, крайно опасен начин. И тялото ти се пръска от адреналин. Не се притеснявай за деликатното ми положение. Джипът на Били е за черни пътища и няма безопасни колани, а истински ремъци и каишки за опасване на цялото тяло. Така че дори и да се обърнем, няма да пострадам.

Караме право към възвишенията. С пълна газ. Охайо не е известен с огромни планински масиви, но има няколко местенца за това упражнение и никак не са лоши. За щастие Грийнвил не е кой знае колко далеч от тях.

Прозорците са отворени, слънцето грее топло, но не е много горещо. Опитвам се да надвикам радиото:

— Нова кола значи?

Били се усмихва и нежно, почти с любов прокарва ръка по таблото.

— Аха. И това бебче не е замърсено от злокобната намеса и допълнителна ръчна обработка на братовчедката.

Въртя очи. Определено трябва да прегледам финансовото портфолио на Били.

Вятърът плющи през лицето ми. Опитвам се да прибера косата си и отново викам, за да ме чуе:

— Не ставай такъв човек, Били.

— Какъв човек?

— От тези, които имат различна кола за всеки ден от месеца. Харчи си парите за по-практични неща.

Той свива рамене.

— Казах на Амелия, че ще ѝ купя къща. Само в случай че не казва на Делорес къде е.

Били и Делорес обичат да се джавкат през цялото време.

Песента свършва, започва друга и Били увеличава звука до максимум. Поглежда ме. И се усмихва.

И двамата се усмихваме.

Защото навремето това беше нашата песен. Не, не наша романтична песен, а нашата песен, с която като тийнейджъри се бунтувахме срещу целия свят, без да имаме никаква определена кауза. Това беше нашият химн. Нашият отворен бунтовнически път.

Алабама пеят за бягството от малкия град, за оцеляване напук на всичко и всички, че трябва да вярваш, за да успееш, за това как трябва да живееш заради любовта.

Двамата врецим с песента.

И е страхотно.

Свършено.

Били натиска газта до край, зад нас остава само облак дим.

И сега си спомням какво е усещането да си на шестнайсет. Отново млад. Когато животът беше лесен и най-големият ми проблем беше да оцелея в училище до петък вечер.

Хората казват, че младите пропиляват младостта си и не знаят как да я изживеят. И са прави. Но младите не са виновни за това, което правят. Колкото и често да им се казва да ценят и живеят времето си сега, те просто не могат. Никое поколение не е успяло да го постигне.

Защото нямат база за сравнение.

Едва по-късно, много по-късно, когато е прекалено късно за каквото и да е, когато пристигнат сметките за плащане и крайните срокове за служебните задължения, чак тогава осъзнават колко сладки, колко невинни и безценни са били тези мигове.

Певецът пее за „Тъндърбърд“, за пътуване през нощта, за живот по твоите собствени правила. Първата кола на Били беше „Тъндърбърд“. Видя я в Ню Йорк, нали? Когато я купи, беше куп желязо, но той я оправя. Съвсем сам. През уикендите и през дните, когато просто решаваше да не ходи на училище.

Загубих девствеността си в онази кола. На задната седалка през уикенда, когато беше балът ни. Да — всичко при мен е статистика. По онова време си мислех, че е върхът на романтиката, че няма нищо по-съвършено от това да изгубиш девствеността си в кола и то на бала си.

Но... пак да припомня... тогава нямах база за сравнение.

Били обичаше онази кола. И мога да заложа за дипломата си по бизнес и финанси, че все още я пази в гаража си в Лос Анджелис.

Пея и се държа с две ръце за каишките, които опасват тялото ми, когато Били прави завой 360 градуса. Страхотна маневра! Натискаш газта до дупка, въртиш волана до откат и дърпаш ръчната. Това е най-правилният начин да направиш „поничка“.

Гумите изравят пръстта, вдигат се облаци от прах, пясък и пръст се посипват по предното стъкло.

Така е било винаги.

Удобно. Познато.

Без усложнения. Е... поне докато бяхме тук, в Грийнвил. Тогава бяхме... такива.

Когато отидох в колежа и после в бизнес училището, с Били се отдалечихме един от друг. От Бони и Клайд се превърнахме в Уенди и Питър Пан.

Но тук, сега, когато сме само двамата и останалият свят не съществува, можем да бъдем отново тези две хлапета, които имаха еднакви мечти и блянове и искаха да постигнат едни и същи неща.

Гумите свистят и Били стрелва колата напред през полето.

Няма път. Няма пътека.

И сякаш летим.

Сякаш съм свободна.

И нямам нито една грижа на света.

И знаеш ли кое е най-хубавото?

За първи път от почти четири дни не мисля за Дрю Еванс.

Нито за секунда не се сещам за него.

ГЛАВА 11

Когато стигаме до мотела на Били, вече е тъмно. Препъваме се през вратата — уморени и прашни. И се смеем.

Аз се хвърлям на дивана. Били вдига листче хартия от кухненския плот.

— Къде е Ивей?

Той прочита бележката.

— Наела си е кола до Лос Анджелис. Пише, че необработеният въздух разрушавал порите й.

— Не изглеждаш съсипан от загубата.

Той вади две бутилки бира от хладилника.

— Знаеш ли колко много има като нея там? Дреме ми на оная работа.

Вдига китарата от масата за кафе и изсвирва няколко акорда. После бърка под възглавницата и вади пластмасова торбичка. Мята я към мен и пита:

— Все още ли свиваш най-добрия джойнт от тази страна на Мисисипи? Или компанията напълно е асимилирала всяка твоя заложба, която не й е от полза, и си станала предан член на колектива?

Усмихвам се и вдигам торбичката.

Не е лесно да завиеш добра цигара. Нужна е концентрация. Ако наблъскаш прекалено много трева, само ще я пропилееш, а ако завиеш прекалено малко, няма да постигнеш желаната цел.

Завиването на джойнт е... като да плетеш. Успокоява.

Облизвам крайчето на хартията, изглаждам я и я подавам на Били. Той ме гледа с възхищение.

— Ти си истински талант.

Слага джойнта между устните си и отваря „Зипото“ си. Но преди пламъкът да докосне цигарата, аз се пресягам и затварям капачето на запалката.

— Недей, мога да се надрусам от дима.

— Е, и?

Въздъхвам. Поглеждам го в очите.

— Бременна съм.

Очите му стават като тигани. Цигарата пада от устата му.

— Ебаваш ли ме?

— Не те ебавам, Били.

Той забива поглед в масата и не казва нищо. Решавам да запълня мъртвата тишина.

— Дрю не го иска. Каза ми да направя аборт.

Думите сякаш не излизат от мен. Звучат равни, безизразни, далечни. Защото все още не мога да повярвам, че са истина.

Били се вдига поглед към мен и изсъсква:

— *Моля?*

Кимам. И му разказвам, разбира се, най-гадните моменти от последната ми среща с Дрю и драматичното ми напускане на Ню Йорк. Към края на разказа ми, той вече е на крака, бесен, полудял, крачи напред-назад.

— Това копеле ми дължи един пистолетен изстрел.

— *Какво?*

— Нищо! — казва и маха с ръка. После сяда и заравя пръсти в косата си. — Знаех си, че е задник. Мамка му! Знаех си! Но никога не съм мислил, че е като Гарет Баклър.

Всеки град има хубава част и не чак толкова хубава част. Гарет Баклър беше от хубавата част на Грийнвил. С автоматичните пръскачки за ливадата пред имението на семейството му със специална и много скъпа циментова замазка. Ние бяхме втора година в гимназията, а той последна. И от първия ден на въпросната година Гарет се интересуваше и беше изцяло отдаден на едно-единствено нещо — Ди Ди Уорън.

Били го намрази от мига, в който го видя за първи път. Никога не е имал доверие на хора с пари, особено на хора, които не ги заработват сами. И Гарет не беше изключение. Но Делорес не обърна никакво внимание на протестите на Били, не му даде шанс да се обади дори. Каза му, че става смешен. Че има някаква параноя. Каза, че иска да даде шанс на Гарет.

И така и направи. Освен че му даде шанс, тя му даде и девствеността си.

Четири седмици по-късно, зад скамейките на училищното игрище, тя му каза, че е бременна. Очевидно жените от Грийнвил страдат от някаква ненормална плодовитост.

Не плюйте по нас — забременяваме и от плюнка!

И да, въпреки всички уроци по сексология, които Амелия ни преподаде, това се случи. Защото... има нещо, което повечето хора забравят, забравят и какво са правила като тийнейджъри... това е възрастта, в която се вършат най-много глупости. Не защото нямат нужната информация, образование или култура, а защото са прекалено млади да разберат, че всяко действие има своите последствия.

Понякога тези последствия могат да променят живота на човека завинаги.

Та, да не се отклонявам от темата, Делорес беше потресена, ужасена. Но като всяко романтично подрастващо момиче, тя си мислеше, че Гарет ще е до нея, че заедно ще преминат през това, което ги очаква, каквото и да решат да правят с бебето.

Но се бе заблудила. Той просто ѝ каза да ходи да си го начука. Обвини я, че се опитва да го вкара в капана. Дори не повярва, че детето е негово.

Историята е като... шампоан... — изплакваш, повтаряш, изплакваш, повтаряш, повтаряш.

Делорес беше съкрушена. А Били... Били беше бесен, обезумял. Бях с него в деня, когато открадна едно бяло „Камаро“ от паркинга на Уолгрийн. Аз карах след него в неговата кола. Отидохме до един гараж за стари автомобили в Кливлънд и там му платиха триста долара за крадената кола.

Точно колкото да плати за аборта.

Можехме да отидем при Амелия, но Делорес се срамуваше да каже на майка си. Така че отидохме в клиниката сами. И аз държах ръката на Делорес през цялото време.

След това Били ни остави пред нас и отиде да търси Гарет Баклър. Когато го намери, Били му счупи ръката и челюстта. И му каза, че ако само обели дума пред някого за Делорес, ще се върне и ще му счупи и другите четири крайника (включително този между краката).

До ден-днешен, това е най-добре опазената тайна в Грийнвил.

— Знаеш ли какво? Зарежи го. Изкарваш добри пари, със сигурност нямаш нужда от неговите. А цялата тая работа с бащата... мисля, че хората малко драматизират. Ти имаше баща за... около пет минути от живота си. Аз и Делорес никога не сме имали баща. И тримата станяхме добри хора и постигнахме толкова много.

После се замисля и добавя:

— Добре, поправам се, Делорес не стана кой знае колко добър човек. Но двама от трима?

Не е кой знае колко зле. Можехме да...

Прекъсвам го.

— Били, мисля, че ще направя аборт.

И той млъква. Напълно. Изцяло. Онемява. Но шокът и разочарованието му пулсират във въздуха, почти ги чувам. Като барабан на духов оркестър.

Или това е само моята съвест?

Помниш ли онзи случай с онази Сюзън Смит, която удави двете си деца, защото приятелят ѝ не искал жена с деца? Както всички нормални хора в тази страна, тогава си мислех, че трябва да я провесят закована за пръстите на ръцете и да одерат кожата ѝ с ренде, сантиметър по сантиметър. Коя жена би направила такова нещо? Коя жена би избрала мъж пред собствената си плът и кръв?

Слабата жена.

А това е качество, което вече си признах, помниш, нали?

Решението да махна детето ми се върти из главата от известно време. Виси като стара паяжина в ъгъла на стаята. Минаваш, поглеждаш паяжината, но все не я махаш, защото сега нямаш време да се занимаваш с това.

Аз съм бизнес дама. Преди всичко и най-вече аз съм аналитична.

И практична.

Ако някоя от инвестициите ми се окаже неуспешна или не се развие както съм очаквала, аз се отървавам от нея.

Спестявам си разходите.

Става дума за чиста математика — като извадиш емоциите, не е бог знае какво. Не е и трудно.

Знам. Знам какво си мислиш. Ами онова, малко сладко момченце, което си представяше? Онова красиво свършено дете с тъмна коса и усмивката, която винаги щеше да обичаш?

Истината е, че все още такова дете *няма*. В момента не е нищо повече от množащи се клетки. Една огромна грешка, която стои на пътя ми и ми пречи да живея живота, който искам да живея, който *трябваше* да живея.

Не знам дали с Дрю можем да продължим от там откъдето свършихме, но да родя дете, с което той не иска да има нищо общо, няма да ми спечели червени точки в очите му.

Абортът би направил всичко далеч по-лесно.

Като да си епилираш веждите. Една обикновена процедура за сметка на цял живот улеснение и удобство.

Мислиш си, че съм студенокръвна кучка, нали?

Да... е... така е... прав си.

Гласът на Били е тих. Говори много предпазливо. Колебливо. Сякаш не иска да зададе въпроса, а още по-малко иска да чуе отговора.

— Заради него? Ще направиш аборт заради него?

Избърсвам бузите си. Не знам кога съм започнала да плача.

— Не мога да се справя сама. Не мога съвсем сама.

Това е оправданието на жените, нали. Винаги се опира дотам.

Били хваща ръката ми.

— Хей, погледни ме.

Поглеждам го. Очите му горят. От нежност. И решителност.

— Не си сама, Кейт. Никога няма да бъдеш сама. Докато дишам, няма да бъдеш сама.

Захапвам устна и клатя бавно глава. Буцата в гърлото ми криви гласа ми — сега е начупен, дрезгав.

— Знаеш какво искам да кажа, Били.

Разбира се, знае. Та той беше там! Били разбира по-добре от всеки друг. Знае колко беше трудно. Колко ужасно се чувствах всяка вечер, когато излизах с него за сладолед или на кино и оставях мама сама в празната къща. Всички награди, церемонии по дипломиране, когато лицето на мама грееше от гордост, но очите ѝ блестяха от тъга. Защото нямаше с кого да сподели радостта си. Всяка Коледа, Нова година, Дни на благодарността, Великден, когато не можех да се прибера от колежа... Той беше там, когато говорех дълго с нея по телефона и после плачех с часове в ръцете му. Защото мисълта, че мама ще бъде сама на празник, ме убиваше.

И Били беше там и поемаше всичко с мен.

А и Амелия? Били знаеше какви битки води леля му с живота — финансови и емоционални. Когато се опитваше да бъде и баща, и майка за две деца. Майка за собственото си дете и майка за детето на сестра си. Гледаше я как излиза на срещи и търси Истинския мъж, който така и не се появи.

Това не е живот, а антиживот.

Не искам това за себе си. Не искам такъв живот.

И все пак... ето ме изправена пред точно тази перспектива.

— Да, Кейт, знам какво имаш предвид.

Търкам очите си с гняв, разочарована... от себе си.

— Просто трябва да взема шибаното решение. Трябва да направя план и да се придържам към него. Просто... — Гласът ми се прекъръшва. — Просто не знам какво да правя.

Били поема дълбоко въздух, става.

— Добре. Майната му на това. Да вървим.

Той отива в кухнята и започва да рови в шкафа под мивката. Нямам идея какво търси.

— Какво значи това? Да ходим къде?

Той подава глава от шкафа. Държи отвертка.

— На единственото място, където проблемите не могат да ни докоснат.

Били спира на паркинга. Фаровете осветяват голямата табела. Виждаш ли я?

ЗИМНА ПЪРЗАЛКА

Излизаме от колата.

— Били, тази идея никак не ми харесва.

— Защо не?

Тръгваме покрай сградата.

Един съвет от мен: когато вървиш в тъмното, когато бягаш от полицията през гората прави високи стъпки, за да си спестиш кървене и охлузвания по краката и ръцете.

— Защото вече не сме малки. Това е влизане с взлом.

— Това го правехме и на седемнайсет!

Стигаме до прозореца. Почти не виждам лицето на Били. Единствената светлина е лунната.

— Знам. Но не мисля, че сега шериф Мичъл ще ни пусне толкова лесно.

— О, моля те! Амелия каза, че Мичъл умира от скука, откакто напуснахме града. Би убил човек за малко вълнение. Децата в наше време... са прекалено мързеливи. Никаква инициатива, никаква изобретателност във вандализма.

Чакай! Какво?

Я да върнем лентата малко назад.

— Какво искаш да кажеш с това „Амелия каза...“? Откога Амелия и шерифът си говорят?

Били клати глава.

— Вярвай ми — не ти трябва да знаеш. — После вдига отвертката и пита: — Можеш ли го още? Или си загубила уменията си?

За втори път тази вечер приемам предизвикателството. Изскубвам отвертката от ръката му и тръгвам към прозореца. И след по-малко от двамайсет секунди сме вътре.

О, да! Не съм забравила как се прави.

Пързалката беше нашето място: влизане с взлом, след като затворят. Начин за прекарване на свободното време. Развързаните ръце са оръдията на дявола. Затова, за бога хора, намерете хоби за децата си, постарайте се да се ангажират с нещо.

След десет минути вече летя по лъскавия лед, обути в износени кърпи от шейсетте.

Страхотно усещане, като нищо друго на света.

Като да се носиш из въздуха и да се въртиш около големите пухкави облаци.

Звучи музика от осемдесетте — най-великите хитове на десетилетието. Били се обляга на стената, дърпа от джойнта и издишва през отворения прозорец. После дърпа яко, и докато бавно изпуска белия дим, говори:

— Знаеш ли, трябва да дойдеш с мен в Калифорния. Ще си започнеш собствен бизнес. Имам приятели, хора с много пари. Моите приятели са и твои приятели. *Mi casa es su casa* — и всичките тези неща.

Спирам и се замислям над думите му.

— Всъщност това означава „Моят дом е и твой дом.“

— О, така ли? Е, никога не съм бил добре с испанския. Синьорита Гонсалес ме мразеше.

— Защото залепи двете ѝ рунтави кучета едно за друго с лепило за метал.

Той се смее.

— О, да. Беше луда нощ.

И аз се смея. И правя завъртане, с което би се гордял всеки олимпийски шампион.

Започва нова песен. „Никога не казвай сбогом“ на Бон Джоуви.

Това беше песента на бала ни. Има ли някой, който да не е танцувал на тази песен на абитуриентския си бал? Да вдигне ръка. Почти съм сигурна, че след 1987 година тази песен е била в плейлистата на всеки бал на всяко едно завършващо поколение. Ако не десет пъти поне веднъж на бала си хиляди деца в Америка са танцували и пели на тази песен.

Били мятат цигарата с върхчетата на пръстите си и се плъзга с кънките към мен. После протяга ръка и прави най-жестокото превъплъщение от *Бийтълдъжус*^[1].

— Може ли един танц?

Усмивам се и поемам подадената ръка. Слагам ръце на раменете му, и докато Бон Джоуви пее за опушени стаи и изгубени ключове, ние бавно танцуваме. Ръката му е малко над дупето ми. Обръщам глава и опирам буза в гърдите му.

Толкова е топъл. Тениската му е мека и ухае на трева, на земя, на... у дома. Усещам как опира брадичка на главата ми и пита:

— Помниш ли бала?

Усмивам се.

— Да. А ти помниш ли роклята на Ди Ди?

Той се смее с глас, защото Делорес беше истински новатор в модата. Още оттогава. Лейди Гага не може да ѝ стъпи на кутрето. Роклята ѝ беше бяла, корава, като туту на балерина. И около подгъва беше опасана с лампички, като коледно дърво. Беше наистина красива.

Докато се подпали.

Гаджето ѝ, Луис Дарен, я угаси с едно шише ягодов сок.

През остатъка от вечерта Делорес лепнеше като дъвка и миришеше на лагерен огън.

— А помниш ли последния ден от първата година в гимназията — продължавам да си спомням.

Гърдите му подскачат от смях.

— Не беше сред най-разумните ми постъпки.

Беше последният ден на учебната година. И беше около сто градуса на сянка. В училището беше по-горещо отколкото навън, защото беше и задушно, а климатикът едва работеше. Но директорът Клийвс отказа да ни пусне да си ходим по-рано. Тогава Били задейства алармата за пожар. Точно в коридора, пред очите на директора. Последва преследване, но Били успя да се измъкне. И тогава директорът започна да нарежда по интеркома: *Били Уорън, веднага се явете в кабинета на директора. Незабавно.*

— Знам, че не съм най-големият умник, но наистина ли си мислех, че съм чак толкова тъп, че да се явя при директора?

Усмихнах се с лице, опряно в гърдите му.

— И после на следващата година, той те хвана от вратата и ти каза: *Господин Уорън имаме подготвен стол с вашето име. Наказан сте да останете в училище целия следобед.*

И наистина беше приготвил стол. Беше написал табелка с името на Били. Като стол на директор на филм на снимачната площадка.

— Хубави времена бяха — въздъхна Били.

— Най-хубавите.

И докато думите на песента за любовта, която никога няма да умре, се въртят край нас, аз затварям очи. Ръцете му леко ме притискат, придърпва ме по-близо.

Виждаш накъде отива работата, нали?

Но аз не видях, не усетих.

— Кейт, липсваш ми.

Не му казвам същото, защото... може би не ми е липсвал. Но ми е хубаво да го чуя.

И е хубаво някой да те прегърне.

Да те иска.

От много, много време не съм изпитвала към Били нищо повече от приятелски чувства.

Но това не означава, че съм забравила.

Момичето, което бях. Момичето, което мислеше, че няма нищо по-сладко на света от това да гледаш в очите на Били Уорън. В целия

ми свят нямаше нищо по-романтично от гласа му, когато пееше. Нищо по-вълнуващо от това да се возим в колата му късно през нощта, много след вечерния ми час.

Спомням си какво е усещането да обичаш Били Уорън.

Макар че вече не го обичам така, не и като тогава.

Вдигам поглед към Били. Пее думите на песента. Нежно и тихо.

Пее ги на мен.

Сега, като поглеждам назад не съм съвсем сигурна кой направи първата крачка. Знам само, че в един миг танцувам в средата на пързалката и в следващия, Били ме целува.

И секунда след това, аз отвръщам на целувката му.

---

[1] Филм на ужасите на Тим Бъртън. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Да целувам Били... е... хубаво. Познато. Сладко.

Като да намериш старата си къщичка за кукли на тавана в дома на родителите си.

Виждаш я и се усмихваш. И бягаш към нея. Прокарваш пръсти по малкото балконче и си спомняш дните, които си прекарала в този твой измислен свят.

Носталгично е. Това е част от детството ти.

Но тази част... си оставила някъде зад себе си. Защото вече си пораснала.

Така че, независимо колко мили са спомените, няма да извадиш къщата, да я свалиш долу, да я почистиш и да седнеш да си играеш с куклите.

Целувката свършва и аз свеждам глава и гледам право в ризата на Били.

Нали знаеш тази песен... мисля, че песен беше, но както и да е, та там се казва: ако не можеш да бъдеш с този, когото обичаш, обичай този, с когото си сега?

Е, това може да пасне добре в нашата ситуация.

Но... но аз вече обичам Били. Прекалено силно го обичам, за да се възползвам от неговата вяност и чувства като средство за лечение на разбитото ми сърце и наранено его.

Той заслужава много повече от това. Били Уорън не е утешителна награда. И с най-голяма радост бих изтръгнала очите на всяка жена, която се опита да го превърне в такава.

Веднъж, преди две години Били ми каза, че вече не съм момичето, в което се е влюбил. Тогава ме заболя, накара ме да се чувствам напълно неадекватна. Но беше прав.

Не съм онова момиче. Вече не.

Бавно вдигам поглед от ризата към лицето му.

— Били...

Той слага пръст върху устните ми и ги гали нежно. Затварям очи и поемам дълбоко въздух.

Не мърдаме, стоим като затиснати от вълнението, за да изпитаме очарованието на миналото.

Тогава той започва да говори, и магията изчезва.

— Да съм тук с теб... е вълшебство. Сякаш сме се качили в машината на времето от „Завръщане в бъдещето“. — Ръцете му много нежно обгръщат лицето ми. — Но не се тревожи, Кейт. Това беше само миг. И сега сме пак обратно в бъдещето. Не трябва да означава нещо повече от една разходка в миналото. Не трябва да променяме това, което имаме сега, защото и то е толкова хубаво.

Кимам с глава и изпитвам истинско облекчение. Благодарна съм му, че разбира какво мисля, без да се налага да казвам каквото и да е. И знам, че той изпитва същото.

— Добре.

Той се усмихва.

— А сега трябва да те прибера, преди Карол да е пуснала полицейските кучета да те търсят.

Или не дай си Боже да е пуснала Амелия.

Смея се. И хванати за ръка излизаме от пързалката и оставяме още един спомен зад нас.

Двайсет минути по-късно Били паркира зад къщата на мама. Седим в колата един до друг и мълчим.

— Искаш ли да те изпратя до горе?

— Не, няма проблем, мога да се кача.

Той бавно кимва с глава и казва:

— Значи нека пак да повторя, за да съм наясно... няма нищо... странно или неловко между нас. Само защото езиките ни са се боричкали няколко секунди, това няма да промени нищо, нали?

Както казах и преди, Били има особено романтичен изказ.

— Не, нищо няма да се промени, всичко е постарому.

— И все още си моето момиче, Кейти?

Не, няма предвид неговото момиче като гадже. Искане да каже, че съм неговият най-добър приятел, който по една случайност е... жена. Казвам го в случай че се чудиш какви ги говори.

— Винаги ще съм твоето момиче, Били.

— Добре — казва и поглежда през прозореца. — Но наистина не е зле да помислиш за Калифорния. Мисля, че имаш нужда от промяна и ще ти се отрази добре.

В известен смисъл има право. Калифорния би била една нова, празна страница. Без спомени. Никакъв шанс да попадна случайно на някой, когото не искам да виждам или не иска да ме вижда. Няма да има странни и неловки разговори. И с моето резюме едва ли ще е проблем да си намеря работа.

Което ме навежда на мисълта, че... в Ню Йорк имам връзки, познанства, корени.

Не съм убедена, че искам да запратя всичко това по дяволите. Така че, както с всеки един друг аспект от живота ми в момента, аз пак не знам какво искам.

Започвам да звуча като развалена плоча, нали?

Извинявам се.

Слагам ръка върху неговата.

— Ще си помисля.

Той слага другата си ръка върху моята.

— Ще го измислиш, Кейт. Знам, че ще вземеш правилното решение. И ще става все по-добре. Няма винаги да боли. Казвам го от личен опит.

Усмихвам се с благодарност.

— Благодаря ти, Били. За всичко.

Излизам от джипа и той тръгва.

Казвам на мама, че съм си у дома, и се качвам в стаята си. Затварям вратата и се облягам изтощена на нея. Беше ужасно дълъг и изморителен ден.

Майка ми е почистила. Не че беше разхвърляно, но личи, че е минала и е подреждала. Оправила е възглавничките, оставила е телефона ми на нощното шкафче.

Изритвам обувките си, вземам телефона и го включавам. Удивителното е, че след като го фраснах в земята в пристъпа си на ярост сутринта, все още работи.

Гледам номерата. Светят в тъмното, подмамват ме, изкушават ме. Измъчват ме. Би било толкова лесно. Само десет бързи цифри и ще чуя гласа му. Не съм чувала гласа му от... векове.

Ръцете ми треперят.

Като на наркоман останал без дозата си.

Само веднъж, един последен път. Само за малко.

Мислиш ли, че ще вдигне?

Мислиш ли, че ако вдигне, ще е сам?

И точно тази мисъл убива копнежа. Не, няма начин да се обадя.

Но... не прослушвам често гласовата си поща. Обикновено само проверявам пропуснатите обаждания. А още по-рядко трия гласовата поща. Намирам датата, която търся.

Натискам копчето да чуя съобщението.

Здрасти, бебо. Голфът мина ОК. Мислех да спра да взема една бутилка шампанско за после. Какво искаш? „Дом Периньон“ или „Филопона“? Знаеш ли какво? Сега като се замисля, ти ухаеш по-добре от двете взети заедно. Ще съм си у дома след пет минути.

Затварям очи и се оставям на думите. Да ме заливат и давят. Дрю има красив глас. Успокояващ и в същото време дяволски съблазнителен. Можело е да направи състояние като радиоводещ.

Натискам друга дата. Този път гласът му е закачлив.

Кееееейт, закъсняваааш. Кажи на Делорес да си вдига парцалите и да си ходи. Имаш приятел, който седи съвсем сам в голямото джакузи с много пяна и рони сълзи по теб. Ела си у дома, слънце мое. Чакам те.

Ако само това можеше да важи и за днес.

Имам толкова много гласови съобщения от него. Някои са кратки и директно по темата, други са дълги и мръснишки. Слушам ги всичките. Едно по едно, до последното. Никъде не казва „Обичам те“. Но не се налага. Чувам го, усещам го във всяка дума. Всеки път, когато произнася името ми, сякаш казва „Обичам те“.

И не мога да не се запитам за милионен път как стана така? Какво се случи? Можем ли да започнем отначало?

Не плача. Просто не са ми останали сълзи. Свивам се в средата на леглото на топка.

И гласът на Дрю ме приспива.

На следващата сутрин с Били сме в кухнята на закусвалнята и си делим порция пържени картопки. Той пише нова песен и знам, че мисли по-добре, когато е прав.

Виждаш ли го как върви от единия край на стаята до другия? И си тананика и си мърмори нещо. От време на време наглася китарата

или я вдига върху гърдите си. А аз седя на масата и се опитвам да намеря изход от ямата отчаяние, в каквото се е превърнал целият ми живот.

Когато Били минава покрай вратата, която води към заведението и случайно наднича през прозореца, нещо задържа вниманието му. После ужасен прави крачка назад, сякаш е видял призрак.

— О, мамка му!

Вдигам поглед.

— Какво? Какво има?

И точно в този миг вратата се отваря с рязък замах и удря стената, заковава се на място, сякаш дори неодушевените предмети се страхуват да помръднат. Защото там, под рамката на вратата в цялото си бясно, гневно великолепие стои най-добрата ми приятелка.

Делорес Уорън.

О, мамка му. Наистина... мамка му!

Обула е червени кожени ботуши до коленете, тесни черни панталони, черна блуза с орнаменти и късо черно-бяло кожено елече без ръкави от... изкуствена кожа? Няколко чанти „Луи Вюитон“ висят на раменете ѝ, а зад себе си дърпа голям куфар на колелца в същия цвят.

Очите ѝ горят гневно, като току-що разрязан топаз.

— Някой ще ми каже ли защо трябваше да разбера от майка си за тази спонтанна среща на Тримата мускетари? И защо аз не бях поканена?

Тя прави няколко маршови крачки напред, а Били застава зад стола ми и ме използва като жив щит.

— Или нека задам въпроса по-правилно. Някой ще ми каже ли защо най-добрата ми приятелка е излетяла като прилеп, бягащ от ада, и е оставила зад себе си такава каша, такива сътресения, че ураганът Санди изглежда като априлски бриз? И защо аз не знам нищо по въпроса?

Прави още една крачка и пуска чантите на пода. После рязко обръща глава към русото младо момиче, което стои до шкафчетата. Това е Кимбърли. Сервитьорка е. Работи при нас след училище. И изглежда много мило момиче. Но в момента изглежда ужасена.

— Ей, Гиджет^[1], защо не вземеш да свършиш нещо и да ми донесеш една диетична кока-кола. И не си спестявай леда.

Кимбърли бяга от стаята като опарена.
Завиждам ѝ. Де да можех и аз да побягна.

Делорес сочи с пръст към мен и крещи като луда. Като Джак Никълсън в *Доблестни мъже*.

— Е?! Не можеш да ме държиш извън играта, Кейт, защото аз съм играта.

Гласът ми е мек, мазен, покаяващ се. Ако някога ти се случи да си на мушката на разгневена вълчица, лягай и се прави на умрял. Така ще е много по-лесно, повярвай ми.

— Не исках да ти развалям почивката.

Делорес се изсмива саркастично.

— Ако само и пчелата майка Александра-Кучката беше така съобразителна! Обади ни се поне двайсет пъти в хотела, за да ни каже, че някой трябва да пази Дрю да не се самоубие.

Въртя очи.

— Преувеличава.

— И аз така мислех, докато не видях Черния рицар с очите си. Не беше красива гледка.

За мен тази новина е като... червейче за новородено птиче. Искам още и още подробности.

— Видяла си Дрю? Какво каза? Пита ли за мен?

— Не можеше да говори. Бълваше някакви неразбираеми неща, звучеше точно като селски идиот. Джак го носеше. Очевидно е направил дупка в бара този твой господин Пенис. И Джак ходи с него да го пази да не направи някоя глупост. Кое то леко плаши, като се има предвид заслужената титла на Джак — Курвар на годината.

Дрю е излизал? По баровете? С Джак? Помниш ли последния път, когато двамата излизаха? Помниш момичето с таксито, нали?

Значи това било да ти забият трошачка за лед? Право в сърцето.

Били решава да се намеси в разговора и да поеме малко от пожара, който се сипе върху главата ми.

— Здравсти, Делорес. И аз се радвам да те видя. Добре съм, благодаря, че попита. Албумът ли? Продава се. Страхотно. Калифорния? О, да, приказно! Не бих могъл да съм по-щастлив. И пак — тук слага ръце на устата си като мегафон. — Благодаря ти, че попита!

Очите на Делорес бавно се преместват към него. Оглежда го от глава до пети. И не е щастлива от това, което вижда.

— Казват му самообръсначка. Купи си. След като древните хора са разбрали как да работят с нея, ти имаш шанс, макар и малък. О, да, и *Pearl Jam* се обадиха. Искат си карираната риза обратно.

Били я поглежда учудено.

— *Ти* критикуваш моя стил? *Ти*? Сериозно ли, Круела Девил? Колко кученца трябваше да убиеш, за да си направиш това кожено палтенце?

— Яж лайна.

— Пак ли ще готвиш, а? Мисля, че от министерството на здравеопазването ти забраниха след последния ти опит.

Делорес отваря уста да бълва още, но нищо не излиза. Устните ѝ се разтягат бавно в усмивка.

— Липсваше ми, магаре такава.

Били премигва.

— И ти на мен.

Той сяда на стола до мен, а Делорес колабира на другия.

— Добре, казвай какво става.

Поемам дълбоко въздух.

— Бременна съм.

В началото не казва нищо. После бавно прави кръст с двата си пръста.

— Антихристът се е разплодил? За бога, трябва веднага да те измием със светена вода. Един маркуч и половинчасово поливане може и да свърши работа.

Кимбърли се връща с голяма чаша диетична кока-кола, оставя я пред Делорес и веднага бяга навън. Делорес отпива голяма глътка.

— Значи най-неочаквано си надула корема. Поздравления. Случва се и на най-добрите от нас. И? Какъв ти е проблемът?

Забивам поглед в масата.

— Дрю не иска бебето.

Както вече знаеш, Делорес не е от най-големите почитатели на Дрю. Когато става дума за него, тя *винаги, без изключение* предполага най-лошото. Затова и очаквам да е ядосана и да застане на моя страна. Очаквам да изнесе една от нейните величествени тиради за мъжете курви и за кучетата, и за венерическите заболявания. Очаквам да се

включи в моята игра да измисляме гадни обиди за Дрю с всяка буква от азбуката.

Но тя не казва нищо подобно.

И вместо гневен изблик, тя започва да се смее. С пълно гърло.

— Какви ги говориш? Разбира се, че иска бебето. Дрю Еванс да не иска малка версия на самия себе си? Това е все едно да кажа, че Матю не иска свирка, когато сме попаднали в задръстване. Това е просто смешно.

Няма защо да казвам, че съм изненадана.

— Защо мислиш така?

— Веднъж говорихме за това. Освен това, погледни го с Маккензи. Та те са като Крачун и Малчо. Кажи ми точно какво ти каза. Понякога мъжете говорят със задниците си и после трябва да ровиш в лайната, за да разбереш какво са имали предвид.

— О, той беше съвсем ясен по въпроса. Каза „Сложи край на това“. И разбира се стриптийзърката, с която се натискаше пред очите ми у дома... затова побягнах — казах с горчивина.

Делорес сочи с пръст към мен и сега вече изглежда бясна.

— Това вече мога да повярвам. Шибано лайно. Ноооо, няма проблем. Няма място за паника. Ще се погрижа за всичко. Имаме една нова разработка в лабораторията, трябва да се тества върху животни. Няма и да разбере какво му се е случило. Мога да го пусна през отдушника.

После се обръща към Били.

— Ти трябва да ми намериш тиксо и маркуч. — После пак поглежда към мен. — Искam ключа ти и кода за сградата.

Клатя глава.

— Не, Делорес, не можеш да го отровиш с газ.

— Може и да не го убия. Мисля, че шансовете му за оцеляване са петдесет на петдесет.

— Делорес...

— Добре де, тридесет на седемдесет. Но това му дава шанс да живее. И можем да отричаме до откат.

Майка ми и Джордж влизат в стаята и прекъсват коварния план. Майка ми прегръща Ди Ди.

— Здравей, слънце, толкова се радвам, че си тук! Гладна ли си?

— Умирам от глад. — После поглежда Джордж. — Здравсти, Джордж, държат ли се още топките?

Мисля, че Джордж Рейнхарт леко се страхува от Делорес. Леко ли казах? Май направо си го е страх.

Намества очилата си и отговаря.

— Ами... държат се... добре. Благодаря.

Майка ми започва да гука.

— Погледни ги само, като в доброто старо време.

Делорес се усмихва до ушите.

— Страшничко е, нали?

Мама хваща Джордж за ръка:

— Хайде да им направим нещо за хапване.

И излизат, а Делорес потърква ръце като откачен учен, който чака жертвата си, за да пробва новото си изобретение.

— Сега... да се върнем към газовата камера.

Прекъсвам я.

— Делорес, мисля, че ще махна бебето.

Всички следи от веселие и хумор изчезват като с магическа пръчка от лицето ѝ. Тя изглежда замислена, но в никакъв случай не ме гледа с укор. Когато започва да говори, гласът ѝ е много сериозен и в същото време нежен.

— Бих те подкрепила на сто и петдесет процента, знаеш това, Кейт. Но понеже те познавам много добре, ще ти кажа следното: ако решиш да направиш такова нещо, искам да си сигурна, че го правиш за себе си, защото *ти* искаш така. Защото ако си мислиш, че Дрю иска да направиш точно това и че след това нещата между вас ще се оправят, не бих те посъветвала да правиш аборт. Не го прави като последен опит да си го върнеш. Защото това няма да стане. Ще стане следното — ще намразиш него и ще презираш себе си.

Не можеш да заблуждаваш най-добрите си приятели. Това е нож с две остриета. Защото те също няма да ти позволят да заблуждаваш себе си.

— Все още не съм решила нищо. Не знам със сигурност.

Телефонът на Делорес звъни в чантата ѝ. Рингтонът ѝ е *Sexy Bitch*. Музиката запълва тишината. Докато бърка в чантата да го търси, тя казва на Били:

— Би ли ми качил багажа в стаята на Кейт. Тази вечер ще остана тук.

— Приличам ли ти на пиколо?

Делорес не закъснява с отговора.

— Не, приличаш на бездомник. Но нямам мръсен прозорец, който да изчистиш с плюнка, затова бъди добро момче и подскокни да свършиш тази работа. Пък после мога да ти подметна някой долар.

Били се усмихва и хваща куфарите й, но не спира да мрънка.

— Беше толкова по-хубаво, когато я нямаше.

Делорес поглежда телефона си и се мръщи.

— Мамка му, Матю е. Кълна се, това момче не може да се изака, без да ми се обади да ми каже какъв цвят му е лайното.

И после излиза през задната врата да говори. Били ме поглежда.

— Добре, аз съм мъж, и дори за мен това беше адски гнусно.

Не мога да отрека.

След няколко минути Делорес се връща в стаята и все още говори по телефона. Всеки миг ще гръмне като водородна бомба.

— Мога да продължавам в този дух и да те засипвам с лайна... и когато свърша с теб, ще е време да си подновиш членството в клуба на девствениците... приятелче!

После ядно натиска копчето да изключи телефона си.

— Проблем ли има?

— Да. Проблемът е, че хората представляват това, което се намира между краката им. Кое то обяснява защо мъжът ми се държи като голям, дебел, необрязан penis.

Покривам ушите си с длани.

— Прекалено много информация, Делорес! Прекалено много!

Има неща, които просто не искаш да знаеш за мъжа на приятелката си.

— Какво се е случило? — питам.

— Очевидно, след като тръгнах за летището тази сутрин, Матю е отишъл да види какво става с Дрю. Апартаментът бил заключен, но Матю имал резервен ключ. И влиза и намира твоя бивш на пода на банята. Припаднал, полуумрял. След като откачил като Лиза Лефт Ай Лопес^[2] и като нея натрупал разни неща във ваната и ги запалил.

— Моля?!

— И аз това казах. Според Матю, ако не бил влязъл навреме, след секунди всичко щяло да пламне и да гръмне.

Не мога да повярвам.

— Какво е изгорил?

— Матю не каза нищо за това.

Да, разбира се. Не вярвам някои от *неговите* вещи да са изгорели в пламъците.

Копеле.

— И така, Матю успял да го изкара от там и после каза, че като изтрезнял, не искал да говори. Но Матю го притиснал, и накрая Дрю си казал всичко.

Стомахът ми се свива.

— Казал е на Матю... за бебето?

Делорес кима.

— Разказал му всичко, което се е случило между вас. Така каза Матю.

Добре, това е хубаво. Ако Дрю е решил да каже на семейството си, че съм бременна, може би те ще успеят да променят решението му. Може би му трябва малко време да приеме факта. Да свикне с мисълта, че ще става татко. А Матю е страхотен мъж. Точно той е човекът, с когото Дрю трябва да говори в такива моменти. Не е толкова добър като Александра и Стивън, но все пак е много разумен и мъдър, особено в сравнение с Дрю.

— Какво каза Матю?

Делорес стиска здраво зъби.

— Каза, че не може да повярва, че си причинила такова нещо на Дрю.

— *Моля?*

Пуснете музиката.

Това е Зоната на здрача.

И сега вече разбирам, че всички в Ню Йорк ще застанат на страната на Дрю. Така, както предположих в самото начало. Но се надявах... че може би... ще ме защитят. Или че поне ще се ядосат на отношението му.

Делорес слага ръка върху моята.

— Не позволявай думите на Матю да те повалят. Съвсем естествено е да защити Дрю. Точно така, както аз бих ти помогнала да

закопаем трупа. Дори и ако трупът беше на моята мила родна мама.

— Делорес, това е вече прекалено. Каква е тая перверзия?

— Така ли? Ти ли влезе тази сутрин в нас? Ти ли видя майка си да се чука с шерифа Мичъл?

Усещам как ченето ми увисва. Делорес продължава да говори с отвращение.

— И бяха шумни. Като долбисъраунд в театър с прекрасна акустика. Мисля, че трябва да ми леят куршум. Попиках се от страх.

Да спрем за момент.

Понеже не познаваш добрия шериф, ще се наложи да обясня.

Когато бяхме малки и по-късно тийнейджъри, шерифът беше трънът в гащите ни, камъчето в обувката, болката в задника. Нямахме абсолютно никаква друга работа, освен да ни преследва по цял ден. И нощ. Спираше Били с колата всеки път, когато го видеше и търсеше трева. Винаги си мислеше, че сме намислили нещо лошо... и... да... прав беше. Но това няма значение! Става дума за принципа!

Макар че беше на годините на родителите ни, на нас ни изглеждаше по-възрастен. Като онзи стар и винаги намусен съсед, който никога не ти позволява да влезеш в двора му и да си вземеш топката, която по случайност е попаднала там.

Мичъл никога не е бил женен и никога не е излизал на среща с жена. Така поне мислехме. Ето защо считяхме, че киселата му физиономия и гадното му отношение се дължи на факта, че никоя на иска да легне с него.

Амелия Уорън е негова пълна противоположност. Във всяко едно отношение.

Тя е свободен дух. Почетен член на клуба „Лечебната сила на кристалите“. Детето на цветята на нашето съвремие. Хипито, което иска секс, а не война.

Ето защо, самата идея, че са се подкарали да се чукат, е едновременно ужасяваща и суперстранна. Потръпвам.

— Права си. Това е наистина извратено.

Били скача от последното стъпало и пита:

— Кое е извратено?

Делорес хвърля бомбата:

— Амелия и дъртият Мичъл се чукат. На кухненската маса.

Били прави кисела гримаса и веднага след това следва лек спазъм на гадене.

— О, боже! Аз ядох на тая маса. Тази сутрин! — вие той.

— Ти знаеше ли за това? — питам го аз.

— Имах известни подозрения. Но се надявах да греша.

— Нима всички не се надявахме да грешим? — съгласява се с Делорес. — Не знам кое е по-зле — да слушам как майка ми стене в екстаз или да слушам как той моли за още и да се опитвам да не си представям какво майка ми му прави.

Покривам уста с длан.

И се смея.

Всички се смеем. Започва като лек кикот, и после расте и расте и се превръща в такъв гръмогласен смях, в кресчендо, което може да строши масата, смях, който може да те превие на две, да накара очите ти да изскочат от орбитите. И макар че Делорес се смее, не спира да повтаря:

— Не е смешно. Мисля, че онези чаркове, които ме правят момиченце, днес се повредиха.

Всеки път като си помисля за това, вагината ми се затваря като мида, от онези, които искат да останат затворени и нищо на света не може да ги разтвори.

И сега всички вием от смях.

И това е първият истински смях откакто всичко започна. Или свърши?

Бузите ме болят — и усещането е прекрасно.

Знаеш ли, понякога се опитвам да си представя какво би бил животът ми без Ди Ди. И веднага се отказвам.

Защото просто не мога да си го представя.

---

[1] Героиня от романа „Гиджет, малкото момиче с големите мечти“ на Фредерик Конер. — Б.пр. ↑

[2] Американска рап певица известна предимно с псевдонима си Лефт Ай. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

След като Делорес се настанява в стаята ми, Били се обажда на менажера си. Беше планирал да изнесе малък концерт в един местен бар *При Сам*, където често свиреше като ученик. Искаше да се отблагодари на мястото, където е израснал, да даде кураж на местните хора, както прави Брус Спрингстийн в Стоун Пони.

Вече сме „При Сам“.

Заведението е претъпкано. Има места само за правостоящи. С Делорес сме най-отпред. Танцуваме и пеем. Телата ни се удрят едно в друго — толкова е тясно. Били е на сцената и вече е изпял няколко песни. Изглежда страхотно. Тъмни джинси, хубава бяла риза. Обръснат!

Били знае как да владее публиката — кога да ги подпали с рифове и кога да ги укроти с балада.

Никога не съм била по-горда с него.

Песента свършва и някой отзад крещи *Обичам те, Били*. Той свежда поглед и срамежливо се усмихва. После приближава уста до микрофона и казва:

— И аз ви обичам. Следващата песен е нова. Не съм я свирил за никой от хората с костюми, но исках да я изсвиря за вас тази вечер. Тя е за... една жена... която вярваше в мен... дори когато не успях да ѝ дам повод да вярва. И искам да знае, че винаги бих я приел обратно в живота си, и винаги ще бъде в сърцето ми. Искам да знае, че никога няма да бъде сама.

Очите му намират моите. Намига ми. Кимам.

И тогава започва да пее.

А сякаш беше вчера.

Не мога да повярвам как времето лети!

Не, не искам и секунда повече да губя.

Искам да ти кажа това,

*което трябваше да кажа преди години,
преди стотици дни.
Ако политнеш, ще те хвана.
Ако паднеш — ще те вдигна.
Ако те боли — ще те прегърна.
Ще съм до теб... и няма да си повече сама.
И няма да си никога сама.
Не искам никога да си сама.*

Ритъмът пулсира в стомаха ми. И слушам думите. И си мисля колко съм щастлива, че имам това, което имам. Безценни, скъпоценни неща. Имам семейство, което ме обича. Приятели, които биха убили заради мен. Буквално. И си мисля коя съм и какво е останало от мен.

Оцелях след смъртта на баща си и запазих душата си.

Завърших бизнес училището. С най-висок успех.

Помниш ли, когато започнах работа във фирмата? И как Дрю Еванс беше златното момче? И как го сложих на мястото му? Как му ритах задника от единия край на офиса до другия?

Аз направих всичко това.

Защото бях инат. И умна. И вярвах, че съм способна. Че мога.

Веднъж Дрю ми каза, че човек може да смени цветовете на тапетите, но стаята ще си остане същата.

И беше прав.

Бях всичко това преди него. И все още съм.

Без него.

От днес натам и с всеки следващ ден ще се старая,

по силите си всичко ще направя,

за да ти покажа колко означаваш ти за мен.

Защото ако не те усещам тук, до мен,

тези думи празни и безсмислени ще си останат.

Не, не искам и секунда повече да чакам.

Искам да ти кажа това,

което трябваше да кажа преди години,

преди стотици дни.

Губил ли си си ключа? Значи се сецаш как проверяваш десетки пъти в джобовете си, под възглавничките на дивана, търсиш къде ли

не. И след десет минути, когато си обърнал къщата с краката нагоре — те са там, през цялото време са били пред очите ти. На масата.

Почти като... отговор на въпрос, който си мислел, че не знаеш, а той е бил пред очите ти през цялото време.

Точно това усещам сега.

Защото изведнъж вече знам какво искам.

Аз съм уверена и знам, че мога да се справя.

Няма да е лесно — най-големите постижения в живота никога не идват лесно.

Трудно е да изкачиш Еверест, трудно е да станеш президент. Но си заслужава.

Ако политнеш, ще те хвана.

Ако паднеш — ще те вдигна.

Ако те боли — ще те прегърна.

Ще съм до теб... и няма да си повече сама

И няма да си никога сама.

Не искам никога да си сама.

Представям си живота си след няколко години. Прибирам се у дома след работа, която обичам, в една ръка държа куфарчето си, а в другата стискам малката ръчичка на сладкото ми момче или момиченце.

И си представям как сядаме на масата за вечеря, как пишем домашни, как говорим за изминалия ден. И как е време за сън и чета приказка, как се гъделичкаме. И се прегръщаме. И как целувам детето си милион пъти.

Никога не бях планирала да бъда самотна майка... но сега... сега това е всичко, което искам да бъда.

Ще съм до теб, ще крача с теб.

Не бих пропуснал нито миг.

Ще минем заедно по пътя.

И заедно ще изживеем всеки миг.

Знаеш ли поговорката за най-добре изградените планове и за мишките и хората...?

Може да се наложи да си я припомниш сега.

Защото в мига, в който решението е взето и пуска корен в съзнанието ми, усещам тъпо пулсиране в слабините. Дамите знаят за какво говоря. Онова придърпване ниско долу.

Гъста топлина се стича между краката ми и попива в бельото ми.
Сърцето ми блъска в гръдния кош. Бягам към тоалетната.
С надежда, че греша.

Но не греша.

Излизам от тоалетната и се препъвам из тълпата. Ръцете ми треперят от страх и ужас.

Защото това е... това е грешно, не може да е така, не е възможно да ми се случва.

Грешка, грешка, грешка.

Хващам ръката на Делорес и ѝ казвам. Но музиката е прекалено силна и тя не ме чува.

Дърпам я към изхода, където ѝ казвам:

— Ди, кървя.

Форест Гъмп напълно се е объркал. Животът не е кутия шоколадови бонбони.

Виж, това в пълна сила важи за лекарите.

Прекалено жизненият, но без никакъв опит млад лекар, завършил медицина преди няколко седмици, или опитният лекар, който знае всичко, но вече текат последните мигове на двадесет и четири часовата му смяна — никога не знаеш какъв ще ти се падне.

— Спонтанен аборт.

Очите ми се откъсват от сивкавата каша на монитора на ултразвуковия апарат и се впиват в стоманеносините очи на лекаря в спешния кабинет. Но той е прекалено зает да пише нещо в картоната ми.

— *Как... какво казахте?*

— Спонтанен аборт. Случва се често през първите три месеца на бременността.

Опитвам се да асимилирам думите му, но не успявам.

— Искате да ми кажете, че губя бебето?

Най-сетне той вдига поглед.

— Да. Не сте го загубила все още. Рано е да се каже. И не може да се твърди със сигурност.

Докато почиства гела от корема ми, Делорес стиска ръката ми. Обадохме се на мама на път за болницата, но все още не е дошла.

Преглъщам трудно, но отказвам да се предам.

Инат, нали помниш?

— Можете ли да направите нещо? Хормонна терапия? Почивка в леглото? Ще лежа девет месеца, ако трябва.

Тонът му е рязък и нетърпелив:

— Нищо не мога да назнача, нищо, което да спре започналия процес. И повярвайте ми, самата вие няма да искате да го спра. Спонтанният аборт е естествена реакция, естествен подбор. Това е начинът на тялото да прекъсне развитието на нещо, което може да има катастрофални увреждания и аномалии. Така организмът спира развитието на плод, който не би оцелял извън утробата. И така е по-добре, повярвайте ми.

Стаята се върти, но той не спира да говори и да ме удря с думи:

— Трябва да се видите с гинеколога си. Когато увредената тъкан бъде отстранена, трябва да се почисти и изстърже. После да се постави в контейнер, който няма опасност да се разлее — примерно бурканче от сладко, за да може вашият лекар да анализира веществото и да се увери, че утерусът е празен. Ако матката, или както я наричаме ние утерус, не е почистена...

Притискам ръка към устата си и се опитвам да спра повръщането. Делорес се хвърля върху него.

— Стига! Достатъчно, доктор Франкенщайн. От тук ще поемем сами.

Той обаче се обижда.

— Трябва да дам на пациентката точни инструкции. Ако в матката остане неизчистено вещество, това може да доведе до сепсис и дори до смърт. Може да се наложи да се направи дилатация и кюртаж, за да се предотврати инфекцията.

Гласът ми е крайно отпаднал.

— Какво е дилатация и кюртаж?

Звучи ми познато, чувала съм термина някъде, но не се сещам какво означава.

— Вакуумна екстракция.

Представям си го. И започвам да се давя.

Обаче той не спира.

— С помощта на тръба, която се вкарва...

— За Бога, не спираш да говориш! — крещи Делорес. — Не виждаш ли, че я разстройваш? Къде беше по време на лекцията за медицинска етика? В тоалетната ли?

— Извинявам се, госпожице, не знам за каква се мислите и коя сте, но не обичам да ми се говори по...

Делорес изпружва пръст към вратата.

— *Изчезвай. От. Тук.* Свършихме с теб. Ще се види с личния си гинеколог.

Усещам лек полъх, но не знам дали е от рязкото движение на лекаря към вратата, защото очите ми отказват да се фокусират и съзнанието ми се гърчи.

Опитвам се, наистина се опитвам да осъзная какво, по дяволите, става и какъв е този обрат... но не успявам, провалям се. Делорес слага ръка върху моята. Поглеждам я почти изненадано.

Сякаш бях забравила, че е тук.

— Кейт? Сега ще те облечем. Става ли? Ще те закарам у дома.

Кимам с глава, но дори не разбирам какво ми казва. Сякаш не съм тук. Сякаш съм някъде другаде и съм оставила тялото си в болницата.

Или е кошмарен сън?

Защото това наистина не може да се случва.

След всичко... Не е възможно да свърши така.

Делорес ме облича като дете. После ми помага да стана от леглото. Тръгваме заедно към колата.

Лежа в стаята си. Делорес седи на ръба на леглото, майка ми ме завива. Очите ѝ светят от неотронени сълзи.

Но не и моите.

Аз съм Сахара. Очите ми са пустиня.

Гола и суха.

Мама гали косата ми и събира несъществуващи памучни топчета от чаршафа.

— Искаш ли да хапнеш нещо, слънце?

Гласът ѝ е леко отчаян, иска да прави нещо, само и само да е заета с нещо. Безмълвно клатя глава.

Защото цялата пилешка супа на света няма да ме накара да се почувствам по-добре.

Не и сега. Не и днес, не и утре.

Тя целува челото ми и излиза от стаята.

Делорес и аз оставаме сами. Тихо е.

Трябва да изпитвам... облекчение. Та нали само преди няколко часа исках точно това? Исках да се отърва? Е, сега проблемът ми е решен.

Но единственото, което изпитвам, е ужасното чувство на загуба. Тъга. Разкажание пълни дробовете ми с всяка глътка въздух.

Защото дълбоко в себе си, под страха и шока и несигурността, аз исках това дете. Исках и обичах тази перфектна частичка от Дрю в мен. Толкова много я исках. Просто не разбрах веднага, не проумях навреме.

Твърде малко, твърде късно. Не знаеш какво имаш, докато не го загубиш.

Всичките тези клишета — мамка му, колко са верни! И после се сещам за нещо. Отмятам завивките настрани и скачам от леглото. Отварям шкафчетата си и започвам да ровя. Но не го намирам. После се свличам на колене пред гардероба и започвам да вадя всичко от сака, с който пристигнах от Ню Йорк. И ровя. Като вдовица, която е загубила венчалната си халка.

— Кейти?

И я намирам. Мъничката тениска, която купих онази вечер. Тази, която щях да дам на Дрю, за да му кажа новината. Гледам я и усещам как сълзите се стичат по лицето ми.

Прокарвам пръсти по нея. И по надписите БЪДЕЩ ПИТЧЪР. И отново виждам онова малко момченце. Моето сладко момченце.

Нашето.

С очите на Дрю и с неговата пленителна усмивка. Детето, което никога няма да облече тази тениска.

Притискам я до лицето си. Кълна се, мирише на бебешка пудра.

— Съжалявам. Съжалявам... — Раменете ми се тресат, водопади се изливат от очите ми.

Дъхът ми е насечен от хълцане, притискам тениската към гърдите си така, както някое малко дете стиска любимата си играчка, за да не му я вземе никой.

— Моля те... не исках... Бях само изплашена... Нямаше да го направя наистина...

Не знам на кого говоря — на себе си, на бебето? Или пък може би на Господ? Просто трябва да кажа тези думи на глас, за да излязат

от мен, и за да знае цялата вселена, че не исках да става така. Не исках. Наистина.

Делорес гали гърба ми, сякаш да ми напомни, че е там, до мен. Както е била винаги.

Поглеждам я. Заравям глава в гърдите ѝ и плача.

— О, Господи. Ди! Моля те...

— Знам, Кейт. Знам.

Усещам сълзите в гласа ѝ. Защото така е при истинските приятели — те споделят болката на другия. Твоята агония е и тяхна, твоята скръб е и тяхна скръб. Макар и не чак толкова опустошителна.

— Всичко е наред... всичко ще бъде наред! — Опитва се, знам, че се опитва. Клатя глава.

— Не, не е. И никога няма да бъде.

Ръцете на Делорес ме обгръщат и притискат силно, сякаш се опитва със сетни сили да ме задържи цяла, преди да се разпадна.

— *Защо?* Не разбирам защо. Защо стана така? С Дрю и с мен? И сега с бебето... и всичко това заради... заради едно голямо нищо. *Нищо.*

Казах ти, че ще се питам пак *защо*, нали?

Делорес гали косата ми. Гласът ѝ е спокоен.

— Не знам, Кейт. Искан ми се да знам защо, но... просто... не знам.

Оставаме така прегърнати. И след много време сълзите умират. Тръгвам към леглото. Делорес сяда до мен. Поглеждам малката тениска и клатя глава.

— Толкова боли! Никога не съм предполагала, че такава болка е възможна.

— Има ли нещо, което да направя за теб, Кейти?

Тихи сълзи отново се спускат по бузите ми.

— Искан Дрю. Искан го тук.

Ако светът беше устроен справедливо, той щеше да е тук сега. И щеше да бъде сломен като мен. Щеше да се опита да го прикрие, знам, но аз щях да разбера какво изпитва. Щеше да легне на това легло до мен. И щях да се почувствам в безопасност. Обичана. И щеше да ми прости. И щеше да ми каже, че просто сега не е било точното време. Че ако искам бебе, ще ми направи една дузина бебета. Понякога се изсилва с цифрите.

И после би ме целунал. Нежно и сладко. И после щеше да каже някаква глупост като „Представи си само колко ще е забавно, докато ги създаваме“.

И аз щях да се усмихна. И пак щеше да боли, но по-малко. Само защото щеше да е до мен.

Делорес кима и се пресяга към телефона. Но ръката ми покрива нейната и я спира. Очите ѝ ме гледат с разбиране, сякаш знае какво си мисля. И вероятно знае.

— Ще дойде, Кейт. Знаеш, че ще дойде.

Клатя глава.

— Делорес, ти не беше там. Той беше жесток. Никога не го бях виждала толкова ядосан.

Сякаш си мислеше, че бих избрала бебето пред него. Сякаш го бях предала. — Затварям очи, сякаш да блокирам спомена. — Сега ще е щастлив, че бебето го няма, а аз ще го мразя за това.

А аз знам, че след всичко, което се случи, въпреки всичко, което се случи, не съм готова да мразя Дрю Еванс. Делорес въздъхва и отмества ръка от телефона.

— Мисля, че грешиш. Аз съм първата, която с готовност би извикала пред всички, че Дрю може да бъде кръгъл идиот, но... но не мога, за нищо на света не мога да си представя Дрю да се радва, да е щастлив от нещо, което те е съсипало. Не и по този начин.

Не ѝ отговарям, защото вратата на спалнята се отваря.

Били влиза. Изглежда уморен, сериозен и веднага разбирам, че мама му е казала.

— Добре ли си?

Клатя глава.

— Така и предположих.

Сяда на барбарона и потърква очи.

— Шибано, шибано, тотално прецакано отвсякъде! И когато нещата станат така, обикновено сядам и се допрецаквам.

Едва сега забелязвам кафявия плик. Вдига го и вади част от съдържанието. Няколко торбички трева, кутия „Марлборо“, и две бутилки текила. Гледам течността с цвят на мед. И си спомням. Мексиканска музика, топла кожа, мек глас, нашепнати думи. Думите на Дрю.

Обичам те, Кейт.

Поглеждам встрани.

— Не мога да пия текила.

Били е като Мери Попинс с нейната бездънна чанта. Бърка и вади бутилка френска водка „Грей Гууз“. Кимам бавно.

— Водка става.

ГЛАВА 14

Някога да ти се е случвало да оближеш пода на мъжката тоалетна на стадион на „Янкийс“? И на мен не ми се е случвало. Но сега поне знам какъв вкус остава в устата ти.

Да — махмурлук. Всички сме с махмурлук. Ад. Забравете за военните самолети. Ако армията можеше да капсулира това усещане, на света щеше да царува мир и спокойствие. Никакви войни. Никога.

В момента съм в чакалнята на гинеколога на майка ми, но Били и Делорес са тук, за подкрепа. Виждаш ли ни? Седим на столовете като трима провинили се ученици пред кабинета на директорката.

Делорес не смее да махне слънчевите очила. Седи и чете памфлет за някакъв нов вид виагра за жени. Били спи с отворена уста, главата му е облежната на стената. Майка ми е с нас. Прехвърля някакво списание, без да чете, дори не съм сигурна, че гледа картинките.

А аз само седя и се опитвам да не гледам плакатите с новородени бебета, които са накачени навсякъде по стените.

Били издава някакъв ужасен хъркащ звук и Делорес го ръга в ребрата. Той се събужда и започва да кашля и да се дави.

— Monkey ball banana blitz!^[1]

Всички го гледаме въпросително. Той се осъзнава, спомня си къде е.

— Съжалявам, имах кошмар.

Поле обляга глава на стената и затваря очи.

— Чувствам се като изпърдяно лайно. — Делорес и аз кимаме в съгласие. А Били се кълне: — Никога повече, никога повече няма да пия. Кълна се. Започвам нов живот, пречистен.

Делорес се опитва да говори:

— Чували сме го.

— Този път вече няма лъжа. Никакъв алкохол повече за мен. От днес нататък само трева.

Аха. Звучи логично.

Така и така чакаме, нека отделим минутка за най-страшните и неприятни събития в живота на жената: гинекологичните прегледи.

Това е едно от най-ужасяващите неща, които се случват в живота на жената. Знаеш как от малки момичетата се възпитават в морал и чистота. Да си кръстосваме краката, никога да не отлепяме едното коляно от другото, да стискаме крака един вид.

И после ставаме на осемнайсет. И тогава трябва да ни прегледа лекар, който според статистиката обикновено е мъж на средна възраст. И после трябва да се съблечем. Съвсем голи. И да му позволим да ни опипва отвътре. И да си забива пръстите в нас.

Напълно непознат човек!

О, да, и най-вълнуващата част — разговорът с този човек. През цялото време докато те опипва, не спира да ти говори. *Как е училището? Днес май ще вали? Как е майка ти?* Само и само да отвлече вниманието ти от факта, че е напъхал ръка до китката не къде да е, а във вагината ти.

И какво е това?

Ще замоля мъжете, които четат, да не ми се правят на големи страдалци заради един преглед на простатата. Никаква база за сравнение. Един пръст в задника... даже може да е и приятно. Поне не трябва да си вдигате краката на стол, който първоначално е бил замислен като уред за свирепи мъчения и инквизиция още през мрачните години на Средновековието.

В това отношение жените го отнасят много яко. В неприятния смисъл.

Една медицинска сестра в синя униформа съобщава името ми.

Майка ми и аз ставаме и тръгваме към първия кабинет вляво.

Събличам се и обличам розов пластмасов чувал. Отворен точно отпред.

Разбира се! *За да те виждам по-добре*, както казва Кумчо Вълчо на Червената Шапчица.

Сядам на стола. Хартиената покривка се огъва под дупето ми. Майка ми застава до мен и потърква ръката ми за кураж.

И ето, лекарят влиза.

Погледни. Бяла брада. Бузест. Кръгли очила. Сложи му една червена шапка и ето ти го и Дядо Коледа.

Това какво е? Някаква шега? Коледа никога няма да бъде същата.

— Здравейте, Катрин. Аз съм доктор Уидътспуун. Доктор Джоан Бордело, гинекологът на майка ви е на почивка...

Разбира се, че е на почивка.

— ... и аз я замествам. — Ако съдим по последната ви менструация, сега сте в шестата седмица на бременността?

Кимам.

— И сте имали кървене?

— Да, точно така.

— Бихте ли описали кръвта? Цвета? Имахте ли присвиване, болки? Съсиреци?

Гласът ми е като ръждясал.

— В началото беше кафеникаво-розова. Като през първия ден от цикъла ми. Когато пътувахме към болницата изтече обилно количество червена кръв... и после... пак стана кафеникава. Не мисля... не мисля, че имаше съсиреци.

Той кима, очите му са мили.

— Да, прочетох какво е написал колегата от спешното във файла ви, но искам да се уверя в поставената диагноза. Съгласна ли сте, Катрин?

Опитвам се да се усмихна.

— Да. И може да ми казвате Кейт. Всички ми казват така.

— Добре, Кейт. Когато сте готова, легнете максимално надолу и поставете краката на металните поставки тук горе.

Докато изпълнявам инструкциите му, той приближава към стола количка с монитор и клавиатура. После взема едно голямо, пластмасово дълго нещо... което честно!... прилича на вибратор.

За слонове.

Вдигам глава и питам:

— Ам... какво е това?

— Това е вътрешен ултразвук. Изглежда малко... страшничко, знам...

Вярно ли Дядо Коледа знае такива неща?

— Но няма да боли — добавя окуражително.

После вади някакъв пакет от фолио, разкъсва го и нахлузва един огромен презерватив върху вибратора за слоници. Не се шегувам, това нещо няма начин да влезе, дори и да се напъна.

— Просто се опитай да се отпуснеш, Кейт.

Разбира се. Няма грижа. Представям си, че съм в спа салон. И ми масажират яйчниците.

Той внимателно вкарва пръчката. Боли, но не много. После започва да движи уреда във всички посоки. Не, не ме излъга, наистина не боли. Просто е малко... смущаващо.

— Усещате ли все още болка в слабините, свиване на мускулите?

Гледам в тавана, облицован с бежови плочки и умишлено отбягвам монитора.

— Не, нищо от снощи.

Убедена съм, че алкохолът и тревата са блокирали всяка възможна болка и са парализирали всеки нерв в тялото ми за дни напред.

После чувам как щрака нещо по клавишите. Пръчката изчезва.

— Може да седнете, Кейт.

Сядам.

— Виждате ли това мигащо нещичко тук?

Поглеждам към монитора, точно там, където сочи пръстът му.

— Да.

— Това е сърцето на вашето бебе.

Въздухът ще пръсне дробовете ми. *Ужас!*

— Искате да кажете... че... е все още живо?

— Точно така.

Стискам ръце една в друга. Сълзите пълнят очите ми, всеки миг бурната река ще залее устието.

— Кога ще... Колко време... ще мине, докато... приключи спонтанният аборт?

Той слага ръка върху побелелите ми длани.

— На база на извършения преглед, на изследванията на нивата на хормоните ви и като съдя по всичко, което ми казахте, не виждам причина това изобщо да се случи.

Обръщам рязко глава към него.

— Чакайте... Но лекарят снощи ми каза...

— В ранните месеци понякога е трудно да се определи кога плодът е застрашен. Предполагам затова колегата е направил тази грешка, просто не е имал на разположение професионален ултразвук. А относно кървенето, през първите месеци това е нещо съвсем обикновено. Но както вече установих, плодът е добре затворен,

сърдечният му ритъм е добър, а това са индикатори за една най-обикновено протичаща бременност.

Ръцете на мама обвиват раменете ми. Усещам облекчението и радостта ѝ. Но аз имам нужда от повече доказателства.

— И ми казвате, че мога да задържа бебето си? Че ще имам бебе? Доктор Уидърспуун се смее. Какъв прекрасен звук!

— Да, Кейт. Надявам се да задържите това бебе. Терминът ви е на двайсети октомври.

Поздравления.

Покривам уста с длан и сълзите текат. Усмивкам се толкова широко, че чак лицето ме боли. Прегръщам мама.

— Мамо...

Тя се смее.

— Знам, слънце. Толкова се радвам. Обичам те, момичето ми. Обичам те толкова много.

— И аз те обичам, мамо.

Така трябваше да е от самото начало. Без страх, без колебания. Само радост. И еуфория.

Обличам дрехите си по-бързо от жена, хваната в кревата с чужд мъж, и бягам навън в чакалнята. Делорес и Били ме гледат с изненада.

— Все още съм бременна. Не е било спонтанен аборт!

Двамата стават едновременно.

— Знаех си, че оня безпишковец не може да различи задник от лакът.

Следват усмивки и прегръдки, всеки прегръща всеки със скоростта, с която се подава джойнт на Уудсток. Делорес казва:

— Предполагам си решила да запазиш детето. Нали? Ще го запазиш, нали?

Ръцете ми падат надолу и обвиват корема ми. И вече си представям как там има голяма подутина.

— Да, докато стане на осемнайсет и замине за колеж. И дори и след това може да го принудя да остане да живее у дома и да пътува до колежа всеки ден.

Тя кима и така дава своето одобрение. А одобрението на Делорес Уорън е нещо, което се печели крайно трудно.

Били пада на колене пред мен.

— Ей, малкият там? Аз съм чичо Били. — После ме поглежда тревожно. — Мога ли да бъда чичо Били? Трябва да ми позволиш да бъда чичо Били! Единствената ми друга възможност за чичо е детето на Делорес, а само един дявол знае какво чудо на природата ще се пръкне от нея.

Делорес го удря по главата. Смя се.

— Да, можеш да бъдеш чичо Били.

— Супер! — И вниманието му се връща към корема ми. — Хей, детенце. Не се тревожи за нищо. Ще ти разкажа всичко, което трябва да знаеш. Повтаряй след мен — Стра-то-кас-тър^[2].

Делорес клати глава.

— Не те разбирам, магаре такава. Това нещо е колкото попова лъжичка.

— След снощи ще да е една пияна попова лъжичка. Но няма проблем, нали? Това ще му изгради навици от рано, ще го направи истински мъж още от утробата. С косми на гърдите.

Делорес се усмихва:

— А ако е момиче?

Били свива рамене и казва:

— Какво от това. Някои мъже харесват жени с косми на гърдите. Не знаеш какви хора има на този свят.

Оставям веселата дружинка да крои планове за бебето ми и отивам при доктор Уидърспуун. Говоря тихо, с наведена глава, виновно.

— Извинете... но исках да попитам... снощи... бях много разстроена... и... и пих алкохол... и пуших цигари — и с още по-тих глас: — И марихуана. Много.

В съзнанието ми се въртят кадри от „Извънредни новини“ — бебе, родено с алкохолизъм. Бебе, родено с изключително ниско тегло.

Той слага ръка на рамото ми и казва успокоително:

— Не сте единствената бременна жена, която е правила такива неща. Колкото и да са нездравословни за бебето... много жени го правят, преди да разберат, че очакват дете, Кейт. Плодът е по-издръжлив, отколкото си мислиш. Ембрионът е способен да преодолее почти всички стресови последици от еднократна употреба на алкохол или... други вещества. Така че, ако се въздържате от употребата им за в бъдеще, няма да има никакви нежелателни последици.

Прегръщам го силно, почти го събарям по гръб.

— Благодаря ви, доктор Санта! Това е най-хубавият коледен подарък! На всички времена.

Бягам при Делорес и Били.

— Каза, че нямало страшно, че всичко било наред.

Скачаме и се прегръщаме като деца на детската площадка.

Мигът е почти съвършен.

Почти.

Защото нещо липсва.

Някой липсва.

Липсва единственият човек на този свят, който трябва да е щастлив колкото мен.

Той трябва да е тук.

Да ме вдигне на ръце, да ме завърти като малко момиченце. Да ме целува, докато припадна.

И после да ми казва, че всичко с бебето ще е наред, защото неговата суперсперма е неунищожима.

Нали го виждаш и ти, така както го виждам и аз?

Но не е тук.

Понякога нещата са такива, каквито са.

Иска ми се да ти кажа, че не ме боли, че не ми липсва, че не ми пука.

Но ще е една огромна, тлъста лъжа.

Обичам Дрю. Не мога да си представя, че някога ще спра да го обичам. И искам да споделя това с него. Искam да споделя щастието си. Искam го повече от всичко на света. Но невинаги получаваме това, което искаме. Понякога трябва да сме благодарни на това, което имаме. И аз съм. Благодарна съм. И съм щастлива.

Защото ще имам бебе и ще се грижа за него. И не се налага да го правя сама. Майка ми, Джордж, Делорес, Били — няма да има недостиг на помагачи. Моето бебе ще получава любов за десет бебета.

Преди четирийсет и осем часа не знаех на какво съм способна, не знаех, че във вените ми тече стомана. Сега знам. И предполагам това е поуката от цялата история.

Трябва да паднеш, да удариш коленете си и да разраниш ръцете си, за да разбереш дали можеш да се изправиш.

Така че не се притеснявай за мен. Ще бъда добре. Съвсем добре.

Все някой ден. Ще се чувствам отново прекрасно.

Ние ще бъдем добре.

Спираме пред закусвалнята и майка ми бяга към задната врата. Остави Джордж сам да управлява кораба и е леко притеснена дали не го е потопил.

Ние вървим по-бавно. Делорес ме пита:

— И какъв е планът сега?

Поемам дълбоко въздух и поглеждам към небето. И изведнъж ми се струва, че това е моето ново начало, една празна страница, на която тепърва ще пиша. Да, знам, че това са клишета, но както вече казах, повечето клишета затова са клишета — защото са истина.

— Ще остана някой ден тук. Да си почина, да заредя батериите. После се връщам в Ню Йорк и с Дрю ще проведем този много дълъг разговор. Защото имам какво да му казвам и той ще трябва да ме изслуша, независимо дали иска или не.

Тя ме потупва по рамото.

— Това е моето момиче. Прати копелето в ада.

Усмивам се. Били отваря вратата. Ди Ди влиза, но аз не тръгвам след нея.

— Идваш ли, Кейт?

Закачам палец на рамото си.

— Ще се поразходя малко. Да изпусна напрежението. Кажи на мама.

— Разбира се. Не бързай. Когато се върнеш, ще сме тук.

И вратата се затваря след тях.

Тръгвам към колата.

И това е. Това е моята история. Един голям, тлъст сандвич, не особено вкусен, нали?

Татко ме водеше на тази площадка, когато бях малка. Дори в онези времена, когато я построиха, не идваха много хора. Не знам защо са решили да направят детска площадка точно тук. Няма много къщи, почти не живеят малки деца, не се вижда от шосето, няма алея към нея, само една отъпкана пътека.

Времето не е пощадило металните люлки и пързалки. Ръждясали са. Боята е избеляла и олющена. А преди бяха боядисани в такива весели цветове.

Но все пак... тук е красиво. По някакъв особен, индустриален начин. Напомня на пейзаж на модерното изкуство. Изолирано е. Тихо е. А аз имам толкова голяма потребност точно от това. Защото... когато се замисля за това, което ме чака...? Няма да лъжа — плаша се. Като да се местиш да живееш в нов дом — вълнуващо е, но в същото време ти се разкатава фамилията от нерви. Защото не знаеш дори къде е най-близката бензиностанция, не знаеш и телефонния номер на полицията, на пожарната. Толкова много нови неща. И трябва да ги науча.

Някъде съм чела, че бебетата чуват какво става извън корема на майката. Че когато децата се родят, те вече познават гласа й.

И това ми харесва.

Поглеждам към корема си.

— Хей, попова лъжичке. Извинявай за всичко, което се случи тези дни. Обикновено животът ми не е толкова драматичен. Макар че Дрю най-вероятно няма да се съгласи. Той все казва, че съм кралицата на драмата.

Дрю. Това ще е трудно за обяснение. По-добре да започна сега. Имам нужда от практика.

Слагам ръце под корема си, като люлка.

— Да... баща ти... твоят татко е... като падаща звезда. Когато е наоколо, всички останали светлини на небето се скриват от срам. Защото той е най-ярката, най-магнетичната звезда. Не можеш да откъснеш очи от него. Аз поне не можех. Никога.

Захапвам устна. И гледам ястреба в небето.

— Обичахме се. Няма значение какво се е случило, няма значение какво ще се случи от тук нататък, но за теб е важно да знаеш, че ние се обичахме. Баща ти ме караше да се чувствам като най-специалното нещо в живота му, като единственото нещо, което има значение за него. И винаги ще съм му благодарна за това. Надявам се да се запознаеш с него някой ден. Защото той... той е наистина... страхотен човек... — Смя се нежно. — ... когато не е прекалено зает да се държи като задник.

Когато свършвам тирадата си, въздухът застива. И е много тихо. Различно е от парковете в градовете. Не се чуват клаксони, няма пищащи деца, никой не бяга за здраве или хубава фигура.

Блажено спокойствие.

Затова, когато вратата на някаква кола недалеч от мен се затваря, почти подскачам.

Извъртам глава към звука.

И там стои последният човек, когото съм очаквала да видя в този миг, тук, в Грийнвил.

Дрю.

---

[1] Популярна детска видеоигра. — Б.пр. ↑

[2] Марка китари. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Изглежда кошмарно. Удивително, умопомрачително... ужасно. Дъхът ми спира.

Очите му са червени, лицето му е бяло, не се е бръснал от дни. И въпреки това той е най-красивият мъж, когото някога съм виждала.

Не е възможно да погледна встрани. Просто не ми е по силите.

И той ме гледа. Изпива ме с поглед. Изгаря ме.

Стоим така около минута. И после той тръгва. Стъпва уверено, право към мен, фокусирано. Сякаш отива на бизнес среща, от която зависи цялата му кариера. Спира на метър.

Но сякаш е на километри разстояние.

И всичко, което планирах и обмислях да му кажа, когато се върна в Ню Йорк, се изпарява от главата ми. Затова започвам с лесен въпрос.

— Как разбра, че съм тук?

— Отидох в закусвалнята и майка ти ми каза, че не знае къде си. И тя ме гледаше така, сякаш иска да нареже пениса ми и да го впише в менюто за тази вечер. Като специалитет. Когато излизах, видях Уорън. Каза ми, че вероятно си тук.

Разбира се, Били се е досетил къде съм. И сякаш наистина е знаел, че искам да изпрати Дрю при мен.

— Той ли направи това с лицето ти? — На лицето му има следа от юмрук. Прясна. И точно започва да посинява и да се надува. Той опипва лицето си.

— Не, Делорес беше с него.

Е, не се изненадвам, макар че не мисля, че го е направила от сърце. Ако Делорес искаше да го нарани истински, не би си губила времето с лицето му. Би се заела директно със слабините.

— Какво искаш, Дрю?

Той се смее. Насечено, саркастично, без грам радост в смеха.

— Това е много сериозен въпрос. — После поглежда към хоризонта. — Не очаквах, че ще напуснеш Ню Йорк.

Поглеждам го крайно изненадана.

— След малкото ти шоу? Какво очакваше да направя?

— Мислех, че ще ме напсуваш, ще ме удариш, че ще избереш мен, само и само да не ме има някоя друга.

Ревност. Това оръжие е избрал? Това беше тактиката му и когато си мислеше, че искам да се върна при Били. Помниш ли?

— Е, сбъркал си.

Той кима мрачно.

— Така изглежда.

Погледът му среща моя и сбръчква челото.

— Ти... беше ли щастлива... с мен, Кейт? Защото аз бях наистина щастлив. И мислех, че и ти беше щастлива.

Не мога да сдържа леката усмивка, защото си спомням, а това ме кара да се усмихвам.

— Да, бях щастлива.

— Каж ми тогава защо? Поне това ми дължиш. Да ми обясниш.

Думите ми излизат бавно, всяка сричка тежи от тъга.

— Не съм го планирала, Дрю. Трябва да знаеш, че не съм искала да стане точно така. Но се случи. И хората се променят. Променят се и нещата, които искаме. А точно в този момент ти и аз искаме две различни неща.

Той прави крачка напред.

— Може би не.

Опитвам се да не обръщам внимание на факта, че е дошъл чак дотук. Не искам да се надявам. Защото надеждата е като плуващо по реката парче дърво. И ако никой не го намери? Разбива се в някоя скала. На хиляди парчета.

— Какво значи това?

Думите му са внимателно подбрани. Планирани.

— Тук съм, за да споразумеем условията на нашата връзка.

— Споразумеем?

— Много мислих по всички въпроси. Знам, че от Уорън дойде директно при мен. Скочи с двата крака. Никога не си... се забавлявала. Никога не си имала време за глупости, за лудории. Така че, ако искаш да се виждаш с други — челюстта му изпуква, затваря се, сякаш не иска да пусне думите навън. — Ако това искаш, няма проблем от моя страна.

Тук вече напълно се обърквам.

— Минал си целия този път да ми кажеш, че искаш да се виждаме с други хора?

Той преглъща.

— Да. Ако можеш да ме включиш в графика си.

Сексът винаги е бил един от най-големите му приоритети. И затова ли е всичко това? Не иска бебето, но не иска да спрем да се чукаме? Да си получи своето, без никакви отговорности. Това е като шоу на Джери Спрингър^[1].

— И как си представяш тая работа, Дрю? Бързо чукане през обедната почивка? Среднощно? На крак? Без разговори, без въпроси?

Дрю изглежда болен, настина болен.

— Ако *ти* това искаш...

Толкова съм разочарована. И отвратена.

От него.

— Върви си, Дрю губиш си времето. Нямам никакво желание за подобни игри на този етап от живота си.

Това вече го изненадва.

— Но... защо не... Аз си помислих... Заради него е, нали? Сериозно ли ми казваш, че той означава толкова много за теб?

Не, не ми харесва този тон. Подигравателен, арогантен. В началото май казах, че съм пеперуда. Грешала съм. Лъвица съм.

— Той означава всичко за мен — вдигам закана̀тено пръст. — И няма да ти позволя да ме накараш да се чувствам зле заради него.

Той се огъва, сякаш съм го ударила с хиляда волта ток право в гърдите. Но после се съвзема. Скръства ръце като заинатило се дете.

— Не ми пука. Няма никакво значение вече.

Ако напомним една гума с прекалено много въздух, знаеш ли какво се случва? Точно така. Експлодира.

— Как можа да кажеш такова нещо? Какво ти става? Полудял ли си?

Той не бави отговора.

— Сериозно ли ме питаш. *Ти*? Какво ти става *на теб*? Да не вземаш наркотици? Или да имаш някакво раздвоение на личността, което да не съм забелязал? Две години, Кейт! Две проклетни години! Дадох ти всичко, което имам... а ти нямаш търпение да го захвърлиш.

— Да не си посмял да кажеш такова нещо! Последните две години бяха най-щастливите от живота ми. Тези години са *всичко* за

мен.

— Тогава покажи го! Исусе, моля те! Ако те има!

— И как се очаква да го покажа? Какво искаш да направя? Какво искаш от мен?

Той крещи:

— Искам... дори и най-мъничката част от теб, която се съгласиш да ми дадеш.

И двамата млъкваме.

Дишаме дълбоко.

Гледаме се. Опитваме да се да видим един в друг.

И тогава той казва тихо. Пораженчески.

— Бих се съгласил на всичко. Само... моля те... не приключвай с мен. Не ми казвай, че е свършило. Няма да го приема.

Скръствам ръце и сарказмът се излива от устата и тялото ми.

— О, така ли? А го прие доста добре, когато езикът ти беше в гърлото на оная стриптийзърка.

— Лицемерието не ти отива, Кейт. Ти ме измами. И заслужаваше да опиташ малко от собственото си отровно лекарство.

Да, такива неща се виждат къде ли не. В списанията за знаменитости, по телевизията. В един миг са един за друг, никога не са се чувствали по-щастливи... и после сядат на диванчето на Опра и са влюбени и летят из облаците. И в следващата секунда се хващат за гушите — заради децата, къщата. Търсят адвокати... И все се пита как така стават тези неща.

Гледай как стават. Ето така.

— Е, можеш да се потупаш по гърба, Дрю. Искаше да ме нараниш, нарани ме. Сега по-добре ли се чувстваш?

— Да, не мога да спра да подскачам от щастие. Не ми ли личи?

— Можеш ли да спреш да се държиш като дете за пет минути поне?

— Зависи. Ти можеш ли да спреш да се държиш като безсърдечна кучка?

Ако беше по-близо, бих го ударила.

— Мразя те!

Той се изсмива студено.

— Имаш късмет. Искане ми се да мога да те намразя. Молих се на Бог. Да те изкарам от системата си. Но ти си там, под кожата ми. Като

смъртоносна болест.

Опитвал ли си се да решаващ някоя от онези много трудни кръстословици във вестника? И в един миг става толкова трудно, толкова изморително, че нямаш избор и се отказваш.

Толкова, до тук сме.

Притискам ръка към челото си, и колкото и да се опитвам да изглеждам смела, гласът ми е тих и смирен:

— Не мога повече така, Дрю. Не искам да се караме. Можем да си повтаряме едни и същи неща по цял ден, но нищо няма да се промени. Не искам половинчатата връзка с теб. Това не подлежи на преговори.

— Глупости, всичко може да се договори. Зависи колко си готова да се наведеш. — И тогава гласът му е умоляващ. — А аз ще се наведа, Кейт. Мрази ме колкото искаш, но не ме оставяй.

И звучи толкова тъжно, толкова отчаяно. Едва се удържам да не започна да го утешавам, да не се предавам, да не кажа да. Преди няколко дни бих се хванала за всичко, което ми подаде, за всяка троха, само и само да го върна в живота си.

Но не и днес.

Защото сега не става дума само за мен.

— Сега съм пакетна сделка. Трябва да искаш и двама ни.

Той вдига юмруци във въздуха сякаш иска да удари нещо.

— Какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш? — крещи. — Имам чувството, че съм в някой откачен филм на Тим Бъртън. Не разбирам нищо! *Нищо!*

— Говоря за бебето. Няма да вкарам бебето във връзка, в която ще се чувства нежелано.

Това е грешно.

Когато Дрю се появи преди няколко минути, си помислих, че е невъзможно човек да бъде толкова пребледнял и да е все още жив. Но съм грешала. Защото сега лицето му става по-бяло. С около два нюанса.

— Какво бебе? За какво го... — Оглежда ме и се опитва да си отговори. — Ти... ти... *бременна ли си?*

Чак да се зачудиш защо го е ударила Делорес. Нали?

Той прави крачка напред. Лицето му е като една от онези театрални маски. Надежда и ужас в едно.

— Мое ли е?

Не отговарям веднага, защото съм истински изненадана от въпроса.

— А... чие да е?

— На Боб — казва и си мисли, че аз наистина разбирам за какво говори. Но аз не разбирам.

— Боб?

— Да, Кейт. Боб! Мъжът, без когото не можеш да живееш. Очевидно си чукала Боб, така че как да съм сигурен, че детето не е негово?

Започвам да прехвърлям списъка на всички мъже, които познавам. Търся Боб и се питам защо по дяволите Дрю си мисли, че чукам някакъв Боб.

— Единственият Боб, който познавам, е... Роберта.

Той веднага свива платната.

— Кой?

— Роберта Чанг. Боби. Боб. Бяхме заедно в колежа. Тя е акушер-гинеколог. Видял си ме да влизам в нейния кабинет, когато ме проследи. И така си разбрал за бебето, нали?

Очите му се разширяват, мисли. После клати глава.

— Не, не, не. Видях те с мъж. Ти имаше среща с него. Той те вдигна на ръце. И те целуна. И беше купил храна.

Отнема ми време, докато осмисля думите му. И сега вече си спомням.

— О, това е Даниел, съпругът на Роберта. Той също живееше с нас. Бяха се преместили в Ню Йорк наскоро. Казах ти за тях.

Изражението му е неразгадаемо. После прокарва ръка по лицето си толкова силно, сякаш иска да одере кожата си.

— Добре... моля те, дай да преговорим това пак. Когато написа името Боб в календара си, си имала предвид Роберта, която е гинеколог и с която си живяла в колежа във Филаделфия?

— Да.

— И мъжът, с когото те видях на паркинга, е нейният съпруг? Който също ти е приятел?

— Да.

Гласът му е напрегнат.

— И се караме през цялото това време защото?

— Защото ти не искаш бебето.

Виждал ли си някога как рушат голям небостъргач? Аз съм виждала. От горе надолу, за да не засегне съседните сгради. И точно това е Дрю в момента. Руши се като небостъргач. Пада и се сгромолясва толкова бързо.

Пред очите ми.

Краката му се огъват и пада на колене.

— О, Господи... Исусе... Не мога да повярвам... Мамка му... Идиот... аз съм един шибан идиот.

И аз падам до него.

— Дрю? Добре ли си?

— Не... не, Кейт... съвсем не съм... не съм добре... Това е толкова страшно.

Вземам ръцете му в моите и поглеждам в очите му. И изведнъж всичко си идва на мястото. Всичко изглежда логично. Най-сетне!

Нещата, които каза, които направи.

Като последното парченце на пъзела.

Всичко си идва на мястото.

— Мислил си, че имам връзка?

— Да — кима той.

Светът започва да се върти около мен. Едва дишам.

— Как е възможно да си помислиш, че някога бих те мамила? Как може да повярваш на такова нещо?

— В календара си беше написала име на мъж... и ме излъга за Делорес... и те видях да целуваш този мъж. А ти как изобщо можеш да си помислиш, че не бих искал бебето? *Нашето бебе?*

— Ти ми каза, да направя аборт.

Ръцете му стискат моите.

— *Никога, за нищо на света* не бих ти казал такова нещо!

— Но ти ми каза точно това. Каза ми да сложа край.

Той клати глава.

— Да сложиш край на аферата, Кейт. Не на бебето.

— Но аз не съм имала никаква афера. — Вдигам глава в своя защита.

— А аз не знаех това, мамка му.

— Е, мамка му, трябвало е да знаеш!!

Откъсвам ръце от неговите и го блъскам в раменете.

— За Бога, Дрю! — Ставам, защото трябва да се отдалеча от него, защото всичко това е прекалено много. — Не можеш да се отнасяш така с хората. Не можеш да се отнасяш така с мен!

— Кейт, аз...

Извъртам се към него и соча с пръст право в лицето му.

— Ако ми кажеш, че съжаляваш, ще ти навра ташаците в очните ябълки. Кълна се.

Той затваря уста.

И добре прави.

Отмятам коса от лицето си.

И започвам да крача.

И сега трябва да се чувствам по-добре ли? Защото наистина е било една голяма грешка?

Ако гръм удари къщата ти и я разруши, мислиш ли, че ще се успокояваш от факта, че гърмът не е искал да падне точно върху твоя дом? Не, разбира се.

Защото белята вече е станала.

— Ти развали всичко, Дрю. Бях толкова развълнувана, толкова много исках да ти кажа... а сега, когато си спомням за онзи ден, се сещам само за болката. Колко кошмарно беше всичко. — Спирам да крача. Гласът ми трепери. — Имах нужда от теб! Когато видях кръвта, когато ми казаха, че губя бебето...

Дрю се опитва да ме хване, все още е на колене.

— Бебчо, изобщо не знам за какво говориш...

— Защото те нямаше. Ако беше тук, щеше да знаеш. Но ти не беше! И... — Гласът ми се скършва и очите ми се пълнят със сълзи. — И ти ми обеща. Ти ми обеща, че никога няма да направиш такова нещо...

Покривам лице с длани и плача.

Плача за всяка секунда безсмислена болка. За пропастта, която все още лежи между нас. За глупавия избор, който направихме. И двамата. Не само той, а и аз.

Аз съм голямо момиче. Мога да поема своята част от вината. Дрю стреля пръв, но аз бях тази, която зареди пистолета.

— Кейт... Кейт... моля те. — Протяга ръце към мен. — *Моля те, Кейт.*

Изглежда напълно смазан, унищожен. И сега виждам, и разбирам, че не само аз съм страдала през тези няколко дни. Но клатя глава. Защото преиграването на мача важи само в спорта и в детските игри.

В реалния живот? Там няма връщане назад.

— Не, Дрю — обръщам му гръб и тръгвам към колата. Но правя само няколко крачки и се обръщам към него.

Виждаш ли го?

На колене, с глава заровена в ръцете. Като осъден на смърт, който чака гилотината да падне.

Когато мисля за Дрю, първите две думи, които ми идват наум, са страст и гордост. Те са вплетени една в друга. Това е той — плетеница от двете. Спорове, работа, любов — всичко опира до тези две думи. Без колебание, без задръжки. Той не се задоволява с какво да е. Той не прави компромиси. Не се налага, защото Дрю много добре знае цената си.

— Защо си тук? — прошепвам. Не знам дали дори ме чува.

Но той рязко вдига глава.

— В какъв смисъл защо съм тук?

— Ти мислеше, че ти изневерявам, нали?

— Да — казва горчиво.

— Ти мислеше, че мога да обичам друг?

Той кима.

— Но дойде... за мен. Защо?

Очите му минават по лицето ми. Така прави сутрин, когато се събужда преди мен и ме гледа. Така ме гледа, когато си въобразява, че не го забелязвам.

— Защото не мога да живея без теб, Кейт. Не знам дори как да се *опитам* да започна да живея без теб.

В гимназията бях в групата по английска литература за напреднали. Седмици наред анализирахме *Брулени хълмове* на Емили Бронте. За повечето от хората Хийтклиф е лошият, злият герой, безскрупулен и често жесток. Като читател, от теб се очаква да го мразиш. Но аз не успях да го намразя. Защото въпреки всички ужасни неща, които направи, той обичаше Кати. Обичаше я толкова много.

„Бъди с мен, винаги с мен, бъди каквато искаш, приеми каквато и да е форма, подлудявай ме. Само не ме оставяй в тази бездна, в която

не мога да те намеря... Не мога да живея без живота си. Не мога да живея без душата си!“

Някой ще каже, че трябваше да го накажа по-сурово. Но той би отвърнал на предизвикателството много по-добре от всеки. Друг би казал, че трябваше да го оставя да се постарее повече. Но всички, знаем, че той би се старал повече от всеки. Би направил всичко!

А понякога прошката е напълно егоистичен акт. Даваме прошка, не защото е заслужена, а защото точно от това се нуждаем самите ние. Искаме мир. Спокойствие. Искаме да сме отново цели, да оцелеем.

Мога да живея без Дрю Еванс, знам вече това.

Но ако имам право на избор?

Никога не бих избрала живот без него. За нищо на света.

Делят ни около петнайсет стъпки и аз пробягвам всяка една. Хвърлям се към него и той ме улавя. Увива ръце около мен и ме прегръща толкова силно, че едва дишам. Но няма значение. Защото Дрю ме държи в прегръдката си. На кого му е нужен въздух?

— Съжалявам, Кейт... Господи, толкова съжалявам — звучи изоставен, изгубен, тъжен. — Очите ми се пълнят със сълзи:

— Не вярвах, че някога... когато каза...

— Шшш, не съм го мислил, не съм мислил нищо от това, което казах. Кълна се в живота на Маккензи. Не е истина, нищо не беше истина. Никога не съм искал... — Заравя лице във врата ми. И горчивината от всичко станало изтича от очите му и попива в тениската ми. Притискам се към него.

— Знам, Дрю. Знам, че е така.

Ръцете му се плъзгат по косата ми. Галят лицето, ръцете, гърба ми.

— Обичам те, Кейт. Толкова много те обичам.

Миналата година с Дрю бяхме в Япония. И влязохме в един магазин за бонзай. Малко странно изглеждат тези дървета, не мислиш ли? С тези усукани клонки и набити стъбла. Тогава собственикът на магазина ни каза, че точно усуканите и изкривени клонки ги правят толкова силни и така устояват дори и при най-силните бури.

Това сме аз и Дрю. Усуканите клонки на бонзай.

Устните му докосват челото, бузите ми. Обгръща лицето ми с ръце. Дланите ми галят неговото. Устните ни се движат в синхрон —

свирепо и гладно и после нежно и бавно. И всичко останало — грубите думи се забравят и раните, които си причинихме нарастват.

Като сняг под парещите лъчи на слънцето.

Нищо няма значение. Защото сме заедно. И ще намерим пътя си. Заедно.

Дрю притиска чело в моето и нежно слага ръка на корема ми.

— Наистина ли ще имаме бебе?

Смея се, макар че сълзите все още текат от очите ми.

— Да, наистина. Ти наистина ли го искаш?

Той бърше мокрото ми лице.

— От теб? Ти обезумя ли, че ми задаваш такива въпроси? Това е една от последните ми неизпълнени фантазии. Искам да имаме двайсет деца. Ще накараме онези Дугар^[2] да се изпотят за спечелените пари.

Смея се. И е толкова хубаво! Толкова... естествено.

Облягам глава на рамото му. Лицето му е заровено в косата ми. Вдишва аромата ми. И после казва сериозно. Като клетва:

— Всичко е наред, Кейт. Сега вече всичко е наред.

И му вярвам.

---

[1] Американски телевизионен водещ на таблоидното шоу Джери Спрингър. — Б.пр. ↑

[2] Семейство Дугар от Арканзас имат деветнайсет деца. Стават известни след участието си в американско риалити шоу. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Не знам колко време оставаме така.

На земята, тихичко притиснати един в друг.

Но когато ставаме, слънцето вече се спуска към хоризонта.
Мирише на здрач.

Дрю ме убеждава да оставя колата си тук, казва, че после ще се върне да я вземе. Тревожи се, че съм прекалено изтощена и развълнувана да карам. За първи път не се съпротивлявам.

Докато кара към нас, едната му ръка е на волана, а другата е върху мен, на бедрото ми, на рамото ми, или пръстите му нежно се преплитат в моите. И така ми вдъхва вяра и кураж. Бях се надявала, бях копняла за този миг, исках да го изживея повече от всичко на света. И сега, когато е тук, с мен, когато усещам любовта му, след като мислех, че никога повече няма да бъдем заедно...

Да, точно така, като филм.

Като среща след дълга раздяла.

С щастлив край.

Единственият проблем в реалния живот е, че няма песен, която да върви като фон.

Не тръгват и финалните надписи.

В реалния живот трябва да се справиш с това, което идва след щастливия край.

Последиците от нещата, които си казал, които си направил, които са довели почти до пълна катастрофа и които все още могат да доведат до разрушителни последици.

Защото в живота никога не е толкова лесно.

Не че не съм щастлива, не че мога да намеря думи да опиша щастието си.

Независимо от всичко, което казах по-рано, има нещо толкова успокояващо и топло във факта, че всичко, което каза Дрю, стриптийзьорката, всичко това започна от една крайно нелепа грешка, от това, че не се разбрахме.

Това е молитвата на всеки човек, който чува ужасяваща новина.

Синът ви загина при автомобилна катастрофа.

Имате рак в нелечима степен.

Надеждата на човека, който трябва да понесе новината на плещите си е, че не е разбрал правилно, че е недоразумение. Ужасна, нелепа грешка.

Има грешка в разпознаването на тялото.

Диагнозата е нечия друга.

Грешка.

Станала е грешка.

Но какво се случва след това? След като си разбрал, че е било само едно ужасно недоразумение? След като си приел и преживял трагедията? Когато си изхарчил всичките си пари да живееш, защото са ти казали, че имаш само няколко седмици живот? Какво правиш тогава?

Правиш крачка напред. И строиш наново. Тръгваш от нулата, от стартовата линия. И вървиш с решителност и вяра, защото животът не само ще се върне към нормалния си ритъм, но и ще бъде по-хубав, по-сладък.

Защото перспективата променя не само начина, по който гледаш на нещата. Тя променя начина, по който ги чувстваш. И след като веднъж си минал през ужаса, след като веднъж си повярвал, че си изгубил всичко, тогава чак започваш да цениш това, което имаш, малките неща. Всеки миг безкрайност става скъпоценен дар.

Спираме на паркинга и влизаме през задната врата в кухнята хванати ръка за ръка. Като двама тийнейджъри, които се прибират много след вечерния си час и всички вкъщи са обезумели от паника.

Майка ми е в ъгъла и трескаво, даже с бяс реже моркови. С огромен лъскав нож. Не е трудно да се сетиш какво си представя, че реже.

Джордж седи на малката масичка до Били. Ди Ди е от другата му страна. Говори по телефона, но когато ни вижда, казва:

— Тук са, ще ти се обадя по-късно — и затваря.

Майка ми вдига глава. Удря с ножа по дъската и се обръща към нас. После забелязва, че се държим ръка за ръка и мята убийствен поглед към Дрю.

— Нямах ли срам да си показваш мутрата тук? Пак?

Дрю въздъхва дълбоко и се опитва да отговори.

— Карол...

Майка ми обаче го срязва на мига.

— Не искам да чувам! Нямах право да говориш! — После сочи с пръст към мен. — Знам, че дъщеря ми е голямо момиче, но за мен... Тя е моето бебе. Моето единствено бебе. И това, което ти й причини, не може да бъде простено!

Той пак се пробва:

— Разбирам, че...

— Казах, че нямаш право да говориш под този покрив! Нищо не можеш да кажеш в своя защита. С нищо не можеш да поправиш нещата.

— Кейт и аз...

— Млъквай! Само като се сетя как изглеждаше, когато дойде тук... Какво те кара да си мислиш, че можеш с валсова стъпка да влезеш отново в живота й? След всичко, което каза? След всичко, което направи?

Дрю държи устата си затворена. Майка ми врещи:

— Не ми мълчи, а отговаряй!

Винаги съм мислила, че майка ми има уравновесен нрав, че остава спокойна в лицето на тоталния хаос. Разумна. Рационална.

Сега и тази илюзия се срути.

Дрю отваря уста, но нищо не излиза. Обръща безпомощно очи към мен. И аз му се притичвам на помощ.

— Мамо, всичко е една ужасна грешка. Не сме се разбрали. Дрю не знаеше за бебето.

— Но ти твърдеше, че си му казала и след като е научил, си е наел някаква евтина стриптийзърка.

А моят приятел решава, че сега му е мястото да съобщи:

— Не беше евтина, повярвай ми.

Забивам пръсти в дланта му, за да го накарам да млъкне и обяснявам на майка ми.

— Не, не знаеше за бебето. Мислел е, че говоря за нещо друго. Беше... грешка, недоразумение.

Ди Ди се намесва:

— Аха, чувала съм я тая песен и започва вече да се изтъква.

Въртя очи.

— Не сега, Ди.

Майка ми скръства ръце и потропва с крак.

— Не го искам под покрива си, Катрин. Не е добре дошъл тук.

Ето защо никога не бива да се оплакваш на близките си от половинката си. Те не го познават така, както го познаваш ти. И със сигурност не го обичат като теб. Така че те никога, ама никога няма да му простят както ще му простиш ти.

Разбирам майка ми, знам защо се държи така, но и аз имам доста вина в цялата тая работа. А това не прави ситуацията по-поносима.

— В такъв случай и аз няма да остана тук.

Майка ми е меко казано шокирана. Ръцете ѝ падат безпомощно до тялото. А Делорес се обажда:

— Ей, малоумник! — Дрю я поглежда. — Да, да, на теб говоря. Тук е мястото да кажеш, че не искаш да заставаш между Кейт и майка ѝ. И че ще отидеш да спиш в хотел.

— Не съм чак такъв джентълмен. Оставам с Кейт. Където отиде тя, там отивам и аз.

Ди се смее злъчно.

— Ау, като Джак и Роуз в *Титаник*.

После вдига ръка и пита:

— Кой счита, че Дрю трябва да свърши живота си като Джак?

Не ѝ обръщам внимание. Фокусирам се върху майка ми, чийто глас е почти умоляващ.

— Беше доста емоционален ден, Кейти. Имаш нужда от пространство, от разстояние, да помислиш трезво и ясно.

Поклащам глава.

— Не, мамо, имах пространство, имах и разстоянието, но не мога да понасям повече нито пространството, нито разстоянието. Дрю иска бебето. Обича ме. Трябва да поговорим и всичко ще се нареди. — Обръщам се към Ди Ди: — Без участието на публиката.

После поглеждам отново към майка ми.

— И вината не е само негова. И аз допуснах грешки.

Като всяка майка, и моята отказва да повярва, че детето ѝ може да допусне грешка.

— Това ли ти каза? Той ли то каза това? Че *ти* си виновна?

— Не, аз знам, сама го знам. Част от цялото това объркване е и по моя вина, мамо. — Въздъхвам. — Може би за всички ще е най-

добре, ако с Дрю отидем на хотел.

Инатът е наследствен... явно... защото тя казва:

— Не, няма да допусна да спиш в хотел. Ако искаш да остане, няма да възразявам, но не ми е по сърце. — После го поглежда злостно. — А ти стой далеч от мен, ако не искаш да пострадаш.

После излиза с гневни крачки от кухнята. Джордж става.

— По-добре да отида да говоря с нея.

Но преди да излезе, се приближава до Дрю, здрависват се и му казва:

— Радвам се да те видя тук, синко — и го прегръща бащински.

— Добре е да знам, че някой всъщност се радва да ме види тук.

Джордж се усмихва и тръгва след майка ми. Тогава Били се изправя на свой ред.

Ако се загледаш по-отблизо, ще забележиш как гърдите на Дрю се издуват напред. Като на горила в джунглата, готова да се бие до смърт за последния банан.

— Имаш да добавиш нещо, Уорън?

Били поглежда Дрю. И после се обръща към мен.

— Казах му, че си в парка, защото знаех, че това искаш.

Усмихвам се мило.

— И аз дълбоко ценя жеста. И двамата го ценим.

Сръгвам Дрю в ребрата и той с нежелание кимва в подкрепа на думите ми. А Били казва:

— Нямах нужда от него, Кейт. Толкова е просто да го разбереш.

— Обичам го, Били. Толкова е просто да го разбереш.

Той вдига ръце във въздуха и се предава.

— Само да отбележа, че и двамата имате нужда от сериозна терапия. От километри мога да надуша, когато нещо не върви на добре. Вярвайте ми.

Кимам.

— Ще го имаме предвид.

— Както и да е — изсумтява Дрю.

Делорес застава до Били и се обръща към Дрю:

— С най-голямо удоволствие ще гледам как със зъби и нокти се опитваш да се измъкнеш от септичната яма, която сам си изкопа. Това ще е много по-голямо удоволствие за мен от всеки един метод за

изтезание, който мога да измисля сама. — После се замисля и добавя:
— Ако ли не, ще се наложи да впрегна цялата си креативност.

Не бъди чак толкова разочарован от мекото поведение на Ди. Като всеки добър приятел, тя уважава решенията ми. А когато не е съгласна с тях... знае кога да направи крачка назад и да ме остави сама да се справям с живота си.

Или... просто печели време, за да удари смъртоносно.

Ди ме прегръща силно и прошепва в ухото ми:

— Не му позволявай да се измъкне само с яко чукане, защото множествените оргазми са лейкопласт за раната, но не я лекуват.

— Благодаря, Ди — смея се аз.

После се обръща към Били.

— Хайде, време е да видим дали можем да накараме Амелия да спре да си вири краката пред шерифа и да си направим нещо за вечеря.

— *Прекалено* е рано да се шегуваме с това — казва кисело Били.

Излизат от задната врата и ни оставят сами. Прокарвам ръка по бицепса му.

— Джордж не е единственият щастлив да те види. Ако съм пропуснала да го кажа по-рано... Щастлива съм, че си тук.

Дрю се усмихва нежно и докосва бузата ми.

— Знам.

Качваме се горе и затварям вратата след себе си. Минавам от другата страна на леглото и събувам обувките си. Мушкам ги под леглото. Щорите са спуснати и е тъмно. Включвам нощната лампа. Свети с приглушена светлина.

— На майка ми ще ѝ е нужно време да разбере всичко. И предполагам, че докато това се случи, няма да е много мила с теб.

Дрю сяда на ръба на леглото и свива рамене.

— Не се притеснявам за майка ти.

— Наистина?

— Тя те обича и ще ѝ мине, когато разбере, че... аз съм това, което искаш. Че те правя щастлива. А как ще те направя щастлива... това е основната ми грижа в момента.

Мълчим. Сядам на леглото до Дрю и пъхам крака под дупето си.

Дрю търка бедрата си с ръце.

Мисли. И после казва това, което очевидно го тревожи.

— Уорън през цялото време ли беше тук?

Макар че Дрю говори с Били, преди да ме намери в парка, очевидно едва сега си дава сметка за присъствието му.

— Били се прибра да види Амелия. Мина през ресторанта няколко дни след като аз пристигнах.

— И прекарвате времето заедно?

Знам накъде бие. И е точно като вещ адвокат, който знае как да подложи свидетеля на кръстосан разпит и да чака да се запъне някъде и да го улови. Първо слага основния слой, после започва да гради въпрос след въпрос и така стига до въпроса, който ще разреши изхода на делото.

Свеждам поглед и не мога да го погледна в очите. Чувствам се виновна, макар че на практика... няма за какво.

Не само навиците на Дрю умират трудно. Както вече споменах, навикът ми да отлагам най-трудното и най-важното за последната секунда е вечен спътник в живота ми.

— Сигурен ли си, че искаш да водим този разговор точно сега? — питам.

— Позволи ми да отбележа, че това е разговор, който *никога* не искам да водя и никога не съм искал. Но е по-добре да разкараме всички тези лайна още сега. — После поклаща тъжно глава. — Какво си направила, Кейт?

Обръщам рязко глава към него. Обидена, готова да се защитавам при това... обвинение.

— Аз ли? Какво съм направила аз? Ташаците ти трябва да са доста яки, за да ми задаваш такъв въпрос.

— Така е, доста са внушителни. Благодаря. Но в момента не говорим за ташаците ми. Чука ли го?

— А ти чука ли стриптийзборката?

— Попитах пръв.

Тук вече няма накъде да мърдам. И вероятно бих се засмяла, ако не беше толкова тъжно.

Отказвам се да споря.

— Не, не съм чукала Били.

Той издишва, сякаш от петнайсет минути е сдържал дъха си.

— И аз не съм. Искам да кажа... не съм чукал стриптийзборката, но Уорън. Но и него не съм чукал.

Станах от леглото.

— А искаше ли?

Като се има предвид предишния му афинитет към разнообразие, считам, че въпросът е съвсем резонен. И както и да гледам на нещата, това е бил неговият шанс да си припомни онези времена, когато разнообразието беше закон за него.

— Не, изобщо.

Той закача пръст в колана на джинсите ми и ме придърпва между отворените си крака. Ръцете му обгръщат ханша ми. Поглежда ме.

— Помниш ли онзи женски филм, който ме накара да гледам миналата година? С оня, който играе в *Офисът*?

Кимам и той продължава:

— В края на филма той й казва: *Дори когато те мразех, не можех да спра да те обичам.*

Кимам пак. Помня репликата.

— Така беше и при мен. Не го направих, защото съм го искал. Мислех, че това е начинът да постъпя в онази ситуация. Винаги всичко е опирало единствено и само до теб. Ти беше в съзнанието ми, в сърцето ми... и така си и остана и след като си тръгна... ти просто беше там.

Никога няма да дойде подходящо време да му кажа. А да го лъжа или да крия от него... това просто е изключено.

— С Били се целунахме.

Ръцете му стискат бедрата ми. Думите ми увисват във въздуха. Като ужасна воня. Тежат.

Той не казва нищо и аз продължавам.

— Но това не означава нищо, наистина.

— Разбира се — казва горчиво той.

— Бях наранена, объркана, беше само няколко секунди. И не е имало привличане или желание. Беше само... нещо, което да ме успокои.

Дрю ме премества встрани и става. И започва да крачи из стаята. Рязко, напрегнато. Всеки мускул в тялото му е стегнат до пръсване.

— Казах ти, че ще се случи, казах ти, по дяволите, милион пъти ти казах, че ще чака и при първа възможност ще се опита да се намърда в живота ти, да се навре между краката ти. Това лайняно лице.

— Не беше така, Дрю. Беше съвсем невинно.

И после си представям целувката му с онази и гневът ми се излива:

— Не беше нищо подобно на това, което направи *ти*, това, което ме накара да *гледам*!

— И това трябва да ме накара да се почувствам по-добре?

— Не се опитвам да те накарам да се чувстваш по-добре. Обяснявам ти какво се случи, за да можем да го оставим зад нас и да продължим напред. Нали това искаш? Или?

Отчаянието в гласа ми трябва да е стигнало до кората на мозъка му, защото спира да крачи и ме гледа. Хиляди емоции водят ожесточени битки в сините му очи — ярост, унижение, разбиране. И всички тези емоции се борят с желанието му да се предаде на гнева — гняв, който няма право да изпитва.

Въздъхва и сяда на леглото.

— Да, това искам.

— И аз — усмихвам се с тъга.

Той не ме поглежда. Гледа право в пода.

— И е било само целувка?

— Да.

— Никакво опипване? Никакво събличане?

Въртя очи.

— Не!

Той кима в съгласие, но не мога да не забележа напрежението му.

— Добре... предполагам, че така сме на равни позиции. — После млъква за малко, замисля се и казва: — Не искам да говориш с него. Никога повече.

— Дрю...

— Казвам го съвсем сериозно, Кейт. Не искам да се обажда в нас, не искам да ти пише имейли. Не искам да се виждаш с него за „обед с момичетата“. — Очите му изгарят моите, молят ме. — Искам Били Уорън да изчезне от живота ни. Завинаги.

Затварям очи. Защото го очаквах. И мисля, че разбирам как се чувства. Дори съм съгласна с него.

Но не мога да избирам между Били и Дрю. Може би е егоистично, но Дрю е любовта на живота ми, бащата на детето ми, а Били е най-добрият ми приятел. Той и Ди Ди.

— Той ми е приятел — казвам категорично. Изражението ми му казва, че няма да се предам. Не и този път. Не и при такива условия.

Челюстта му изпуква.

— Как можеш да искаш това от мен? Как, по дяволите, очакваш да се чувствам, когато те гледам да говориш с него? И да не искам да го залича от лицето на земята?

Хващам ръцете на Дрю и ги стискам в своите.

— Дори и ако бяхме решили да не останем заедно, ти и аз, пак нямаше да съм с Били, никога. И той не би поискал да бъда с него. А когато дойдох тук... мислех, че не искаш бебето. И бях сигурна, че няма да мога да се справя сама. Но Били ме накара да повярвам, че мога, и което е по-важно, че искам да се справя, че искам бебето си.

Дрю поглежда встрани. Слагам длани около лицето му и го карам да ме погледне.

— Ако Били не беше тук, най-вероятно щях да съм направила аборт, преди да дойдеш. Помисли за това. Помисли си само какво щяхме да загубим, Дрю. И след това никога нямаше да имам сили да си простя, нямаше да мога да простя и на теб. И това дължа на Били. *Ние* му го дължим.

Той затваря очи. Не очаквам да се съгласи с мен. Това е много горчиво хапче за всеки мъж. Малко биха се съгласили да го преглътнат. Особено мъж като Дрю.

Но поне ме слуша. И мога само да се надявам, че ще се замисли над думите ми и ще разбере, че моят живот, *нашият* живот би бил попълнен с приятел като Били.

Не протестира ожесточено, а това е достатъчно засега. Потърква очи уморено с дланите си. Когато ръцете му падат в скута, ми задава въпрос. И във всяка сричка на този въпрос има заредено до пръсване желание да узнае истината.

— Защо просто не ми каза, Кейт? Още когато си имала подозрения, че си бременна. Защо не каза нищо?

Предполагам това се питаш и ти от самото начало. Цялата тази драма, недоразумения, страдания — нищо нямаше да се случи, ако не бях решила да не споделям с никого подозренията си.

— Бях... втрещена. Уплашена. Не знаех дори как да приема... не знаех как *аз* се чувствам при... вероятността да съм бременна. И не бях сигурна... как ти ще го приемеш. Имах нужда от време да се

съвзема. Да го осъзная. И в крайна сметка да се зарадвам и да се вълнувам. И аз наистина бях щастлива. След прегледа при Боби, бях истински щастлива. Идвах си у дома... да ти кажа... но беше късно...

— Опитвах се да не избързвам със заключенията, да не правя погрешни изводи... когато видях име на мъж в бележника ти. Но после ти ме излъга за Делорес и излъга къде отиваш. И аз си помислих, че е нещо хубаво, че ми готвиш приятна изненада. Нещо като... план... за мен.

— И вместо да ме попиташ каква е изненадата или да изчакаш да видиш, ти ме проследи?

— Не можех просто да стоя и да чакам. Трябваше да направя нещо. И после те видях как целуваш онзи кучи син. И си помислих, че ми изневеряваш. Не исках да повярвам, но ти беше там, пред очите ми. С него.

— Баба ми казваше „Не вярвай на това, което чуваш, и вярвай само на половината от това, което виждаш“.

— Баба ти е била гений — казва Дрю.

Готова съм да приема вината, която имам за цялата ситуация, но не обичам да играя и ролята на мъченица. Затова питам:

— Ако си мислил, че ти изневерявам, защо не реагира като нормален човек? Да разбиеш някоя стена? Да се напиеш? Защо трябваше да разиграваш тези сложни сценарии? Да се правиш на Джокера от *Батман*?

Той клати глава и докосва косата ми:

— Когато видях... каквото си мислех, че виждам... беше кошмар... Нито Бог, нито Сатаната могат да измислят по-жестока болка и ад, в какъвто се оказах точно за секунди.

— Това разбирам. От личен опит.

— Исках болката да си отиде. Смазваща, смъртоносна болка. Поне за малко да си иде. И купих бутилката с уиски, отидох в един клуб, в който преди ходихме с момчетата. И тя... тя просто беше там. И нали знаеш поговорката — най-добрият начин да преодолееш загубата на някого, е като се покачиш върху някой друг.

— Няма такава поговорка, Дрю!

— Значи трябва да има. Както и да е. Тогава ми щукна идеята, че ако ме видиш с друга, ще осъзнаеш какво губиш. И тогава ще спреш...

и ще избереш... мен. Ще се върнеш при мен, ще ме молиш да ти простя.

— О, да, и как проработи само!

— Казах само, че беше план, не съм твърдял, че е бил добър план. — И после става много сериозен. — И когато си тръгна... леко полудях. Просто не можех да повярвам, че не избра мен.

Звучи толкова съсипан, смазан. Нищо общо с мъжа, с когото съм живяла две години. Очите ми се пълнят със сълзи на тъга и вина.

— Съжалявам.

Дрю ме притегля до гърдите си. Устните му шепнат във врата ми:

— Толкова съжалявам, Кейт. Моля те, не плачи, не искам никога повече да плачеш заради мен.

И започва да бърше сълзите от лицето ми. Аз подсмърчам и питам:

— Онази вечер след вечерята при родителите ти... ако ти бях казала тогава, какво би направил?

Устните му се обтягат лекичко в усмивка, представя си това „ами ако тогава бях...“

— Щях да отида в аптеката, независимо от часа и щях да купя един от онези тестове за бременност. Или десет по-добре. И щях да седна с теб на дивана и да чакам, докато изпиеш един галон вода, за да ти се допишка и да можем да използваме всичките десет теста.

Смея се, защото звучи съвсем правдоподобно.

— И когато всички се окажат положителни, щях да ги наредя един до друг и да направя снимка с телефона си и да я пратя на родителите си, на Матю, на Александра. И после щях да те занеса в спалнята на ръце и да те изтощавам през следващите четири часа. Но щях да бъда бавен и нежен, защото предполагам щях да се притеснявам да не те нараня. И после щях да ти кажа, че нямам търпение да минат тези девет месеца.

Красивите му сини очи греят меко и страстно.

— Защото съм повече от сигурен, че нашите бебета ще са най-хубавите.

Смея се и отмятам тъмната му коса от челото. И после се навеждам и целувам устните му, украсени с тези сладки мечти. А той ме пита:

— Ако онази вечер бях сам в апартамента, какво би ми казала? Как щеше да ми кажеш?

Очите ми се пълнят отново със сълзи. Ставам от леглото и изваждам малката тениска от гардероба. Скривам я зад гърба си и заставам пред него.

— Бих те накарала да седнеш и бих ти казала, че когато започнах да работя във фирмата, изобщо не очаквах да срещна човек като теб. И че не очаквах да се влюбя в теб. Изобщо не се надявах, че мъж като теб ще се влюби в момиче като мен, че ще ме обичаш така, както те обичам аз. И после бих ти казала, че най-хубавите неща в живота са тези, които най-малко очакваш. И после бих ти дала това.

Слагам тениската в ръцете му. Той бавно я разгръща. Чете думите, устните му се извиват в щастлива горда усмивка. Гласът му е натежал и дрезгав от емоция, когато казва:

— Това е наистина, наистина страхотно.

Слага тениската настрани и отмята завивките. Хваща блузата ми и я измъква през главата.

Съблича ме, оголва тялото ми... за себе си. Джинсите падат. Стоя пред него по бежов сутиен и бикини. Бавно разкопчавам ризата му. Ръцете ми галят раменете и гърдите му. Запознават се отново с тялото, което толкова ми липсваше.

Но в действията ни няма нищо сексуално.

Когато Дрю остава само по боксерки, той загася лампата и се мушкаме под завивките.

Господи, колко искам най-накрая да се наспя.

И тогава виждам умората и в неговите очи.

Емоционалното изтощение може да е по-изморително от онези шейсетдневни програми по интензивно отслабване със спорт.

Дрю ляга по гръб, аз слагам глава на гърдите му. Целува косата ми и я пригласява назад по гърба.

— Все още ли си мислиш, че съм съвършена? — Гласът ми е плах, неуверен.

— Какво говориш? — пита с дълбок, сънлив глас.

Вдигам глава и го поглеждам:

— Винаги го казваш. Когато сме на работа, когато се любим, понякога си мисля, че дори ти самият не осъзнаваш колко често го

казваш. Винаги ми повтаряш, че съм съвършена. И сега след всичко, което се случи... все още ли мислиш така?

Знам, че съвсем не съм перфектна, никой не е и не може да бъде. Но не ме интересува каква съм всъщност, а каква съм в неговите очи. И искам да знам дали нещо в него се е променило. Дали ме е свалил от пиедестала.

Той докосва лицето ми, прокарва палец по устните ми.

— За мен ти все още си най-съвършеното човешко същество. И никой и нищо няма да промени това. Никога.

Усмихвам се и лягам.

Вплитаме крака и заспиваме.

ГЛАВА 17

На следващия ден отварям очи. Рано е. Сивкава светлина се процежда през завесите, но слънцето не е изгряло.

А мястото до мен... е празно!

Сама съм.

И веднага си мисля, че е било само сън. Че Дрю изобщо не е идвал тук, че не сме говорили, че не сме отново заедно. Просто сън, илюзия. Прекалено много романтични романи на Джули Гарууд.

Но после виждам бележката на нощното шкафче.

Не се плаши. Слизам за кафе и закуска. Връщам се веднага. Не ставай!

Падам по гръб от облекчение и затварям очи. Вече съм си научила урока, че ако стана прекалено бързо, гаденето и повръщането ще ме съборят на леглото с отмъстителна сила.

Но гаденето сутрин вече не ми пречи кой знае колко. Е, разбира се, на никой не му харесва, когато червата му се качват в устата, но колкото и странно да звучи, това ме успокоява. Уверява ме, че всичко е наред, че всички системи в тялото ми работят безотказно.

Десет минути по-късно ставам и се мушкам в един халат. После тръгвам по стълбите в посока на аромата на прясно сварено кафе. Стигам до вратата на кухнята и чувам гласа на Дрю.

Не влизам. Гледам през процепа на люлеещата се врата.

Дрю е пред плота и бърка нещо в метална купа. Майка ми стои сковано в ъгъла на стаята и гледа някакви касови бележки. После започва да удря с все сила по клавишите на калкулатора, сякаш не иска да смята, а да ги избие. Лицето ѝ е сурово, ядосано, толкова силно се старее да не забелязва присъствието му, че чак чертите ѝ са се изкривили.

Слушам и гледам. Дрю е към края на историята си.

— И аз казвам: „Два милиона ли? Не мога да се явя пред клиента си с подобна оферта. Заповядайте, когато имате сериозни намерения“.

После поглежда към майка ми, но от нейна страна няма никаква реакция. Той продължава да разбива в купата и казва:

— Както казвах на Кейт преди няколко седмици — някои мъже трябва да се научат да разпознават мига, в който са победени, и да се научат да приемат загубата.

Майка ми блъска бележката на масата и ядно грабва другата. Дрю въздъхва. Оставя купата на плотта и сяда срещу майка ми. Но тя не му обръща внимание. Все едно Дрю не съществува. Той се замисля, потърква брада с кокалчетата на ръката си, навежда се към нея и казва:

— Обичам дъщеря ти, Карол. Бих поел куршум вместо нея. Така я обичам.

Майка ми изсумтява. Дрю кима и продължава:

— Да, разбирам. Знам, че думите ми нямат никакво значение за теб. Но казвам истината. Не мога да обещаая, че няма да се издъня пак. Но дори и това да се случи, няма да е такава епична издънка като тази. И мога да обещаая, че ще направя всичко по силите си да се реванширам на Кейт, да поправам всичко.

Майка ми гледа листа в ръката си толкова задълбочено, сякаш там някой между другото е написал лек за всички видове рак.

Дрю се обляга и се заглежда през прозореца. И се усмихва леко.

— Когато бях дете, исках да съм като баща си. Винаги беше облечен в тези страхотни костюми и работеше на последния етаж на такава голяма и хубава сграда. Държеше всичко в ръцете си. Държеше го здраво. Цяло. Сякаш светът бе кацнал на пръстите на ръцете му. Когато се запознах с Кейт... Не, когато разбрах, че тя е момичето на живота ми, вече не исках това. Исках да бъда онзи мъж, който може да я направи щастлива, да я накара да се усмихва, да я изненадва с красиви неща.

За първи път майка ми вдига глава и го поглежда. Той също я гледа в очите и казва с решителен глас:

— И все още искам да бъда този човек, Карол. И все още мисля, че мога да бъда този човек. И се надявам един ден и ти да започнеш да мислиш така за мен.

Минават няколко секунди и Дрю става и продължава да прави закуската. Чакам, гледам. Майка ми не мърда от масата, не казва нищо. Нима това не са думите, които всеки родител иска да чуе за детето си? Че единствената цел в живота на един човек е да направи детето им

щастливо? Не мога да повярвам, че думите на Дрю не могат да я докоснат! И тогава тя казва:

— Не го правиш правилно.

Дрю пуска бъркалката.

— Наистина ли?

Тя става и взема купата от ръцете му.

— Да. Ако бъркаш много силно и дълго, палачинките ще станат много тежки. Прекалено дебели. Достатъчно е само да разбъркаш леко, колкото да се разбият яйцата. Ще ти помогна — казва мама и се усмихва предпазливо.

Дрю бавно ѝ се усмихва.

— Страхотно! Благодаря.

Да, мило, сладко, чак сладникаво. Сърцето ми леко се разтапя.

Защото всяко момиче иска майка ѝ да види хубавата страна на мъжа, когото дъщеря ѝ обича.

Влизам в кухнята.

— Добро утро.

— Добро утро, слънце. Как си? Как се чувстваш? — пита мама.

— Добре, наистина добре.

Тръгвам към Дрю, а той ме целува нежно и обвива раменете ми с ръце.

— Защо си станала? Не прочете ли бележката ми?

— Прочетох я, но исках да видя как я карате тук. Е?

Той ми намига:

— Полека-лека, стигаме до целта.

Оставаме в Грийнвил още един ден и после хващаме късен полет за Ню Йорк. В неделя сутринта влизаме в апартамента.

Оглеждам хола, докато Дрю прибира куфарите.

Апартаментът е почистен, блести. Мирише на лимон. Изглежда точно така, както го оставих преди седмица. Нищо не се е променило.

Дрю чете мислите ми.

— Да, извиках бригада за почистване.

Поглеждам към банята.

— А пожарът?

Вече говорихме за леката му пироманска изява. Каза, че изгорил няколко снимки, но не било фатално, защото имал копия.

Поетично, не мислиш ли?

— Дрю, трябва да поговорим — казвам съвсем сериозно.

Той ме гледа предпазливо, дори със страх.

— Нито един разговор в историята на човечеството, който е започвал с тези думи, не е завършил добре и не вещае нещо хубаво. Искаш ли да седнем?

Сядам на дивана. Той сяда на фотьойла и се извърта към мен. Минавам директно на въпроса.

— Искам да сменя жилището.

Той започва да прехвърля думите ми из главата си, а аз събирам сили за спора, който знам, че ще последва, но той само кима с глава:

— Права си.

— Наистина ли го мислиш?

— Да, разбира се. — Оглежда се из стаята и добавя: — Трябваше да се сетя много по-рано. Това място ти навява кошмарни спомени. Като Къщата на духовете. Кой иска да живее на такова място?

Приема го много по-добре отколкото очаквах. Докато....:

— Сестра ми има приятелка, много добър брокер на недвижими имоти. Ще ѝ се обадя веднага. Ако искаш можем да отседнем в Уолдфорд. Предполагам при сегашното състояние на пазара, няма да отнеме дълго.

— Не, Дрю. Искан да кажа, че аз искам да се изнеса. Само аз. Искан да си наема мой собствен апартамент.

Лицето му помръква.

— Защо... искаш да... направиш такова нещо?

Вероятно и ти се чудиш защо.

Обмислях дълго тази стъпка. От мига, в който реших да оставя бебето и да го родя със или без Дрю. Защото има различни видове зависимости. Винаги съм искала да бъда финансово независима. И сега съм. Но никога не съм била емоционално независима. Никога не съм живяла сама. И на този етап от живота си искам точно това. Дори и само да си докажа, че съм способна да го направя.

— Знаеш ли, че никога не съм живяла сама?

— Даааа. Добре? И? — казва като в транс и е крайно озадачен.

— През първата година в колежа живях в общежитие. Втората година с Били и Делорес си наехме апартамент, после къща. После с Били в апартамент. И после се преместих при теб.

Дрю се навежда напред, обляга лакти на коленете си и пита:

— Какво искаш да ми кажеш, Кейт?

— Искам да кажа, че винаги съм се прибирала при някого, винаги е имало кой да ме чака.

Не съм боядисала една врата, не съм избрала нито една мебел по мое собствено желание, не и без да се консултирам с някого. На двайсет и седем години съм, а никога не съм спала сама.

Той отваря уста да спори, но аз не му давам шанс.

— И... мисля, че беше съвсем прав, като каза, че избързваме. От един уикенд заедно, ние минахме директно към съжителство.

— И всичко беше страхотно! Знам какво искам, а това, което искам, си ти. Нямахте нужда да чакаме, защото...

— Но може би трябваше да изчакаме, Дрю. Може би, ако бяхме изчакали, сега връзката ни щеше да има много по-стабилна основа. Може би трябваше да излизаме известно време преди да заживеем заедно. Може би, ако бяхме карали малко по-спокойно, това нямаше да се случи.

Той е раздразнен. И започва да изпада в паника. Опитва се да го прикрие, но го усещам.

— Ти каза, че ми прощаваш.

— Така е. Но... не съм забравила.

Той клати глава.

— Не, не си простила. И ще ми го напомняш до края на живота ми. Ще виси над главите ни. Завинаги.

И е прав. Ще излъжа, ако кажа, че целта ми не е да му покажа, че не може да се отнася с мен както си иска. Искам да знае, че всяко негово действие има последици. И трябва да си ги понесе. Че ако още веднъж се издъни... имам сили, мога и ще го... напусна.

Но не става дума *само* за това.

— Искаш да пребоядисаш? — пита. — Заповядай. Ако искаш да боядисаш стените в розово и да сложиш чаршафи с малки понита и еднорози — няма да кажа и дума.

— Искам да се уверя, че мога да го направя, Дрю. За себе си. Заради самата мен. И когато нашият син или дъщеря реши да се изнесе... да знам, че мога да помогна.

На този етап очаквам Дрю да се съгласи на всичко, което му кажа. Да направи всичко, което пожелае. Жените усещат, когато държат мъжа за каишката. Знаеш какво искам да кажа. Съпругът ти е

забравил годишнината от сватбата или гаджето ти е прекарало малко повечко часове в бара с приятели да гледа някакъв тъп мач? Дните след това са мирни и спокойни. Изпълнени с любов и разбирателство. Мъжете стават като кучета — покорни и изпълнителни. Победата е в графата на жената. Мъжете старателно подреждат обувките си в шкафчето и винаги вдигат седалката на тоалетната чиния, преди да пикаят.

Така че, макар и да осъзнавам, че няма да е щастлив от моята логика, няма да ми противоречи, ще ми помогне и ще прояви разбиране.

— Това е пълна глупост!

Еми... не си го представях точно така.

Скръствам ръце на гърдите си.

— За мен не е глупост!

Дрю скача на крака.

— В такъв случай си полудяла!

Пъха гневно ръка в косата си и бавно възвръща самообладанието си. Когато започва да говори, думите му са спокойни, разумни, премерени, като на бизнес среща.

— Добре, съгласен съм, че последните няколко дни бяха много емоционални. И си бременна. Не мислиш разумно. Когато Александра беше бременна, искаше да си остриже косата като Майли Сайръс. Фризьорката успя да я убеди, и след дни беснеее, й беше благодарна. Така че, предлагам... да замразим идеята временно... и да я преразгледаме на по-късен етап.

Въздъхвам.

— Това ще е наистина добре за нас. Ще се виждаме всеки ден. Но малко време... малко по-голямо разстояние един от друг, малко пространство...

— Но ти каза на майка си, че нямаш нужда от разстояние, че трябва да сме заедно, за да оправим нещата.

— Е, това беше тогава — свивам рамене и праскам едно клише:
— Ако обичаш някой, пусни го да си иде. Ако се върне, значи е твой.

Той прокарва пръст по носа си.

— Значи искаш да ми докажеш, че никога няма да ме напуснеш... като ме напуснеш сега?

— Не, ще ти докажа, че никога няма да те напусна... като се върна при теб.

Дрю опъва панталона си в кръста, наднича в него и казва:

— Не, все още имам пенис! Което обяснява доста неща. Защото логиката ти е понятна само за друга жена... може би.

Въртя очи, а той продължава:

— По дяволите, Кейт. Бременна си. Чакаме дете, сега не е време да правим крачка назад във връзката ни.

Хващам го за ръката и го карам да седне на дивана.

— Спомняш ли си всичко, което направи за мен, преди да дойда да живея тук? Цветята, балоните, Сестра Беатрис, надписа в небето? Това бяха много мили и красиви жестове. Така ми доказва колко много ме искаш и колко силно желаш да промениш живота си заради мен.

Поглеждам към преплетените ни ръце и продължавам:

— Но с тези жестове ти ми направи предложение, на което не можех да устоя. Никоя жена не би устояла. И мисля, че до известна степен си мислиш, че така успя да ме изманипулираш да се преместя да живея при теб. Мислиш си, че ако не беше настоявал толкова много, ако не беше толкова упорит, никога не бих избрала теб, нали?

— Нямаше да ме избереш.

— Виждаш ли какво имам предвид? А това изобщо не е вярно. Може би щеше да отнеме време да ти повярвам пак и да ти имам доверие, да се уверя, че си готов на сериозна връзка, но въпреки това пак щях да избира теб. Щях да те обичам въпреки всичко и щях да искам живот с теб. Заради теб самия, заради това, което си. Не заради нещата, които направи за мен. А сега, ако се изнеса, това ще се оправи, Дрю. Никога няма да изпитваш съмнения защо съм с теб.

Той измъква ръката си от моята и търка лицето си.

— Значи искаш да плащаш наем за апартамент, да си опаковаш целия багаж, да си купиш мебели, да минеш през целия ад на едно местене, само за да докажеш на себе си и на мен, че можеш да го направиш? И това, при положение че знаеш, че така или иначе в един момент ще се върнеш при мен?

— Е, като го казваш по този начин, звучи глупаво.

— Именно. Благодаря. Като извадим всички емоционални и психомоменти, наистина е смешно.

— Не, не е. Защото после, когато отново решим да живеем заедно, ще сме на равни начала. Няма да се налага *ти* да направиш място за мен в живота си, а ще вземаме решенията заедно.

Той поглежда към вратата и мисли. После се обръща към мен и казва:

— Съжалявам, Кейт. Искам да те направя щастлива, наистина. Но не мога да подкрепя нещо толкова безсмислено. Не мога да се съглася. Не мога. Просто... Не.

Той скръства ръце и се цупи. Като двегодишно дете, което не иска да мръдне встрани докато не си получи своето.

Имаше време и то до не съвсем отдавна, когато отказът му би ме разколебал. Когато бих позволила неговото мнение да стане *и* мое мнение. И бих се огънала в името на връзката ни и собствения си разсъдък.

Но тези времена вече ги няма.

Ставам.

— Съжалявам, Дрю. Ще го направя със или без твоя помощ. Надявам се да е с твоя.

Наистина се надявам.

И тръгвам към спалнята.

Заставам в средата на стаята и си спомням.

Някои от най-красивите, най-романтичните, най-прекрасните ми мигове са затворени в тази стая. Ако кажа, че няма да ми липсва, ще е лъжа.

Но категорично вярвам, че ако се изнеса сега, това само ще направи връзката ни по-силна и здрава. Че на даден етап ще спрем да се огъваме под ината и упорството си и ще станем още по-силни и сплотени от преди.

Просто ми се иска Дрю да види нещата така, както ги виждам аз. Въздъхвам и се приближавам към дрешника да събера багажа си. Когато тръгнах преди седмица, взех само един сак, така че има доста неща за събиране. Забелязвам най-големия бежов куфар на най-горния рафт. Тези рафтове не са за дребни жени като мен. Вдигам се на пръсти и се опитвам да стигна дръжката. Решавам да взема стол от другата стая, но преди това опитвам с подскоци. Точно сгъвам колене да скоча пак, когато чувам стъпките на Дрю зад мен. Той се протяга и сваля куфара.

— Не бива да се протягаш така. Не е хубаво за теб и за бебето.

Излиза от дрешника и слага куфара на леглото.

— Откъде знаеш тези неща? — питам и вървя зад него.

— Когато Александра беше бременна, изчетох доста литература.

Исках да съм подготвен, ако започне да ражда по време на семейно събиране. Или ако се окажем в едно такси и попаднем в задръстване.

— Отваря ципа на куфара и продължава: — Е после щеше да се наложи да ходя на психотерапевт и да си калибрирам очните ябълки, но щеше да си заслужава.

Усмивам се.

Той слага ръце на раменете ми и ме слага да седна на леглото.

— Просто легни. И си почивай.

После отива в дрешника и се връща с куп тениски. Слага ги прилежно в куфара и се връща за още. Не ме поглежда.

— И ще ми помогнеш да си опаковам багажа?

— Да — казва сковано.

— Но не искаш да се изнасям?

— Не.

— И все още мислиш, че идеята е глупава?

— Да. Обикновено доста рядко ти идват наум глупави идеи, но да речем... тази е най-глупавата от всички.

Той носи още един куп с прилежно сгънати дрехи и ги прибира в куфара.

— Тогава защо ми помагаш?

Той вдига очи от куфара и ме поглежда. И лицето му показва всичко, което чувства — гняв, преданост, липса на каквото и желание за спор, умора и... всеотдайност.

— През последните две години съм ти казвал вероятно десетки пъти, че бих направил всичко за теб. Време е да се примиря и да млъкна.

Ето защо... ето защо го обичам толкова много. Предполагам това е причината и ти да го харесваш.

Защото въпреки всички негови недостатъци и издънки, Дрю е достатъчно смел да ми даде всичко, което има. Да сложи сърцето си на дъската за рязане и да ми даде сатъра.

Той би извършил неща, които мрази, би тръгнал против себе си, само защото ще го помоля да го направи. Ще се опълчи срещу

собствения си инстинкт и непоклатимата си логика, ако му кажа, че именно това искам от него. Ще постави щастието си, комфорта си, спокойствието си на второ място — след моето.

Ставам и обвивам ръце около врата му. Притискам устни към неговите. След секунда ме вдига на ръце и ръката му е заровена в косата ми. Устните му улавят моите. Притиска ме по-силно. Отдръпвам се и казвам:

— Ти си страхотен мъж.

— Да, това е общият консенсус.

Усмивам се.

— И те обичам.

Той ме пуска на земята и обгръща кръста ми.

— Добре. В такъв случай ще ми позволиш да сложа три катинара на апартамента, в който решиш да се преместиш. И верига.

Усмивам се още по-широко:

— Добре.

Дрю прави бавна крачка напред и ме принуждава да направя крачка назад към леглото.

— И няма да се противиш, когато инсталирам аларма?

— Не, не бих си и помислила да се противя.

Правим още една крачка назад. Сякаш танцуваме много бавен танц.

— Мисля да ти купя една от онези каишки, които алармират, когато човек падне и не може да стане.

— Нека поговорим за това друг път — опитвам се да блокирам идеята му.

— И ще ми позволяваш да те изпращам всяка вечер.

— Да.

Краката ми опират в матрака на леглото.

— Освен това ще идвам на всеки преглед при гинеколога.

— Изобщо не съм си представяла преглед без теб.

Дрю слага длани от двете страни на лицето ми, обвива го като в шушулка.

— И един ден ще ти направя предложение за брак. И ти ще знаеш, че няма да е затова че си бременна, или защото се опитвам да те задържа.

Сълзи пълнят очите ми, но не откъсвам поглед от него.

— Ще знаеш — продължава с тежък, плътен глас, — че правя това предложение, защото нищо не би ме направило по-горд от това да кажа *Това е моята съпруга Кейт*. И когато те помоля да се омъжиш за мен, ти ще кажеш да.

Една сълза се спуска по бузата ми. Дрю я избърсва и аз обещавам:

— Няма нищо по-сигурно от това.

И след това ме целува с цялата страст и желание, които е трупал през последните няколко дни. Слага ръка под главата ми и падаме на леглото. Извивам тяло към неговото. Топлината се разлива в стомаха ми, притискам се към него — твърд и готов. После Дрю се вдига на лакти, поглежда ме и пита задъхано:

— Това сега какво е...? Секс за сдобрявана или секс за раздяла? Защото каквото и да е, имам някои страхотни идеи.

Отварям крака и той се настанява между тях.

— Определено е секс за сдобряване. И съвсем малко... секс за „време е за малка пауза“ и е секс, с който трябва да отбележим последния ни секс в този апартамент преди паузата. Това е доста обширна тематика, така че... няма да свършим скоро.

Дрю се усмихва. Онази хлапашка усмивка, една от любимите ми, която пази само за специални случаи.

— Обожавам начина, по който мислиш.

И не напускаме апартамента до края на деня.

ЕПИЛОГ

Осем месеца по-късно.

С две думи... започнах да ходя на църква. Всяка седмица.

Понякога по два пъти.

Да, позна, аз съм, Дрю.

Не сме се виждали отдавна. Липсвах ли ти?

Хм, този поглед ми говори, че с удоволствие би напъхал пениса ми в острилка за моливи... *много голяма* острилка за моливи. Така че предполагам не съм ти липсвал.

Все още ми се сърдиш? Не те виня.

Честно казано минаха около три седмици преди да мога да се изправя пред огледалото без риск да забия юмрук в отражението си. Даже една вечер бяхме излезли с момчетата да празнуваме една голяма сделка на Джак, когато съвсем сериозно помолих Матю (след доста шотове) да ме удари с все сила в топките.

Защото не можех да се отърва от спомена за онази вечер, когато Кейт влезе в апартамента. Преговарям си я, като на лента. Като кошмарен филм, който пускат по всички канали на кабелната. Всеки ден едни и същи кадри.

За мое щастие Матю отказа. Извадих още по-голям късмет, че Делорес не беше с него, понеже съм сигурен, че тя би откликнала на молбата ми с най-голямо желание.

Да, доста задници трябваше да целувам през последните няколко месеца. Списъкът е ужасно дълъг. Кейт, Делорес, Карол, баща ми, Александра... Презапасил съм се с балсам за устни, че ми изпръхват лесно.

Понеже си изпуснал много от последните събития, ще те информирам набързо.

Какво знаеш за периода за възстановяване? Казват му година за възстановяване. Модерно е. Всеки голям бейзболен отбор го прави вече. „Янкийс“ имат такава година през година!

Та, целта на това мероприятие е да се спечели купата. Да се подсили отборът отвътре, да се видят слабостите, да се признаят и да се работи над тях. Да направиш отбора си силен и устойчив.

Ето това точно искаше Кейт през тези седмици, след като се изнесе с шибания си куфар. И намери апартамент адски бързо. Едностаен, обзаведен, в хубав квартал. Беше малък... сестра ми казваше има някакъв старомоден чар.

Ако трябва да бъде обективен, беше приятно място.

Но обективността не е от най-силните ми качества, така че мога смело да кажа, че беше дупка. Мразех го. Мразех всеки квадратен сантиметър!

Първия понеделник, когато с Кейт се върнахме заедно на работа, не беше никак приятен. Баща ми нахлу в кабинета ми и ни сложи да седнем и ни изнесе Лекцията. Това е наказателна техника, която той разви някъде през тийн годините ми, когато разбра, че пляскането по дупето не е така ефективно като в старите времена.

Старецът е... говорител. Уенди Дейвис^[1] може да му целуне задника. Баща ми може да говори с часове.

Имало е случаи, когато честно предпочитах да ми зашлеви шамар, отколкото да ме подлага на това. Би било толкова по-лесно.

Дългата вербална наказателна акция в онзи ден включваше многократна употреба на думи като: разочарован, лоша преценка, незряло поведение, самопреценка. Някъде към края каза, че в живота си обича две неща — семейството си и компанията. И не би позволил на едното да канибализира другото. Така че ако аз и Кейт още веднъж си позволим да намесим личните си отношения в професионалната си реализация и това повлияе на ефективността на работата ни, да си търсим друг работодател.

Като цяло, мисля, че се държа доста снизходително. Ако бях на негово място, щях да се уволня. След това му казахме, че ще става дядо за трети път и... е, да речем, че така си осигурихме работа във фирмата до живот.

С Кейт се виждахме всеки ден на работа и след работа. Не преспирах в тях, тя не оставаше у нас. Излизахме *на срещи* — вечеря, кино, театър, разходки в парка. Безкрайни, наистина безкрайни телефонни разговори. Всяко момиче на петнайсет може да се засрами след нашия рекорд по говорене по телефона.

Говорихме много. Предполагам това е била и целта.

Без ограничения, с картите на масата. Говорихме за съмненията си — понякога могат да бъдат като плевели. Ако не се справиш веднага и не ги изкорениш, те се множат. И преди да се усетиш, градината ти прилича на вьетнамска джунгла.

Кейт ме обвиняваше, че използвам секса като средство за атака и като щит. А аз ѝ казах, че тя ме парализира, когато се затвори и не казва нищо, така че няма начин да разбере какво наистина мисли.

Оказа се, че имаме толкова много проблеми за разрешаване, че бихме запълнили цял сезон на *Доктор Фил*^[2].

Кой да предположи!

Но когато започнахме да си изясняваме нещата и да си ги казваме директно, това наистина помогна. Толкова много неща ѝ споделих, че все още се чудя как не ми поникнаха цицки.

Нали знаеш какво става, като започнеш да си чистиш гаража? Трябва да извадиш всичко от рафтовете, да изтупаш праха от кутиите, да измиеш и после да започнеш да редиш на нова сметка.

Ето това правихме през цялото време — бършехме рафтове.

Говорихме надълго и нашироко какво се е случило и как сме се чувствали по време на раздялата. И сега ще ти кажа нещо — тези разговори бяха толкова приятни! Като да ти правят колоноскопия.

Онази случка със случайното преплитане на езици с Уорън беше подложена на дисекция. До последния детайл.

Луд ли съм?

А керосинът запалим ли е?

Исках да вкарам юмрук в стената, да я избия и ако неговото лице беше зад стената, да избия и неговото.

Все още исках да сложа край на това... познанство, да не говори никога повече с него. Кучият му син! Да не го вижда никога. Ама никога!

Но не го направих.

Защото колкото и да ми е неприятно да го призная, Задникът е бил до нея, когато аз... не бях. Той я вдигна на крака, след като аз я ритнах на земята. В ребрата. С металните бомбета на обувките ми.

Та че по някакъв странен, болен, перверзен начин, той ми направи услуга, което идва да докаже, че във вселената няма никаква логика.

Освен това господин Анално Отверстие означава много за нея. И макар че искам аз да бъда всичко за нея, не ми дава сърце да ѝ отнема нещо (някой), който я прави щастлива. Така че, като се има предвид моето поведение през онази седмица, ще му пусна фъндък. Само този път!

Разбира се, следващия път, когато го видя... не знам какво ще се случи. Ако господин Пенисът Ми Е Като Стрък Трева ми залази по нервите, ще му вкарам зъбите в гърлото. И като се има предвид, че той има талант да вбесява хората, това със сигурност ще се случи.

Защо ме гледаш така? Не ми казвай, че харесваш това жалко същество! Исусе! Тая напитка „Куул Ейд“ трябва да е много вкусна, след като всички я пият в наши дни.

Както и да е... следващата тема... нали знаеш как не чуках стриптийзърката? Да, добре.

Но това, което не знаеш, че не я чуках *не* защото не се постарях.

Преди да посегнеш да ми откъснеш главата, нека си припомним, че Кейт току-що бе изтръгнала сърцето ми. С голи ръце.

И каза, че ме напуска.

И аз ѝ повярвах.

Което ме връща към първото ми изречение — да, точно така, църквата. Защото дължа на Господ. Много му дължа. И причините са съвсем различни от това, което си мислиш.

Какво знаеш за еректилната дисфункция? Синдромът на куция чеп? Неспособността да го вдигнеш? Това е състояние, с което всеки мъж се изправя лице в лице на даден етап от живота си. Може да е еднократно, в определена ситуация.

Но винаги е кошмарно.

Като космическите отломки, които удрят земята — рано или късно се случва. Но при мен се случи само веднъж. Можеш ли да отгатнеш кога?

Точно така — онази ужасна нощ.

След като Кейт излезе, стриптийзърката си изнесе програмата за около петнайсет минути, след което предложи да се опознаем по-добре. На дивана. Или в спалнята. Под полилея на трапезарията. Но аз знаех, че това няма да се случи.

Не можеше да се случи.

Защото пенисът ми беше твърд колкото дъвкана и изплюта дъвка.

Сега, възможно е да е било, защото бях сразен и сломен от това, което се случи с Кейт. Или пък заради алкохола. Все пак количеството, което бях изпил, можеше да убие кон. Но предпочитам да мисля за случилото се като Божия намеса, която ме спаси от собствената ми глупост.

И чудото проработи. Защото сега с Кейт сме по-добре от всеки друг път. А съм почти сигурен, че това нямаше да е така, ако бях изчукал онази жена.

Не знам дали Кейт би ми простила.

Но знам, че аз не бих си простил.

Като разчистихме тези малки подробности, време е за хубавите мигове. За сдобряването. За това как я спечелих отново.

Помниш колко съм брилянтен в тези изпълнения, нали?

Но не обичам да се повтарям, защото е признак на липса на въображение.

Така че, този път няма цветя. Няма балони в офиса. Няма улични музиканти.

Но й пишех мили и изпълнени с любов съобщения.

Оставях малки, но натежали от символика подаръци пред вратата на апартамента ѝ.

Когато не беше до мен, когато изпитвах болезнено липсата ѝ в леглото ни, ѝ го казвах. Винаги.

Понякога поетично, понякога не.

А и Кейт не бездействаше. Колкото и да се наслаждаваше на независимостта си, не криеше, че е самотна без мен. Винаги настояваше да говорим по телефона, преди да си легнем.

Понякога заспиваше, докато все още бях на линията. Направо не ми се иска да си признавам колко време прекарвах да я слушам как диша.

Жалък ли съм?

Майната му — отдавна не ми пука.

Кейт готвеше вечеря за двама ни три пъти седмично.

После работехме на масата в кухнята като студенти, които се готвят за изпити. Но на осмата седмица вече усетих, че е време за грандиозния ми жест.

И тогава направих великото, неповторимо изпълнение, победния си ход, величествения си спектакъл.

Гледал ли си някога *Кажки нещо*? Помниш ли, когато Джон Кюсак държеше онзи касетофон над главата си. В книгата е описано на цяла страница.

Но вместо стерео, аз завлякох до тротоара на Кейт цяла апаратура за караоке.

Нали помниш мнението ми за караокето?

Освен това мога да кажа, че съм адски добър в много неща.

Пеенето не е сред тях. Но преглътнах. И изпиях с пълно гърло всяка лигава любовна песен, за която успях да се сетя.

Матю, Стивън и Джак седяха на тротоара и се хилеха като прасета, но не ми пукаше. Защото през цялото време, докато пеех, Кейт беше на прозореца, и ме гледаше, и усмивката танцуваше по перфектните ѝ устни.

Но... няма такова публично унижение.

Защото точно припях „Огледала“ на Джъстин Тимбърлейк, когато Кейт слезе, хвана ме за ръката и ме качи горе.

Преди да вляза, размахав среден пръст към момчетата.

И когато се качихме, Кейт ме язди както рицар язди коня си в свирепа битка.

Какво? Нали не си помислил, че през тези седмици не сме се чукали? Че съм издържал два месеца без секс?

Ако вкараш клеци в носа ми и изкараш мозъка ми през ноздрите, би било по-поносимо от два месеца без секс! Разбира се, че правихме секс, но както вече казах, никога не преспивахме заедно. Нещо като да ядеш мелба без плодове и шоколадови пръчици. Сладоледът е хубав, но нещо липсва.

Онази нощ обаче промени всичко. Защото когато отворих очи, беше сутрин и Кейт беше будна.

И ме гледаше. Прокара пръсти по гърдите ми и ме целуна.

И тогава ми каза, че е готова, че иска отново да живеем заедно.

И това беше... вторият най-щастлив миг в живота ми.

Намерихме апартамент доста бързо. Всъщност бях търсил от известно време и бях свел избора до три опции.

За Кейт е важно да имаме *наше* място. Във всеки смисъл на думата. За нея това е нов старт на връзката ни. Символ на женската сила, която според нея ѝ е липсвала преди.

Винаги съм считал, че Кейт е много силен и независим човек. Не проумявам защо *тя* не е мислила така за себе си.

Сградата е стара, на повече от сто години, с оригиналните орнаменти и всичко, прозорци от пода до тавана, два балкона с изглед към Сентръл Парк. Освен това Джон Бон Джоуви живее няколко етажа под нас, което е супер, защото Кейт му е голям фен.

Така че... май това е всичко. Пропускам ли нещо?

Научил съм си урока. Този път наистина. Сериозно!

Ако се прибера и заваря Кейт да чука някой в нашето легло? Няма да откачам, няма да викам. Няма да кажа и дума. Ще я метна на рамо, ще я закарам до първата лаборатория и ще искам ДНК тест да се уверя, че това наистина е Кейт, а не някой изоставен из храстите зъл близък, който се е появил отнякъде да разруши живота ни.

Никога не бих се усъмнил в Кейт. В нас.

Не ми вярваш?

Няма проблем. Времето само ще покаже. И по-важното е, че Кейт ми вярва.

А това е единственото, което има значение, нали?

Сега, когато знаеш какво се случи през последните месеци, няма да те отегчавам повече. Но това не е краят на историята. Можеш да наблюдаваш останалата част от събитията на живо.

— Не мога да погълна и хапка повече. Стомахът ми ще се пръсне. За Бога, Матю! Още едно парче? Как изобщо е възможно? — пита Делорес.

Матю потупва издутия си корем с гордост. Като някой дядка в Деня на благодарността.

— Това е талант.

Тя върти очи.

Всички сме се събрали у дома. Момчетата ми помагат да сложим мебелите в детската, а момичетата вървят подире ни и дават акъл.

Истинско черешово дърво ли? Ти имаш ли представа колко тежи?

Един съвет от мен: купувай имитация. Изглежда като истинско, но е леко.

Шаму^[3] гледа как Матю посяга към петото парче пица.

— Матю, сериозно, спри се.

Шаму? О, това е временният псевдоним на Александра. С Матю го измислихме преди няколко седмици, когато за зла беда бе избрала за плажа черно-бял бански за бременни. Не казвай на Стивън. Моля те. Напоследък няма никакво чувство за хумор, когато става дума за жена му и бременността ѝ.

Матю решава да ѝ отговори с пълна уста:

— Не завиждай, Шам. Само защото си прекалено издута, за да се порадваш на този деликатес...

Хм... лошо. Усети ли тази грешка на езика?

Защото Александра не я пропусна.

— Как ме нарече?

— Моля?

— Шам. Нарече ме Шам. Какво означава Шам, Матю?

Никога не съм виждал човек, изправен пред стената за разстрел, но сега знам точно какво е изражението на лицето му. Матю се дави в хапката и едва преглъща, сякаш някой му е напъхал тухла в гърлото и очите му се обръщат към мен и молят за помощ.

„Ти си ми последната надежда, човече!“, казват тези очи.

Обаче аз чакам дете и искам да го дочакам с два крака и две ръце.

— А... аз... май имам синдром на Турет.

Делорес е объркана. Александра присвива очи.

— Кучкоебецгъзолизецлайнитопки. Видя ли?

Шаму извърща поглед.

— Както и да е.

А? Направо съм разочарован. Бременността вероятно я изморява.

Кейт влиза в стаята. Върви като пингвин. Косата ѝ е пусната. Веждите ѝ са събрани уморено. Едната ѝ ръка е на гърба, за да си помага да носи огромния корем.

Не мога да откъсна очи от нея. Тя е прелестно... обла. Като матрьошка.

Цопва се на дивана и вдига краката си на ниската масичка. Подути са. Приличат на краката на Фред Флинтстоун.

— Огромна съм.

Усмихвам се и слагам ръка върху твърдата могила под гърдите ѝ и я потърквам като за късмет. И като знам, че там под кожата ѝ има истинско живо бебе, че мога да видя как се движи... е магическо, фантастично усещане.

Когато гледам мач на Янките, винаги му говоря и му разказвам какво става на стадиона. Когато Кейт заспи, слагам дистанционното на корема ѝ само за да гледам как мърда и рита. Жестоко, нали? Малко като в *Извънземните*, но все пак е страхотно.

— Наистина си огромна — казвам. — Мисля, че от закуската до сега си удвоила размера си.

Всички в стаята мълкват. Настава злокобна тишина.

А Кейт се заглежда в ръката ми някак... замислено.

— Извинете ме, трябва... да... трябва да отида...

Става и бързо се клати по коридора към банята. Вероятно отива да пишка. Напоследък ходи през три минути.

И тогава Делорес ме удря.

Пляс!

В шибаното ухо.

— Хей! — потърквам мекото на ухото си. Пари.

Шаму въздъхва тежко.

— Делорес, изпраскай му един и от мен. Не мисля, че съм в състояние да стана.

Пляс!

— Исусе! Какво за бога!

Александра започва да крещи:

— Какво си въобразяваш? Как можеш да кажеш на жена три дена преди да роди детето ти, че е огромна?

— Аз нищо не съм казал. Тя го каза. Аз само се съгласих.

— Делорес!

Пляс!

— Милостиви боже!

Ако бръмченето в ухото е признак за оглушаване, мисля, че има доста голяма вероятност да загубя слуха си.

— Кейт знае, че не съм го казал с лошо и че не го мисля.

Делорес скръства ръце.

— О, да, разбира се знае. И затова сега се е заключила в банята и плаче.

Преглъщам тежко и поглеждам към коридора. Вероятно Делорес само ме ебава. Напоследък това е любимото ѝ хоби. Да ме кара да се чувствам виновен за всичко, за което Кейт отдавна ми прости.

Делорес Уорън е Мики Мантъл^[4], но по стискане на ташащи.

Александра се измъква от дивана.

— И докато сме на тази тема, Стивън, моля те, изтъркаляй ме до нас. Колкото и да ми е забавно да гледам как брат ми се гърчи от вина, съм прекалено уморена, за да се насладя на този миг.

Делорес и Матю също стават, за да си поделят таксито. Макар че не ми е ясно как ще стане, при положение че Александра ще заеме цялата задна седалка.

Но това няма да го казвам на глас.

Освен това имам по-важна задача. Да намеря приятелката си.

Чукам леко на вратата.

— Кейт?

Чувам, че се движи зад вратата.

— Сега идвам.

Мамка му! Говори през запушен нос, и гласът ѝ е... мокър. Делорес не се е шегувала. Вземам резервния ключ над вратата, отключвам и отварям много бавно и предпазливо.

Ето я. Пред огледалото. Виждам следите от сълзите ѝ. Тя се обръща, поглежда ме и хълца. Толкова е тъжна.

— Не искам да съм дебела.

Покрива лице с длани и плаче безутешно. Става ми смешно и се опитвам да сподавя смеха си. Но тя изглежда толкова нещастна, тъжна. Просто не разбирам защо. Заставам зад нея и я обгръщам с ръце.

— Не си дебела, Кейт.

— Дебела съм — гласът ѝ потъва между дланите ѝ. — Вчера не успях да си вържа обувките. Ди Ди ми помогна, защото не можех се наведе до стъпалата си.

И сега вече не мога да спра да се смея. С глас. Опирам брадичка в рамото ѝ и свалям дланите от лицето ѝ. Очите ни се срещат в огледалото.

— Ти си бременна! Не дебела. — Замислям се малко и добавям: — Александра е дебела.

Влажните ѝ очи ме гледат с укор.

— Тя е бременна!

— Бебето не е в бедрата ѝ!

Кейт клати глава.

— Колко си подъл.

— Не искам да съм подъл. Просто искам да отбележа факта, че си прелестна.

Прокарвам ръце по тесния ѝ ханш и красивите ѝ бедра.

— Дяволски секси.

И не я лъжа. Коремът ѝ наистина е голям, но краката ѝ са тънки. С хубав загар. И все още има най-сладкия задник от тази страна на реката Хъдсън.

Е, разбира се, хормоните ѝ бушуват и е неразумна през повечето време и не мисли рационално, но през останалата част от времето ѝ се чука. Повече от всеки друг път. Постоянно.

Освен това има големи гърди. Не могат да не се забележат, защото всяка е голяма колкото главата ѝ.

И е толкова хубаво.

Не че има нещо лошо в обичайните ѝ гърди, но бременните гърди на Кейт са като Индия. Не е нужно да оставаш там цял живот, но визитата е безценна.

Кейт не ми вярва.

— Секси? Моля те, не се опитвай да ми вкарваш дим в задника, нямам нужда от лъжливи комплименти.

Смея се.

— Повярвай ми, сладка моя, че ако реша да вкарвам нещо в задника ти, със сигурност няма да е дим.

Тя се обръща с лице към мен:

— Как можеш да кажеш такова нещо? Че това е секси? — и сочи тялото си.

Колебая се. Потърквам врат и казвам плахо:

— Може да се ядосаш, ако ти кажа.

— Рискувай, да видим.

— Ами... аз направих това с теб. — Убеден съм, че когато стигнем до родилното, ще ми го каже един милион пъти, ще издълбае дупка в мозъка ми и ще я напълни точно с тези думи. — Аз те направих такава. Ти носиш *мое* дете. Като голям неонов знак СОБСТВЕНОСТ НА ДРЮ ЕВАНС. Може би ще кажеш, че съм пещерняк, но това ужасно ме възбужда.

Тя не казва нищо. После поглежда вплетените ни ръце.

— Ами ако не отслабна след раждането?

— Ще отслабнеш.

— А ако не отслабна?

Свивам рамене.

— Е, няма нищо лошо в някоя и друга възглавничка в повече. Особено при силни тласъци.

Тя върти очи, но изведнъж започва да се смее. Слагам длани от двете страни на лицето ѝ и приближавам устните ѝ до моите. Целувката е сладка и нежна.

Докато вече не е.

Зъбите ѝ се впиват в устната ми. Силно и настоятелно. И молят за още. Краката ми треперят от желание да я задоволя.

Все още си остава пълна загадка каква власт има тази жена над мен. Толкова е дребничка, но може да ме накара да падна на колене само с един поглед... само с една въздишка.

Но не искам нищо друго.

Бил съм от другата страна на бариерата.

Бил съм сам и свободен.

И знам какво може да ти предложи свободата.

Нещастие и самота — това може да ти предложи.

Дайте белезниците. Готов съм да бъда роб за вечни времена.

Кейт се отдръпва и ме гледа.

— Дрю... Дрю... Имам нужда от...

Прибирам косата от лицето ѝ.

— Какво, бебчо, кажи ми. От какво имаш нужда?

Тя отваря очи.

— Искаш ли ме Дрю?

Засмуквам долната ѝ устна.

— Да.

— Покажи ми. Накарай ме да почувствам, че ме желаеш като преди. Не мисли за бебето. Просто... чукай ме... като преди...

Пресвета Дево!

Добре, в момента Кейт е доста... надута. Деликатна. Като... препълнен с вода балон.

През цялата ѝ бременност внимавам много и полагам големи усилия да ѝ е добре, когато правим секс. Бавно и нежно в някакви изключително креативни нови пози.

Но сега... това, което казва... и гласът ѝ...

Боже, помогни ми да не я наведе направо над мивката и да я чукам, докато и двамата ослепеем.

— Искам силно, Дрю... Като преди.

Боже, чувствам се като откачила мъжка горила, избягала от зоопарка.

— Само... не ме гледай... ако...

И тук се прекършвам като суха клонка. Стискам здраво ръцете ѝ, по-здраво от редното и я обръщам. Заравям ръка в косата ѝ, дърпам главата ѝ назад, за да мога спокойно да атакувам врата ѝ и започвам бясно да притискам подутия си до пръсване пенис в дупето ѝ. Кейт стене. Другата ми ръка се плъзга по корема ѝ. Стискам гърдите ѝ. Изливат се от ръцете ми. Устните ни се сливат, мачкат се, преплитат се, борят се.

Подлагам ръка под коленете ѝ и я вдигам. Нося я право в спалнята. Кейт ме бутат и се противи.

— Чакай, Дрю, много съм тежка, не можеш да ме носиш. Ще се нараниш.

Ако не бях толкова възбуден, направо щях да се възмутя. Затискам протестите ѝ с още една целувка и я полагам на леглото. Разкопчавам копчетата на роклята ѝ. Едно по едно. Не бързам. Не за да я дразня или да я възбудя повече, а за да ѝ докажа.

— Да не те гледам ли? Луда ли си? Да те гледам — това е най-прекрасната част.

Добре, не е точно най-прекрасната част от секса. Но е една от хубавите.

Тя се мърда нетърпеливо. Разкопчавам сутиена ѝ и тя го изплъзва по ръцете си. Изправям се и я оглеждам, наслаждавам се на моето собствено произведение, с очи галя всеки инч от тялото ѝ.

Удивителна. Божествена.

И после заравям лице между гърдите ѝ. Захапвам и смуча зърната ѝ, отделям поравно внимание на всяко.

Кейт извива гръбнак и дърпа косата ми. Усуква се полудяла от желание. Измъквам тениската си през главата за една наносекунда. Ръцете ѝ ме обгръщат, притискат се към гръба ми, притеглят ме. Простенвам и бавно прокарвам устни по врата ѝ после я целувам дълго в устата. Не искам да мисли за бебето точно сега, но аз не мога да не

обръщам внимание на голямата ѝ издуптина. Искам да ѝ покажа обожанието си и целувам корема ѝ.

После се изправям, махам колана си за секунда, панталоните и боксерките ми го следват след още една.

Кейт диша тежко. Устните ѝ са подпухнали. Очите ѝ — заковани в мен. Пламнали като разгорещени въглени. Хващам глезените ѝ и я придърпвам към ръба на леглото. Слагам краката ѝ около кръста си. Плъзгам пениса си между устните ѝ и усещам влагата ѝ. После спирам и я поглеждам. Очите ни са заковани един в друг. Знам, че иска бързо и грубо и аз искам да я задоволя. Това е единствената ми цел. Но преди това казвам:

— Ако те нараня, ако те заболи или ти е неудобно, трябва да ми кажеш!

Тя кима в съгласие, а това е единственото, което ме задържаше досега. Влизам в нея със силен тласък.

Мамка му!

Стенем заедно, дълго, шумно, дрезгаво. Измятам глава назад и тласкам отново.

Сега е по-тясна. Не знам дали бебето натиска отгоре или просто Господ е милостив, но тя ме засмуква както насекомоядна лилия засмуква последната муха в живота си. Бедрата ми се удрят в нейните, силно и настоятелно, доколкото смея да си позволя.

Сурово, примитивно.

И толкова интензивно, че чак ми минава през ума, че може би е незаконно.

Масивните ѝ гърди подскачат с всеки тласък. Тя стене и вика от наслада. Опитва се да ме хване за таза, но не успява. И започва да мачка чаршафите.

Не намалявам темпото. Плъзгам ръка между нас и потърквам клитора ѝ. Знам, че обича. И след това ръцете ми пътуват нагоре и гаят тези разкошни ярки зърна, които винаги са били една от най-горещите ѝ ерогенни зони, но сега са много по-чувствителни. Разтваря устни, но едва успява да изскимти. Не, това не е допустимо.

— Хайде, бебчо, можеш по-добре.

Стискам зърната между пръстите си и тя пищи.

— Дрю... Дрю... Да!

О, така е далеч по-добре.

Премествам ръце към коленете ѝ и се облягам на тях. Придърпвам я към себе си и тласкам още по-силно и бързо.

— Господи... Кейт.

Не, няма да издържа още дълго. При това темпо не бях и очаквал. Хващам задника ѝ. И се движа по-бързо. И по-дълбоко. Краката ѝ ме стискат като в железен обръч. И знам, че приближава към края. Скимти, говори нещо неразбираемо... и е толкова красива.

След секунди застива под мен. И цялото ѝ тяло се впира в мен. И ме повлича със себе си.

Хващам я за кръста и свършваме заедно.

След малко, когато и двамата дишаме по-нормално, аз падам на леглото до нея.

— Мамка му, това никога няма да излезе от мода.

Тя се усмихва.

— Да, точно от това имах нужда.

После захапва устната си и ме поглежда срамежливо.

— Искаш ли да го направим пак?

Не мога да разбера как изобщо може да ми зададе такъв въпрос.

Няколко часа по-късно след изтощителния секс се събуждам от състояние близо до кома. Гласът на Кейт ме буди.

— Мамка му и пица. Проклет да е той, който я е измислил.

Търкам очи и прогонвам съня. Поглеждам през прозореца. Навън е тъмно. Може би е около два след полунощ.

Кейт крачи напред-назад и се гали по корема. Диша тежко.

— Кейт? Какво става?

Тя спира и ме поглежда.

— Нищо. Спи сега. — Простенва леко. — Нещо ме боли стомаха от тази пица.

Болял я стомах?

Знаеш ли колко хора са умрели след това изречение? Чичо Морти^[5] и той така каза, а секунди след това лежеше в моргата. Сърдечен удар, за който изобщо не бе подозирал. Мислел, че е от храната.

Не, не ми минават такива.

Скачам от леглото и за секунда обувам някакво долнище. Заставам до нея, слагам ръка на рамото ѝ.

— Да се обадим ли на лекаря?

— Какво?... Не... не съм сигурна... Просто... аааа... — Превива се на две и държи корема си. — О... о... о, Боже!

И тогава между краката ѝ руква язовир вода.

Около десет галона.

Двамата стоим и гледаме тъпо.

Наблюдаваме как капките се стичат от края на нощницата ѝ върху килима.

И тогава, както змия се плъзга и проправя път през тревата, реалността започва да си проправя път през мъглата на мозъците ни.

— Мили Боже.

— О, мамка му!

Спомняш ли си, когато споменах онзи воден балон?

Аха, точно така. Точно сега се пукна.

Хеее Хеее

Уооо Уооо

Хеее Хеее

Уооо Уооо

Когато бях на шестнайсет, отборът ни успя да стигне до финалите. Беше страшна еуфория. Остават няколко секунди и ни бият с една точка. Познай на кого подават топката? Кой вкарва победния кош?

Правилно. Това бях аз. Защото още тогава аз бях скала. Непоклатим.

Контрол е моето второ име.

Стрес ли? Паника ли? Това са качества само за слабите хора.

А аз не съм от тях.

Ето затова питам и много искам да знам защо в момента ръцете ми треперят като на болен от Паркинсон, оставен без никакви медикаменти?

Някой някога да ти е казал, че задаваш прекалено много въпроси?

Кокалчетата на пръстите ми са побелели, стискам волана, направо го душа. Ще го счупя.

Кейт е на седалката до мен с хавлиена кърпа между краката и под дупето и прилага всяка техника за дишане, на която ни научи оная кукувица от курса за бъдещи родители.

Хеее Хеее

Уооо Уооо

Хееее Хеее

Уооо Уооо

И тогава на средата на Уооо, Кейт пищи.

— О, НЕЕЕЕЕ!

Едва не блъскам колата в шибаната телефонна кабинка.

— Какво? Какво има?

— Забравих близалките. Онези с вкус на кисела ябълка.

— *Какво си забравила?*

Гласът ѝ звучи толкова разочаровано.

— Близалките с вкус на кисела ябълка. Александра каза, че когато започнала да ражда Маккензи, само с тях можела да си утоли жаждата. Щях да купя вчера следобед, но забравих. Може ли да спрем някъде и да купим?

Ясно, Кейт се е побъркала. Аз оставам единственият глас на разума. Кое то е ужасно страшно, като се има предвид, че се държа на един косъм да не изперкам.

— Не, не можем да спираме да пазаруваме сега! Изгубила си си ума или какво?

Големите ѝ очи на секундата се пълнят със сълзи. И аз се чувствам като най-големия изрод на света.

— Моля те, Дрю. Искam всичко да мине добре. Ами ако ми се прииска близалка по време на раждането? И ако излезеш да ми купиш? И детето се роди точно докато те няма? Ще изпуснеш събитието.

Сълзите текат по лицето ѝ като планински потоци на пролет.

— Няма да го понеса, ако не си там! — продължава.

Моля те, Боже, нека не е момиче. Само да не е момиче!

През цялото време се молих за здраво бебе. Без значение дали е момче, или момиче.

До този миг.

Защото ако имам дъщеря и сълзите ѝ ми подкосяват краката и ме карат да лазя както прави Кейт, когато се разплаче? Мамка му, тогава вече съм тотално прецакан.

— Добре, Кейт, добре, бeбчо. Не плачи, ще спра да купя.

Тя подсмърча и се усмихва.

— Благодаря.

Правя рязък напълно забранен обратен завой и спирам пред един 7-Eleven^[6]. Не ми отнема повече време, отколкото на булид в бокса на писта на Формула 1 на Инди 500^[7].

След десет секунди сме пак на път към болницата с няколко дузини близалки, нахвърляни на задната седалка. С вкус на кисела ябълка. А Кейт продължава да диша според инструкциите.

Хееее Хеее

Уооо Уооо

Хееее Хеее

Уооо Уооо

И изведнъж спира.

— Мислиш ли, че сестрите ще разберат, че сме правили секс?

Поглеждам към огромния ѝ корем и казвам:

— Защо? Мислиш да им кажеш, че е непорочно зачатие ли?

Мисля, че те знаят как се правят бебетата, Кейт.

После се облягам на клаксона и започвам да натискам като луд.

— Педалът за скоростта е вдясно, бабке!

Кълна се, ако косата ти започне да оредява и е съвсем побеляла, и това е единственото нещо, което човек може да види през стъклото на колата ти, нямаш място зад волана.

Хееее Хеее

Уооо Уооо

— Искам да кажа дали ще разберат, че сме правили секс тази вечер?

Кейт е много странна в това отношение. Срамежлива. Понякога е срамежлива и пред мен. След толкова време!

Онзи ден случайно минавах край банята и без да искам я видях как седи на тоалетната чиния. И тя се държа, сякаш е дошъл краят на света. Аз лично считам, че е направо смешно човек да се срамува от такова нещо.

Но сега не искам да влизам в спор с нея.

— Това е родилно отделение, Кейт, не е Федералното бюро за разследване. Няма да клекнат и ровят из теб да търсят някой останал сперматозоид.

Хееее Хеее

Уооо Уооо

— Да, прав си. Няма да разберат — казва и си го повтаря няколко пъти, за да се успокои.

Хееее Хеее

Уооо Уооо

И аз се успокоявам и съм щастлив за нея.

Сега ако успея да предотвратя собствения си сърдечен удар, ще пристигнем в болницата в отлична форма.

След час Кейт е в отделна стая в родилното, и са ѝ закачили повече мигащи и бипкащи неща, отколкото на някой деветдесет и пет годишен старец на контролно дишане. Аз седя на стола до леглото.

— Искаш ли да ти размачкам гърба? Да ти донеса лед? Наркотици?

Аз лично умирам за едно голямо уиски. Не, за една голяма бутилка.

Кейт хваща ръката ми и я стиска, сякаш сме се качили на ракета, която всеки миг ще излети.

— Не, искам само да ми говориш.

И после гласът ѝ става толкова тих, мъничък.

— Страх ме е, Дрю.

Гърдите ми се свиват от нечовешка болка. Никога не съм бил безпомощен в целия си шибан живот.

Но правя всичко възможно да го прикрия.

— Хей, не се притеснявай, раждането не е нищо особено. Искам да кажа, че жените раждат всеки ден. Веднъж четох една статия, в която пишеше, че жените раждали направо на полето, докато работели. После го позачиствали малко, и пак се връщали на работа. Колко трудно може да е сега, ако преди е било лесно?

— Да, лесно ти е на теб. Твоето участие беше като цяло забавно. Малко кеф и край. В тази сделка жените са напълно прецакани.

Кейт не е съвсем права. Но настина жените са по-силни от мъжете. Не, сериозно, сега съм напълно честен. Разбира се, мъжете са много по-силни физически, но във всяко друго отношение — психологическо, емоционално, кардио-васкуларно, генетично — жените ни бият по всички показатели.

— Това е така, защото Господ е мъдър. Знаел е, че ако мъжете трябва да минат през всичките тези лайна, през които минавате вие, човечеството щеше да загине още с Адам.

И тя се смее.

— Как сме тази вечер? — глас от вратата.

— Здравсти, Боби.

— Здравей, Роберта.

Да, така е, винаги използвам пълното й име. Посттравматичен стрес? Вероятно. Знам само, че като чуя това име Боб, искам да си прережа вените.

Роберта проверява картоната на леглото на Кейт.

— Всичко изглежда добре. Имаш разкритие около три сантиметра, така че има време. Имаш ли да питаш нещо?

Кейт поглежда с надежда.

— Епидурална упойка?

Един съвет от мен. Не бъди мазохист, грабвай епидуралната упойка.

И ще повторя още веднъж, ако някой не е прочел правилно: **ГРАБВАЙ ЕПИДУРАЛНАТА**. Според сестра ми било страхотно обезболяващо, чудодейна упойка. Предполагам, че би направила една ръчна на тоя, който я е изобретил, а Стивън вероятно ще й позволи.

Искаш ли да ти вадят зъби без новокаин?

Искаш ли да ти махат апендикса без упойка? Разбира се, не!

И не се опитвай да ми пробутваш тези глупости за „пълното изживяване на раждането“. Болката си е болка. В нея няма никакви чудеса, никакви „пълни изживявания“. И боли. Мамка му, боли.

Роберта се усмихва и я успокоява.

— Ще я приготвя — казва, записва нещо в картоната и го закачва обратно на леглото. — Ще се върна след малко да проверя как върви. Ако имаш нужда от нещо, кажи на сестрите да ми пуснат съобщение на пейджъра.

— Добре. Благодаря, Роберта.

В мига, в който излиза от вратата, вадя телефона.

— Ще се обадя на майка ми, но нямам покритие тук. Нали няма да е проблем да останеш самичка за малко?

Тя маха с ръка:

— Разбира се. Никъде няма да ходя. Ще си седя тук.

Навеждам се и я целувам по челото. После целувам корема ѝ.

— Не започвай без мен.

Излизам от вратата. И бягам като луд да настигна Роберта.

— Роберта!

Тя спира и се обръща.

— Как си, Дрю? Проблем ли има?

— Не, добре съм. Исках само да питам за пулса на бебето. Сто и петдесет удара в минута не е ли малко висок?

Гласът ѝ е търпелив, разбиращ. Вероятно е свикнала с какви ли не въпроси.

— Напротив. Точно в нормалния диапазон е. Нормално е пулсът на бебето да е доста учестен и да се променя по време на самото раждане.

Кимам.

— А кръвното налягане на Кейт? Някакви следи от прееклампсия?

Знанието е сила. Колкото повече познания имаш, толкова по-голям контрол можеш да упражняваш върху ситуацията. Това си повтарям от осем месеца.

— Не, както ти казах по телефона вчера... и онзи ден... кръвното ѝ налягане е перфектно и беше стабилно през цялата бременност.

Потърквам брадичка и кимам.

— Случвало ли ти се е да израждаш бебе с дислокация на раменната става? Защото разбираш, че никой не може да знае какво става до мига, в който главичката е вече в...

— Дрю, нали се разбрахме да спреш да гледаш *Спешно отделение*?

Спешно отделение трябва да започва със следната информация: *Ако си хипохондрик или бъдещ родител, не гледай този сериал, ако не искаш да загубиш съня си за около една година.*

— Знам, но...

Роберта вдига ръка.

— Виж, знам как се чувстваш...

— Така ли? — питам рязко. — Случвало ли ти се е да сложиш живота си в ръцете на някой друг? И да оставиш някой друг да го управлява? И да помолиш този друг човек да се погрижи за живота ти вместо теб? И после да ти го върне цял? Без драскотина? — Забивам

пръсти в косата си и когато проговарям, гласът ми трепери: — Кейт и бебето... ако някога нещо...

Не мога да довърша мисълта, да не говорим за изречението.

Тя слага ръка на рамото ми.

— Дрю, налага се да ми се довериш. Знам, че е много трудно, но се опитай да се фокусираш върху положителните аспекти. Кейт е млада и здрава — имаме всички основания да вярваме, че това раждане ще премине без каквито и да било усложнения.

Кимам. И логическата част от съзнанието ме уверява, че тя е права.

— Върни се при нея и се опитайте да се насладите на последните мигове, в които ще бъдете само вие двамата. Защото след тази нощ... дълги години напред няма да сте сами.

Насилвам се да кимна и да се съглася.

— Добре. Благодаря.

Обръщам се и спирам пред вратата.

Виждаш ли я?

Потънала във възглавници под пухкавата завивка, която настояваше да си донесе от нас.

Изглежда толкова дребничка. Като малко момиченце, което се крие в леглото на родителите си по време на гръмотевична буря.

И искам да ѝ кажа, искам да знае.

— Обичам те, Кейт. Всичко хубаво в живота ми, всичко, което има някаква стойност, се дължи на теб. Ако не се бяхме срещнали, щях да бъда нещастен и вероятно все още толкова тъп, за да не осъзнавам колко съм нещастен.

Тя ме поглежда сериозно и казва:

— За бога, Дрю! Ще раждам бебе, няма да умирам! — И после очите ѝ се разширяват. — Не умирам, нали?

Точно това ми трябваше, за да ме изкара от паниката.

— Не, Кейт, не умираш.

Тя кима.

— Добре тогава. И аз те обичам. И ми харесва, че продължаваш да финансираш бъдещето на Маккензи, защото ти никога няма да спреш да псуваш. Харесва ми как дразниш и ядосваш безмилостно сестра си, но би убил заради нея. Но най-много ми харесва начинът, по който обичаш мен. Чувствам го всеки миг от всеки ден.

Отивам до леглото и обвивам лицето ѝ в дланите си. Навеждам се и я целувам нежно по устните.

Тя хваща ръката ми и я стиска лекичко. После отсича решително: — Сега, да се захванем и да свършим и тази работа.

Оказа се, че всичките тревоги са били напразно.

Защото в 9:57 тази сутрин Кейт роди здраво бебе. Момче. И аз бях до нея през цялото време.

И се опитвах да споделя и да поема част от болката ѝ.

Буквално.

Почти съм сигурен, че ръката ѝ е с фрактура.

Но на кой му пука? Някоя и друга счупена кост не е кой знае какво, когато държиш в ръцете си три килограма и двеста грама чудо.

И точно това правя в момента.

Знам, че всеки родител мисли, че детето му е прелестно. Но кажи ми честно, не мислиш ли, че е страхотно бебе? Голям черен перчем на темето. Носът, устата, ръцете — все едно гледам в огледалото.

Но очите — това са очите на Кейт.

Той е изключителен. Самото съвършенство от плът и кръв.

Все пак, когато се роди, не изглеждаше така. Преди няколко часа силно напомняше на пиццашо оскубано пиле.

Но беше *мое*то пиццашо оскубано пиле. И беше най-красивото нещо, което някога съм виждал. Толкова е нереално. Това обожание, това преклонение пред новия живот. Толкова е силно, че чак боли.

Искам да кажа... обичам Кейт повече от себе си. Но това отне време. В нея се влюбвах постепенно, все по-дълбоко и по-дълбоко, но не стана веднага. Случи се някак... етапно.

А сега, с него... сега стана на мига. Още когато го видях за първи път. И от този миг натам съм готов да скоча по гол задник във вана с киселина. Заради него.

Лудост ли е това? Може би.

И нямам търпение да го науча на разни неща. Да му покажа... всичко. Как се сменя гума. Как да говори сладки приказки на момичетата, да го науча да играе бейзбол, баскетбол. Не е задължително да е в тази последователност.

Навремето се подигравах на онези мъже в парка. Татковците с количките и малоумните усмивки. И чанти за биберони и шишета.

Но сега вече разбирам.

Гласът на Кейт ме кара да откъсна очи от бебето.

— Здрасти.

Звучи много изтощена. Разбирам я.

— Как си?

Тя се усмихва.

— Представи си да ти изкарат една диня от задника.

— О, това боли.

— Да.

Погледът ѝ пада върху светлосиньото одеяло в ръцете ми.

— Как е малкият мъж?

— Добре е. Приказваме си за това, онова. Разказвам му за важните неща в живота. Мацки... коли... мацки.

— Вярно?

— Аха.

Поглеждам сина ни. И гласът ми е натежал от удивление и възхищение.

— Свършила си страхотна работа, Кейт. Има твоите очи. Обичам очите ти. Казвал ли съм ти? Това беше първото нещо, което забелязах в теб. Знаеше ли?

Тя ме гледа с недоверие.

— Мислех, че първо си забелязал задника ми?

Смея се и си припомням онази нощ.

— О, да, така е, но когато се обърна... направо ме нокаутира.

Бебето издава лек писклив звук и двамата поглеждаме към него.

— Мисля, че е гладен.

Кейт кима и аз ѝ го подавам. Тя разкопчава горнището на пижамата си и оголва сочната си пълна гърд. И после, сякаш го е правила цял живот, слага бебето пред зърното си и той засмуква лакомо.

Е, какво си очаквал? Та това е синът ми!

Гледам ги и след малко трябва да наглася панталона си, който се е издул отпред.

Перверзия? Да, знам.

Кейт ми мята едно око и се смее:

— Имате проблем по ниските етажи ли, господин Еванс?

— Не, никакъв проблем. Просто си чакам реда. С нетърпение.

Едно запомни от мен — има два вида жени — такива, които вярват в митове, че не могат да правят секс шест седмици след раждането на детето им и съответно държат и мъжа на сухо. И после има и друга категория жени — които с нетърпение очакват всички видове алтернативен секс, за да задоволят мъжете си, защото знаят, че когато забраната падне, услугата ще им се върне и то с лихва.

Кейт със сигурност е от втората група. Аз го знам и издутината в панталоните ми го знае.

— След това клане, на което стана свидетел в родилната зала? Мислех си, че никога повече няма да искаш да правиш секс с мен.

Ченето ми увисва от шок.

— Ти шегуваш ли се, или си полудяла? Искам да кажа, че винаги съм намирал междукрачието ти за едно от най-съвършените произведения на природата, но сега, след като видях на какво си способна точно там? Всъщност, мисля, че в тефтера вече съм записал вагината ти със статус „супервулва“. И даже мисля, че така трябва да ѝ казваме от тук нататък.

Вдигам ръце и рисувам билборд с пръсти.

— Супервулва.

Тя клати глава и се усмихва на бебето.

— Като стана дума за имена... не мислиш ли, че е време да измислим едно и за него?

С Кейт бяхме решили да мислим за име, след като се роди детето, за да видим дали му отива.

Името е нещо много важно. Името създава първото впечатление, което светът ще добие за теб. Ето защо никога няма да разбера хора, които кръщават децата си Едмънд, Алберт или Морнинг Дю.

Защо си губят времето и не го кръстят направо Лайняна Глава?

Облягам се на стола.

— Добре, ти си първа.

Погледът ѝ обхожда лицето му.

— Конър.

Клатя глава.

— Конър не е първо име.

— Е как да не е?

— Не е. Конър е фамилно име. Сара Конър — казвам и имитирам Арнолд от *Терминатор*.

Кейт върти очи и казва:

— Винаги съм харесвала името Далтън.

— Дори няма да го удостоя с коментар.

— Добрее. Колин?

— Няма начин. Звучи прекалено близо до колон^[8]. От първата секунда на детската площадка ще го наричат Задник.

Кейт ме гледа с изненада:

— Сигурен ли си, че си ходил в католическо училище? Звучиш сякаш си израснал в затвор за непълнолетни.

Животът е като една голяма детска площадка. Запомни това. Живот сред вълци. Трябва да се научиш как да оцеляваш сред тях, как да не те изгонят от глутницата, как да не те изядат.

Жив.

— Щом не одобряваш моите предложения, дай да чуем твоите — казва Кейт.

Поглеждам сънливото лице на сина ни. Перфектните му устни, дългите му черни мигли.

— Майкъл.

— А, не. В трети клас Майкъл Ролинс повърна върху училищните ми обувки. Оттогава, когато чуя името Майкъл, си представям хотдог някъде по средата на стомашната обработка.

Добре, приема се. Опитвам пак.

— Джеймс. Не Джими, не Джим, и в никакъв случай Джейми. Само Джеймс.

Кейт повдига вежди и започва да повтаря името, сякаш да го усети на езика си, да види дали му отива.

— Джеймс. Джеймс. Харесва ми.

— Наистина?

— Да. Джеймс. Това е! — казва и поглежда бебето.

Вадя от джоба си сгънат лист хартия.

— Много добре. Сега за фамилното име.

Тя ме гледа объркана.

— Фамилното име?

Бяхме говорили да използваме Брукс като второ име. Но нека бъдем честни — единствените хора, които използват второ име, са серийните убийци и родители, които мразят децата си.

Ето защо съм измислил нещо далеч по-добро. Разгръщам листа и ѝ го показвам.

Погледни само.

Брукс-Еванс.

Тя ме погледа с широко отворени очи.

— Искаш да сложиш тире между имената ни? Аз съм старомоден мъж. Мисля, че жените трябва да вземат последното име на съпрузите си. Разбира се, това се е зародило от идеята, че жената е собственост. И преди да попиташ — не, не съм съгласен с това. Ако един ден някой гъз се появи и ми каже, че *притежава* племенницата ми, ще му купя мотика. За да може сам да си изкопае гроба. Преди да го бутна там.

Но статистически погледнато, Кейт е последната наследница на фамилията Брукс. Знам, че тези неща нямат кой знае какво значение в наши дни, но за нея... за нея знам, че означава много.

— Е, той е *наш* син и ти... свърши по-голямата част от работата. И заслужаваш половината кредит в името му.

Очите ѝ омекват и тогава ми напомня:

— Дрю, ти мразиш да делиш.

Прибирам едно кичурче зад ухото ѝ.

— За теб мога да направя изключение.

Осен това планирам съвсем скоро да променя фамилията на Кейт. За да е същата като тази на сина ни.

Разбира се, Кейт заслужава най-красивото предложение на всички времена, а най-хубавото отнема време.

Планиране.

Но вече всичко е задвижено.

Ходя на курсове по управление на въздушен балон. Всяка събота следобед. Тя не знае, мисли, че играя мач с момчетата.

Защото възнамерявам да я заведа на частно пътешествие с балон в Хъдсън Вали. Когато кацнем, ще ни чака елегантен пикник. И тогава ще ѝ предложи. Така, в случай че ми откаже, ще се окаже в напълно изолирана местност, където мога да я държа, докато не променя решението и докато каже да.

Гениално, нали?

Ще имам и лимузина, която ще ни чака не много далеч от мястото за пикник и ще ни откара у нас. Така ще можем да си починем на път за дома. И да се чукаме, разбира се. Лимо секс.

Ако някога ти се случи да пътуваш в лимузина с красиво момиче, никога не пропускай шанса да я изчукаш там. Винаги е голяма забава.

Очите на Кейт греят. От сълзи. Щастливи сълзи.

— Благодаря, Дрю. Джеймс Брукс-Еванс.

Навеждам се и целувам майка му.

— Не, пак не си разбрала правилно, бебчо. Аз трябва да ти благодаря.

Тя поглежда Джеймс нежно, майчински. И с онзи глас, които може да накара ангелите да посиняят от злоба, запява.

Има песничка, която отнасят в небесата.

Песничка, която отнасят към пътищата прашни.

Песничка, с която отплуват дълбоко във морето.

Песничка, с която се прибират у дома си, на небето.

*И може би ще повярваш на думите, които пеят,
ако тази песничка успее да те унесе.*

*А аз обичам да ти пея, да те люлея в скута си и да
те грея,*

мое малко бебе Джеймс.

И с тази песен да те сложа във съня.

Ще обагрят твоите мечти със синя и зелена боя.

Спи спокойно, сладко бебе Джеймс.

*И позволи на моите мечти да полетят
на спокойните криле на твоя сън.*

Един мъж има право да плаче само няколко пъти в живота си, без да изглежда като пълен тъпанар с фуста.

И този е един от моите мигове.

Когато Кейт свършва с песента, прочиствам гърло и избърсвам лицето си. После се качвам на леглото до нея. Сигурен съм, че не е позволено и ако ме видят, ще ме изхвърлят. И трябва да призная, че някои от тези сестри тук изглеждат доста... страшни.

Абе, голяма работа, те са само медицински сестри!

Кейт се обръща към мен. Джеймс е между нас. Слагам длан върху него, ръката ми обгръща кръста ѝ. Затварям ги в кръгчето на прегръдката си.

Очите ѝ са меки като кадифе.

— Дрю?

— Ммм?

— Мислиш ли, че винаги ще бъдем така?

Усмиввам се.

— Не, със сигурност не.

И после докосвам лицето ѝ, лицето, което възнамерявам да виждам всяка утро, с всяка зора и всеки залез в живота ми, докато смъртта се появи един ден и ме отвлече.

— Ще ставаме все по-добри.

Е, това е.

Как ти се струва за щастлив край? Или начало?

Предполагам, е и край, и начало.

Зависи как гледаш на нещата.

Както и да е, сега е времето да започна да сипя перлите на безценната си мъдрост.

Да раздавам съвети.

Но като се имат предвид събитията от последната година, стана ясно, че нямам никаква идея за какво говоря.

И може би не трябва да слушаш и да вярваш на нищо от това, което ще ти кажа или съм казал.

Какво казваш? Искаш да опитам?

Добре, но не казвай, че не съм те предупредил.

Ето: Първо — хората не се променят. Няма такива магически куршуми, няма фокуси. Няма абракадабра.

Получаваш точно това, което виждаш. Е, разбра се, някои навици могат да се променят, да се тушират, да се изправят. Като моята вродена склонност да правя прибързани заключения. Самата идея, че толкова години съм мислил, че знам всичко и че съм бързал да правя заключения, без да питам Кейт, без да я изслушам... сега ми се повръща от това.

Но чувството ми за притежание, инатът на Кейт, съревнованието между нас — те са прекалено голяма част от това, което сме, за да бъдат напълно изкоренени.

Нещо като целулит. Една жена може да прекара целия ден в спацентъра намазана с кал и увита във водорасли. Може да изхарчи цяло състояние за всички онези магически мазила и кремове, и маски.

Но в крайна сметка, тази нагъната кожа... ще си стои там, даже ще виси.

Съжалявам, ако съм първият човек, който ти поднася тази новина. Това е положението.

Но ако обичаш някого, ако наистина го обичаш, ти трябва да го приемеш такъв, какъвто е.

Не се опитваш да го променяш.

Получаваш всичко. Като пакет.

Второ: Нищо не е свършено. Животът не е свършен. Нищо не е предвидимо. И не очаквай да е предвидимо и перфектно.

Плуваш си из океана на живота си, водата е спокойна, отпуснат си, нямаш нито една грижа на света. И след минута, без да очакваш, като от нищото се появява мъртво вълнение и те засмуква надолу.

Важното е какво ще направиш, когато това се случи.

Дали ще се бориш?

Дали ще риташ яко, за да изплуваш на повърхността, макар че ръцете и краката ти са омалели?

Или ще се предадеш и ще се оставиш да те засмуче и да те удави?

Цялата работа е в това как ще реагираш, когато животът ти достигне до остър завой, когато нещата се обърнат?

Това е най-важното.

Следователно — трето: Ако успееш да преодолееш трудностите и неочакваното цунами? Тогава онази светлина в края на тунела си заслужава всички лайна, през които ще минеш, за да достигнеш до нея.

Ето това никога няма да забравя. И си го припомням всеки път, когато погледна Кейт и нашия син.

А когато си направил това, което трябва да направиш?

Отплатата си заслужава.

И е далеч по-ценна и значима, отколкото някога си очаквал.

---

[1] Сенатор и политик за щата Тексас, представителка на Демократичната партия. — Б.пр. ↑

[2] Американско токшоу с психолога Фил Макгоан. — Б.пр. ↑

[3] Китът убиец от Водния парк в Сан Диего. — Б.пр. ↑

[4] Професионален американски бейзболист. — Б.пр. ↑

[5] Персонаж от американска телевизионна поредица. — Б.пр. ↑

- [6] Верига денонощни супермаркети. — Б.пр. [↑](#)
- [7] Състезателна писта за Формула 1 в Индианополис. — Б.пр. [↑](#)
- [8] Медицинско название на дебелото черво. — Б.пр. [↑](#)

Издание:

Автор: Ема Чейс

Заглавие: Усукани

Преводач: Гергана Дечева

Година на превод: 2014 (не е указана)

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Уо; „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указана)

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Излязла от печат: 29.11.2014 г.

Редактор: Надя Калъчева

Художник: Shutterstock

Коректор: Надя Калъчева

ISBN: 978-954-27-1341-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2709>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.